

Giới thiệu Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng

Truyện Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng của tác giả Tứ Nguyệt là truyện xuyên không hài hước xoay quanh cô hầu và vương gia đào hoa.

Mỗi sáng sớm, vương gia thức dậy đã có vài thê thiếp vây quanh vậy mà ả hầu nữ này cứ nhìn chăm chăm khiến thê thiếp của hắn ngượng ngùng mà không hợp tác với hắn nữa.

Không biết nàng có ác cảm gì với hắn không mà cứ làm cho hắn cảm thấy nàng là người giám sát chứ không phải là người hầu vậy. Hay là nàng ta thích vương gia giàu có, hào hoa này?

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu

Thời Đại Đường, khi Lý Thế Dân đăng cơ Hoàng đế, Trương Tôn hoàng hậu được sủng ái sinh hạ được ba nhi tử xuất sắc.

Con trưởng Lý Lan Tĩnh, có một thân võ nghệ cùng tài trí kiệt xuất, có tài thiện xạ, cá tính trầm ổn, sau phong Trị quốc Tương Vương.

Con thứ Lý Lan Khang, là một tài tử tài hoa hơn người, cá tính ôn hòa nho nhã, đối với đại ca thì tôn kính, đối với tiểu đệ không câu nệ phép tắc, sau phong Định quốc Tương Vương.

Con út Lý Lan Ngọc, là một người thần bí, rất ít người biết chuyện của hắn, chỉ biết là thân thể của hắn không tốt, thời gian dài đều ở trong phủ không ra ngoài, sau phong An quốc Tương Vương.

Ba người đều có một đặc điểm chung — là đều vô cùng tuấn mỹ, so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn.

Lúc ấy dân gian có truyền thuyết, nam nhân có vẻ ngoài như nữ nhân là họa loạn thế, nhưng ba vị hoàng tử này lại có năng lực xuất sắc vượt qua vẻ bề ngoài mỹ mạo, quan trọng hơn là bọn họ rất được hoàng thượng cùng hoàng hậu yêu thương.

Vào yến tiệc mừng sinh nhật hoàng hậu, ba vị Vương gia đều mặc trang phục vô cùng hoa lệ, chuẩn bị lễ vật trân quý đến chúc mừng, đi vào hậu hoa viên thì phát hiện một vật thể kì quái đang phát sáng.

Ba người sau khi nhìn chăm chú, liền tò mò tới gần —

Đột nhiên, một trận hào quang chói mắt bao trùm ba người, không bao lâu hết thấy khôi phục lại bình thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng mà trong hậu hoa viên đã không còn thấy bóng dáng ba người.

Trương Tôn hoàng hậu bởi vì bị thương quá độ, sau khi bệnh nặng khỏi hẳn, cứ nhiên hoàn toàn quên chính mình từng có ba nhi tử nữ lệ, mà Lý Thế Dân yêu vợ cũng không nhắc lại chuyện này.

Ba hoàng tử xuất sắc theo năm tháng dần dần bị lãng quên.

Nắng sớm hắt qua khung cửa sổ, chiếu trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy quý khí, tràn đầy tao nhã, ngay cả khi đang ở trong mộng cũng làm cho người ta nhìn ra được khí chất bất phàm của hắn.

Mái tóc đen dài đến tận eo cũng không làm cho hắn mất đi khí khái nam tử, là bởi hắn có chiếc mũi thật anh tuấn, lại thêm có một đôi môi khêu gợi, thực thích hợp để hôn người khác, cũng thích hợp để người khác hôn.

Lúc hắn ngủ say lại có vẻ trong sáng thánh thiện, sức quyến rũ vô hình làm rối loạn lòng người.

Nên trách lòng mi hắn vừa dày vừa dài, trên khuôn mặt hiện ra một bóng mờ nữ lệ làm người ta phải say mê, hay là trách hắn nằm ngủ lại không thèm mặc áo, bóng lưng nhìn vô cùng gợi cảm?

Trong phòng thoang thoảng mùi nước hoa rẻ tiền, khắp nơi đều thể hiện đậm qua nơi này đã xảy ra một hồi nam nữ kịch chiến oanh liệt.

Ai! Thật là đáng tiếc, nhìn không tới mộng, bởi vì bị đầu của nữ tử trần trướng che lại.

Tiếng thở dài này làm người đàn ông đang ngủ bừng tỉnh, hắn đột nhiên đứng dậy, lập tức làm cho nữ nhân đang nằm trên mộng hắn lăn xuống giường.

Bịch!

“Đau quá!”

Thanh âm kêu đau này làm cho ba người trong phòng cùng bất động.

Người đàn ông trừng mắt nhìn người phụ nữ đang cầm quần lót của hắn; người phụ nữ cầm quần tứ giác về mặt mang ý cười nhìn xuống chân giường, chiêm ngưỡng thân hình mê người của mỹ nữ; mà vị mỹ nữ lộ cảnh xuân kia lại đang kinh hoàng trừng mắt nhìn đôi nam nữ trước mặt.

“Cô cẩn thận kéo bị cảm lạnh.”

Quan Nghênh Hạ có lòng tốt nhắc nhở người đẹp, lại được đáp trả bằng một tiếng thét chói tai, làm người đàn ông trên giường không khỏi nhú mảy.

Đêm qua còn cảm thấy thích tiếng kêu của nàng, sao hôm nay tỉnh dậy, lại cảm thấy tiếng kêu này thật khó nghe.

“Không cần ngạc nhiên.” Lý Lan Ngọc lười biếng nói.

Người phụ nữ lập tức bỏ nhào lên trên người hắn, cùng hắn chen chúc trong chăn ấm áp, về mặt cảnh giác bất an nhìn Quan Nghênh Hạ đang bận rộn trong phòng.

“Em sợ là đám kí giả.” Nàng là tiểu minh tinh mới được lăng-xê, không thể bởi vì chuyện tình một đêm nho nhỏ này, mà phá hủy sự nghiệp vừa gây dựng.

“Cô ấy không phải là kí giả gì đó đâu!” Lý Lan Ngọc lười nhác nằm lại trên giường, đem mặt vui trong chiếc gối mềm mại thoải mái, nhưng ánh mắt sáng ngời hữu thần lại luôn theo sát bóng dáng đang bận rộn kia.

“Cô ta là ai?”

“Cô ấy là nữ.”

“Tôi là quản gia.” Quan Nghênh Hạ cười mỉ hoặc, tiêu sái đến bên giường trả lời.

“Thì ra là.”

“Tam thiếu gia, tôi đã thu dọn phòng ngủ, bữa sáng cũng đã chuẩn bị xong, quần áo sạch sẽ đặt ở trên ngăn tủ, về phần lễ phục dạ hội của tiểu thư tôi cũng đã giặt sạch rồi.”

“Làm sao cô tìm được lễ phục dạ hội của tôi?” Tiểu minh tinh kinh ngạc hỏi.

Quan Nghênh Hạ vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp của quản gia, vô cùng khách khí trả lời “Tôi nhìn thấy ở trong phòng khách.”

“Tức là cô thường xuyên phải giặt lễ phục sao?” Tiểu minh tinh truy vấn.

“Không nhiều lắm, một tuần bảy cái mà thôi, có đôi khi ngày nghỉ sẽ thêm vài cái.”

Quan Nghênh Hạ vừa nói xong, sắc mặt tiểu minh tinh lập tức đại biến, chỉ sợ chút nữa sẽ sinh ra mưa giông bão táp, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, nàng đương nhiên là muốn ——

“Thuộc hạ cáo từ.”

Cộp cộp cộp!

Tiếng giày cao gót nện trên sàn nhà thể hiện tâm trạng giận dữ của chủ nhân, tiếp theo là tiếng cửa lớn bị mở ra rồi đóng lại thật mạnh, theo sau là tiếng xe ô tô gào thét chạy đi.

Quan Nghênh Hạ ngồi ở trước bàn ăn đợi mưa bão chấm dứt, tao nhã nhấp một ngụm cà phê rồi mới rời đi.

Nàng thật sự không muốn lãng phí một ly cà phê thơm ngon như vậy, nhưng nếu không nhanh chạy khỏi hiện trường, chút nữa người phải gánh chịu tai họa sẽ là nàng.

Đúng là tiên đoán như thần.

Khi nàng đi ra khỏi cửa, ngồi vào trong xe, đập lên chân ga thì vừa vặn nghe được tiếng cửa lớn phía sau mở ra, một người đàn ông trên mặt có dấu bàn tay thật to đang vỗ cùng phần nộ nhảy vọt ra, rống to.

“Quan Nghênh Hạ!”

Xe Quan Nghênh Hạ đã nhanh như gió chạy trốn khỏi chiến trường.

Lý Lan Ngọc tròn to mắt, không thể tin được nhìn bóng chiếc xe đã chạy thật xa, nha đầu thối dám chạy đến chỗ hắn làm loạn rồi bỏ trốn, thật sự là ăn gan hùm mật gấu mà.

Nhưng mà, đừng tưởng rằng hắn thật sự không tóm được nàng.

Hắn đường đường là Tam vương gia, con trai của Lý Thế Dân, tất nhiên không thể để cho nàng giẫm lên đầu mình.

Hắn vừa khẽ nguyên rủa Quan Ngênh Hạ đáng ghét kia tổn thọ, vừa trở lại trong nhà mình. Nói là nhà, kỳ thật thoát nhìn, chính là một Vương phủ hoa lệ, bên cạnh cũng là hai tòa nhà phong cách gần giống, nhưng đều có cổng riêng. Về phần hai tòa nhà đó, tất nhiên là Đại hoàng huynh cùng Nhị hoàng huynh của hắn.

Tòa nhà Đại hoàng huynh thiết kế vừa quý khí vừa xa hoa, nhị hoàng huynh là tao nhã và hào phóng, còn của hắn đương nhiên là hoa lệ vô song.

Hắn tiến vào trong đại sảnh hoa lệ, do kiến trúc sư nổi tiếng thiết kế, đều mang phong cách Trung Quốc truyền thống, còn có thêm một số đồ nội thất trang trí đẹp mắt, cùng đồ cổ xa xỉ, làm cho bất cứ ai bước vào nhà hắn đều phải tán thưởng.

Hắn ngồi trước bàn ăn, trên bàn là bữa sang kiêu Pháp, trứng ốp-la chín một nửa vàng óng ánh, cùng một bình cà phê hương vị thơm mát, nhưng đáng tiếc là hắn không uống cà phê.

Hắn vươn tay cầm bình sữa lạnh, rót cho mình một ly, sau đó uống một ngụm, hương vị đậm đặc của sữa đậu lan tỏa trong miệng.

Mùi vị như vậy mới đúng, chỉ có hương vị này mới khiến nữ nhân thích cà phê kia chán ghét đến mức muốn khóc. Lý Lan Ngọc hung tợn nghĩ. Hắn bây giờ không còn chút hảo cảm nào với nàng.

Lại uống một ngụm sữa, hắn bắt đầu hưởng thụ bữa sáng trước mắt, trong lòng suy nghĩ, ở Đường triều chưa bao giờ nghĩ rằng có loại món ăn như thế này, càng không nghĩ tới trứng có thể nấu thành như vậy, món trứng chiên kiểu Pháp này đã thành món hắn thích ăn nhất.

Lại nói tiếp, duyên phận thật là kỳ diệu, lúc trước hắn cùng đại hoàng huynh, nhị hoàng huynh đều buồn muốn chết bởi các quy tắc trong cung, còn bởi vì mình có phụ thân là hoàng đế, từ nhỏ đến lớn trải qua cuộc sống khác biệt với gia đình thường dân.

Không biết có phải bởi vì như vậy hay không, mà ba người bọn họ bị mấy thời gian hút đến tương lai, một tương lai làm cho người ta không biết phải làm sao nhưng cũng cảm thấy rất mới mẻ thú vị.

Mọi thứ đều thuận tiện, hắn có cửa hàng buôn bán 24 giờ, đương nhiên hiện tại lấy tên là cửa hàng tiện lợi, nhị hoàng huynh cũng mở một gian, buôn bán lời rất nhiều tiền, đang định tìm địa điểm mở thêm một gian nữa, nghe nói là ở gần trường học của tiểu nha đầu kia, không cần nghĩ cũng biết, nhị hoàng huynh muốn ở gần để giám thị tiểu nha đầu còn đang đi học!

Không nên nhìn về ngoài nhị hoàng huynh lạnh lùng, mặt luôn không bao giờ thay đổi, gặp được tiểu nha đầu Quan gia, liền hoàn toàn biến thành một người khác.

Không chỉ có nhị hoàng huynh rơi vào tay giặc, đại hoàng huynh mới đến cái thế giới xa lạ này không đến một tháng, liền đối với đại nha đầu Quan gia nhất kiến chung tình, hai người đã kết hôn, biến thành một đôi uyên ương song túc song phi, tình cảm vô cùng tốt.

Có đôi khi hắn nghĩ, có phải hay không ông trời có ý đem hai người bọn họ đưa tới cho tỷ muội Quan gia làm nô lệ tình yêu? Không thì tại sao bọn họ đều không thích nữ nhân khác, mà đều chỉ vừa mắt tỷ muội Quan gia?

Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không có cảm giác gì đối với nhị nha đầu Quan Ngênh Hạ kia, mà nếu có thì cũng là tức giận.

Hắn chưa bao giờ gặp qua một nữ nhân không có một chút dịu dàng đáng yêu nào như vậy, vừa có vẻ ngoài như một tên cướp, vừa có bộ dạng của lão xử nữ, quan trọng nhất, nàng còn là một nữ nhân rất nguy hiểm. .

Không! Căn bản không thể gọi nàng là nữ nhân, nên gọi nàng là yêu nữ.

Yêu nữ tham lam

Bởi vì nàng chạy tới xung phong làm a hoàn hầu hạ hắn, lại tuyên bố muốn Dạ Minh Châu của hắn làm thù lao.

Viên Dạ Minh Châu này chẳng những vô giá, với hắn mà nói còn có ý nghĩa khác.

Hắn cho rằng chỉ có nữ nhân có ý nghĩa với mình mới có tư cách có được viên Dạ Minh Châu này, mà yêu nữ Quan Ngênh Hạ ưa phá đám kia lại nghĩ chỉ cần làm trâu làm ngựa là có thể có được?

Không nên nghĩ nhiều thì tốt hơn.

Ăn xong bữa sáng, Lý Lan Ngọc vỗ vỗ bụng của mình, sau đó quyết định đi tắm, rồi sang tìm đại hoàng huynh cùng đại hoàng tẩu nói chuyện phiếm.

Sáng ngày thứ hai, Quan Ngênh Hạ lẳng lặng đứng ở cửa, xác định bên trong không có động tĩnh gì mới vươn tay mở cửa, đi vào bên trong dọn dẹp.

Tên gốc Lý Lan Ngọc này, không cần phải cố gắng làm việc, ai bảo hắn có một ông anh kiếm tiền giỏi, mà ông anh kia từ nhỏ đã bị truyền thống giáo dục tẩy não, huynh đệ thì cũng là con dân của mình, đương nhiên phải nuôi bọn họ bởi vì hắn ăn “bổng lộc triều đình” nha!

Hì vọng sau này, Đại vương gia không xây dựng tam cung lục viện thì tốt.

Dù sao, nhìn Đại vương gia luôn yêu thương chị hai, còn em gái tay trong tay với Nhị vương gia tràn ngập tham muốn giữ lấy, hai bên kiềm chế lẫn nhau như vậy, Đại vương gia hẳn sẽ không lẳng nhăng, cũng không có khả năng lẳng nhăng.

Nhưng Tam vương gia đang nằm trên giường giống như thi thể này đã muốn làm như vậy.

Có lẽ không có tam cung lục viện to lớn như vậy, nhưng hẳn còn khủng khiếp hơn, trực tiếp coi tất cả phụ nữ bên ngoài đều thuộc hậu cung của hắn.

Nhìn chăm chăm bóng hình gợi cảm trên giường, cô nàng lần này đáng người thật đẹp, Quan Nghênh Hạ lạnh lùng nghĩ. Ngày hôm qua là ngôi sao, hôm nay là người mẫu, khẩu vị người đàn ông này thật đa dạng.

Không biết tại sao có nhiều phụ nữ xinh đẹp nóng bỏng như thế lại dễ dàng mắc câu như vậy? Hầu như mỗi lần hắn đi ra ngoài đều không có lần nào tay không quay về.

Cùng là phụ nữ nên cũng cảm thấy mắt mặt thay cho các nàng, tất cả mọi người không nhìn thấy gã đàn ông này chỉ có mỗi gương mặt xinh đẹp thôi sao?

Quan Nghênh Hạ vừa vận ngón đến khuôn ngực trần trụi của hắn——

Nàng còn tưởng rằng hắn bộ dạng ốm yếu, đáng người nhất định là gầy nhom, giống như bộ xương, lại vì không có phơi nắng hoặc là trời sinh làn da trắng, sẽ giống như một con gà luộc, lại phát hiện mình dự đoán sai bét.

Hắn lại có 6 múi cơ, eo nhỏ, lại càng không nói đến hai chân thon dài hữu lực, mỗi một tác đường cong cơ bắp đều tràn ngập lực hấp dẫn của đàn ông.

Đáng người này chụp quảng cáo đồ lót là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Cùng lúc Lý Lan Ngọc đang thờ phỉ phò, Quan Nghênh Hạ cũng đang rất vất vả, bận rộn trong công ty. Ánh mắt Nghênh Hạ nhìn chăm chăm vào vi tính, hai tay gõ bàn phím cực nhanh, mà trước mặt nàng còn rất nhiều văn kiện cần xử lý.

Nàng rút cuộc cũng đổi công việc, làm trong công ty của anh rể.

Kỳ thật, muốn thành lập một công ty đối với nàng mà nói căn bản không phải một việc khó, bởi ngay khi xác định mục tiêu tương lai của mình, nàng luôn cố gắng trau dồi thêm kinh nghiệm, chỉ là vấn đề vốn thật khó xử lý, bởi nàng phải gánh một gánh nặng kinh tế khá lớn.

Không có cách nào, mẹ đã già rồi, người cũng yếu đi, nên chị mới phải ở nhà chăm sóc mẹ, mà em vẫn còn đang đi học.

Quan Nghênh Hạ quan niệm, học viện Nam Thánh, bất kỳ một nam sinh nào cũng đều là đời thứ hai hoặc là đời thứ ba của các gia đình có thế lực, chi cần kết giao với một trong số họ, liền nổi tiếng vô cùng.

Cho nên lúc trước nàng mới liều lĩnh đưa em gái vào học viện Nam Thánh học.

Mà chị nàng vừa có thể chăm sóc mẹ lại vừa có thể giúp việc trong nhà, như vậy, cũng tiết kiệm được tiền thuê y tá chăm sóc, cùng tiền thuê người giúp việc trong nhà.

Cho nên nuôi chị hai tuyệt đối cũng là chuyện đáng giá.

Tuy rằng sau khi cha qua đời, có thể lĩnh một chút tiền bảo hiểm, có thể sống tạm qua ngày, bất quá nàng tức giận là, vì sao cha không đóng bảo hiểm nhiều một chút? Bảo hiểm có một trăm vạn, còn không bằng đội mồ sống dậy giúp đỡ gia đình kiếm tiền.

Chính là ông trời lại cứ muốn làm trái ý nàng, sớm hơn vài năm đã gọi cha lên thiên đường rồi.

Nếu số phận đã như vậy, tốt nghiệp xong ý nghĩ duy nhất của nàng là cố gắng làm việc.

Đến khi ba vị Vương gia kia đột nhiên "giá lâm", lại bị nàng phát hiện thực sự có Dạ Minh Châu tồn tại, đương nhiên sẽ không buông tay cơ hội kiếm tiền này, đợi nàng thu thập được ba viên Dạ Minh Châu, nàng tuyệt đối sẽ tìm viện bảo tàng lớn hoặc một tập đoàn tài chính, tin rằng sẽ có người có hứng thú đối với trân bảo hiếm thấy này.

Nếu không được thì cũng chẳng cần phải ba viên, chỉ một viên đã có thể làm cho cả nhà nàng ăn tiêu đến hết đời rồi. Cho nên khi Đại vương gia đem viên Dạ Minh Châu của hắn cho nàng thì mới đầu nàng tính bán đi, sau lại thay đổi ý định, tạm thời cất đi đã.

Ngẫm lại, Đại vương gia cùng nhị vương gia thật đúng là hai người đàn ông không tệ. Mới đến hiện đại không bao lâu, cũng đã có thể tự mình kiếm tiền,. Bọn họ cũng đều rất thương yêu các chị em của nàng, giúp giảm bớt không ít gánh nặng.

Nàng hiện tại rất thích câu "yêu ai yêu cả đường đi lối về" này a!

Quan Nghênh Hạ đang chuẩn bị đi ra ngoài tìm người bên bộ phận quảng cáo thì chợt nghe tiếng điện thoại trên bàn vang lên.

Hắn là Kiệt Thánh gọi tới.

Giang Kiệt Thánh là người luôn giúp đỡ nàng ở công ty khi nàng mới ra ngoài xã hội. Tuy rằng về sau hai người không còn là đồng nghiệp, hắn ở Nhật Bản mở một công ty quảng cáo có quy mô lớn, là người đàn ông rất tài hoa, cũng đã giúp nàng không ít.

Hắn đối với Quan Nghênh Hạ rất tốt, nhưng đối với nàng mà nói, không yêu chính là không yêu, cho dù điều kiện tốt, tiền kiếm được nhiều, cũng chỉ có thể làm bạn bè đơn thuần, như thế mà thôi.

Ngày hôm qua Giang Kiệt Thánh đến Đài Loan, nàng vốn muốn đi đón, lại vướng phải một hội nghị quan trọng không đi được, nên nàng đã cùng hắn hẹn giữa trưa cùng nhau ăn cơm.

"Này! Kiệt Thánh, chờ em một chút, em tới ngay." Nghênh Hạ vừa nói vừa vội vàng tìm áo khoác của mình, lại nghe thấy đối phương hít thật sâu vào một hơi, giống như đang kìm chế tức giận.

"Kiệt Thánh?"

"Không cho phép cô cùng cái tên thánh gì kia đi ra ngoài." Một người bá đạo ra mệnh lệnh.

"Tam vương gia, có chuyện gì không?" Giọng của nàng ngay lập tức trở nên xa lạ khách khí.

"Không có việc gì không thể gọi điện thoại sao?"

"Sẽ chiếm tuyến điện thoại, tôi đây chỉ tiền để tiếp những cuộc gọi quan trọng, nếu anh không có chuyện gì..."

"Quan Nghênh Hạ, cô rốt cuộc có muốn Dạ Minh Châu hay không?" Người ở đầu dây bên kia bắt đầu mất bình tĩnh.

"Muốn." Nàng nhanh nhẹn trả lời.

"Vậy tốt nhất đối xử với bốn vương tốt một chút."

"Tôi đây là ăn ngay nói thẳng, cho dù muốn tôi sửa tính, cũng phải có thời gian."

"Mặc kệ, cô lập tức sửa cho bốn vương."

"Được được, tôi sửa. Xin hỏi Tam vương gia có chuyện gì không?"

"Bốn vương chút nữa đến tìm cô, đại khái khoảng 5 phút. Công ty của các người thật khó đỗ xe, ông chủ ở đây là ai? Không mua nổi đất làm bãi đỗ xe sao?"

"Ông chủ của công ty chúng tôi là đại hoàng huynh của anh, có vấn đề gì có thể

hướng dẫn khiếu nại. Còn có, tôi chút nữa không có thời gian tiếp anh, tôi có hẹn với người khác rồi."

"Cùng cái người tên Kiệt Thánh kia sao?"

"Đúng vậy."

"Nam nhân sao?"

"Đúng."

"Tuổi trẻ sao?"

"So với tôi hơn năm tuổi."

"Kết hôn sao?"

"Còn chưa có."

"Hắn muốn theo đuổi cô." Lần này là giọng điệu thực khẳng định.

"Đúng vậy." Nhưng nàng muốn hay không cho hắn theo đuổi cũng là vấn đề của nàng.

"Cô không được phép."

"Vì sao tôi lại không được phép?"

Đối phương dừng lại vài giây, trên vẻ mặt xinh đẹp tràn đầy suy tư, sau đó mới nghe được hắn nói một câu

"Bởi vì bốn vương không cho phép."

... ..

"Hi! Bảo bối, đã lâu không gặp, em trở nên ngày càng xinh đẹp ."

Trong quán cà phê ở khách sạn Khải Duyệt, một người đàn ông cao lớn anh tuấn một thân tây trang ngồi thẳng ở trên ghế ngồi, vừa thấy được bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở cửa, lập tức đứng lên.

"Hi! Kiệt Thánh, đã lâu không gặp."

Hai người thân thiết ôm nhau một cái, cách chào hỏi đầy nhiệt tình như vậy lại làm cho người đang lén lút đi phía sau Quan Nghênh Hạ nhìn thập phần không thuận mắt.

Quan Nghênh Hạ giống như một nàng công chúa được tiếp đón vào chỗ ngồi, hồn nhiên không biết người đàn ông theo sau nàng sắc mặt vô cùng khó coi

.

Nguyên lai nàng vì một tên cứng nhắc bảo thủ như vậy, mặc kệ lời nói của mình, nhất định phải tới cùng hắn ăn cơm?

Lý Lan Ngọc trong lòng rất không thoải mái, nhất là khi nhìn Quan Nghênh Hạ cười đến sáng lạn lại mỉa mai như vậy.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu trên người nàng hình thành một vầng sáng vàng rực, làm nụ cười trên mặt nàng càng thêm mê người.

Đột nhiên phát hiện tim mình đập nhanh hơn, bình bịch bình bịch kích động . Đây là ý gì? Lý Lan Ngọc cố bình tĩnh phân tích cảm xúc hiện giờ của mình.

Thời điểm đợi sửa đưa đến, hắn phát hiện tâm mình dao động.

Lúc trước hắn luôn coi nàng là kẻ thù, chính nàng, đối phó nàng, tuy rằng nàng luôn miệng hứa hẹn sẽ nghe theo chủ ý hắn, hầu hạ hắn, dù sao cũng là ba nàng phát minh ra mấy thời gian, sau đó coi bọn họ như tro bụi hút đến nơi đây, trên phương diện lương tâm đạo đức vốn là nên cố gắng bồi thường cho bọn họ. Nàng đã không làm thì thôi nhưng nàng lại còn tham lam muốn lấy Dạ Minh Châu trên người ba huynh đệ bọn họ, cho nên đương nhiên nàng phải làm theo lời hắn.

Trên thực tế, nàng làm sao thật sự phục tùng?

Thấy vẻ mặt nàng lúc cùng nam nhân khác nói chuyện, tao nhã trầm tĩnh như vậy, tự tin như vậy, hắn mới phát hiện nha đầu gian xảo kia kỳ thật bộ dạng không hề kém hơn những người hắn đã kết giao, chẳng qua nàng luôn thích giả bộ thành người phụ nữ vô vị như vậy .

Nàng luôn mặc trang phục đoan trang, tóc thì búi chặt lại nhìn không ra là dài hay ngắn, hơn nữa chỉ cần đối mặt hắn, nàng sẽ luôn xù gai lên như một con nhím.

Nhưng hắn cũng biết, nàng là một người có chí tiến thủ, luôn vì cả nhà mà cố gắng vất vả , mỗi ngày đều thực mệt mỏi.

Hắn phát hiện nàng thường ngồi ở trên sofa ngủ gà ngủ gật, lại vẫn kiên trì muốn đem vấn đề tiêu thụ sản phẩm hôm nay ra soạn thảo, ngày mai khi họp mới cái để thảo luận.

Nghĩ đến đây, tim hắn lại có cảm giác không đành lòng cùng thương tiếc, có cổ xúc động muốn nói cho nàng, không cần phải vất vả như vậy, hắn sẽ nuôi nàng cả đời —— bất quá điều kiện tiên quyết là nữ nhân này phải ngoan ngoãn, nghe lời, mà không phải luôn làm trái ý của hắn.

Ánh mắt của hắn chậm rãi dừng ở trên người Giang Kiệt Thánh, nhìn thấy trên mặt hắn lộ vẻ đói khát —— đương nhiên người ngoài đoán không ra, nhưng cùng là nam nhân, hắn có thể nhìn ra được người đàn ông thoạt nhìn vạm vỡ kia đối với nha đầu ngốc của hắn thêm nhỏ dãi.

Tạm thời bỏ qua chuyện tình cảm của mình và Quan Nghênh Hạ là như thế nào, trước mắt chính là tình hình chiến đấu nguy cấp, bởi vì có người vọng tưởng muốn dụ dỗ nhà hoàn của hắn, không thể để yên được!

Trước kia, hắn căn bản không cần để ý đến những người đàn ông khác, bởi vì hắn chưa từng có đối thủ , hơn nữa hắn cũng sẽ không chủ động theo đuổi

nữ nhân, bởi vì căn bản là không cần.

Nữ nhân luôn giống như bướm nhìn thấy hoa, tự nhiên sẽ chủ động bay đến bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hắn làm sao có thể không phát hiện kỳ thật nữ nhân ở bên cạnh hắn mới là hồ điệp hấp dẫn hắn nhất!

Trong đôi mắt thâm thúy của Lý Lan Ngọc hiện lên ánh sáng của dã thú khi tìm thấy con mồi.

Trước kia ở trong hoàng cung, hắn tuy rằng không phải thực thích hoạt động săn bắn, nhưng cũng không phải hắn không thích khoái cảm khi con mồi tới tay.

Chẳng qua lần này hắn săn bắn không phải động vật, mà là nữ nhân đáng yêu kia.

Hiện tại mục tiêu của hắn đã xác định —— chính là Quan Nghênh Hạ, nữ nhân kiều ngạo kia, nữ cường nhân đối với nam nhân khác thì tươi cười, đối với hắn lại nghiêm túc cứng nhắc.

Nhất định phải chinh phục được nàng.

Đúng lúc đó, Nghênh Hạ vừa vận nhìn thấy phục vụ bưng một ly sữa ra, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ tên kia . . .

Nàng nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn thấy một ánh mắt tóe lửa, còn cả khuôn mặt không thể khó coi hơn được nữa.

Cho dù như thế, trong quán cà phê này hắn vẫn là nam nhân khiến người khác chú ý nhất, nhất là về mặt anh tuấn tiêu sái này, rất nhiều người ao ước mà không được, ngay cả nàng vẫn hi vọng chính mình có thể tán mất ra tự tin như vậy, nhưng luôn cảm thấy khó khăn.

Bất quá hâm mộ vẫn là hâm mộ, bây giờ nàng cũng đã biết, nam nhân tự tin như vậy thực ra cũng chả có gì hay ho.

Không cần phải nghĩ cũng biết lí do hắn chạy đến đây, nhất định là bởi vì nàng vừa mới cự tuyệt, làm tam vương gia không vui.

“Làm sao vậy?”

Kiệt Thánh giọng điệu quan tâm đem nàng gọi về, hắn cũng theo ánh mắt của nàng nhìn xem là cái gì khiến cho nàng chú ý, lại bị nàng ngăn cản.

“Không có gì. Không cần quay đầu, không cần khiến cho người ta chú ý, không có chuyện gì.”

“Phải không?”

Làm sao có thể để cho hắn nhìn thấy tam vương gia kia, sắc mặt hắn bây giờ đã biến thành xanh mét, nếu trong tay có đao, chỉ sợ sẽ chạy đến đây giết nàng đi?

Nàng không hy vọng Kiệt Thánh thiện lương bị cuốn vào mớ lộn xộn khó có thể giải thích này, mà khoảng thời gian ngắn cũng rất khó nói rõ ràng quan hệ của nàng cùng tam vương gia kia, tốt nhất là không cần nói là an toàn nhất, bằng không chuyện gia đình nàng sẽ bị lộ ra hết, thế giới không đại loạn mới là lạ. Hơn nữa phóng viên, nhà báo cũng sẽ đuổi theo ba vị Vương gia bị hút đến này, nàng không muốn chị hai cùng em gái vì việc này mà bị thương tổn.

Ngay lúc Quan Nghênh Hạ hốt hoảng suy nghĩ thì lại vừa vận nghe Giang Kiệt Thánh nói xong câu cuối, “. Em đồng ý không?”

“A? Cái gì?” Nàng sửng sốt một chút, đối với việc mình phân tâm cảm thấy hơi ngượng ngùng, vội vàng gạt đầu, “Đồng ý!”

Bất quá là đồng ý chuyện gì? Nàng buồn bực nghĩ.

“Thật không? Anh vốn rất lo lắng.” Kiệt Thánh vui vẻ từ trong túi lấy ra một cái hộp nhung.

Ý cười trên mặt Quan Nghênh Hạ cứng lại.

Trời ạ ! Nàng rốt cuộc vừa mới đáp ứng lung tung cái gì?

“Anh đem theo nhẫn lao thẳng đến đây, hi vọng có một ngày có thể giúp em đeo . . .” Hấn vừa nói vừa mở hộp ra, đem nhẫn kim cương thật lớn lấy ra, chuẩn bị đeo ở trên ngón tay Nghênh Hạ.

Quan Nghênh Hạ bị chuyện xảy ra bất ngờ dọa cho sợ hãi, còn không kịp phản ứng lại, tay của mình đã bị đối phương nắm lấy, mắt thấy sẽ bị đeo nhẫn .

Theo lý thuyết, nàng nên cự tuyệt , nhưng là vừa thấy viên kim cương lớn như vậy, liền thất thần.

Nàng luôn luôn đối với vật có giá trị không cách nào cự tuyệt, đây là ưu điểm cũng như khuyết điểm lớn nhất của nàng.

Đột nhiên, một cái tay chặn giữa hai người, sau đó ngay lập tức cầm lấy tay Quan Nghênh Hạ, dọa hai người nhảy dựng lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn, khó trách bị dọa như vậy, bởi vì người đáng lẽ đang ở đằng xa kia không biết từ khi nào thì đã đứng trước mặt.

“Vị tiên sinh này. . .”

“Anh muốn làm cái gì?”

“Tôi nào có. . .”

“Vị tiên sinh này. . .” Kiệt Thánh lại tiếp tục muốn thử xen vào giữa hai người.

“Em đã chiếm được thân thể anh, trái tim anh, anh đã đem hết thảy những gì anh có trao cho em, nếu mất đi em, anh sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng, có lẽ anh sẽ phát điên lên mất, sẽ tan nát cõi lòng đến khi chết. Mà nghĩ đến đây, anh lại luyến tiếc rồi bỏ em, cho nên anh sẽ phá hủy những người có khả năng cướp em khỏi anh..” Nhất là khi nói đến cái chữ “người” kia thì Lý Lan Ngọc cắn răng thật mạnh, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Làm ơn , Tam vương. Lý tiên sinh, xin anh đừng tùy tiện ăn nói lung tung.”

“Anh không có nói lung tung, em, người phụ nữ tàn nhẫn này, chẳng lẽ em đã quên khoảng thời gian chúng ta gắn bó bên nhau rồi sao? Em muốn phản bội tôi sao?”

“Tôi nào có. . .”

“Nghênh Hạ, những điều người này nói là thật sao? Hấn là ai vậy?” Kiệt Thánh nhìn người đàn ông mỹ lệ trẻ tuổi trước mắt này, đúng vậy, hấn thật sự rất mỹ lệ, ngay cả thân là đàn ông nhưng lúc nhìn gương mặt kia, vẫn có cảm giác tim đập nhanh hơn, hơn nữa ánh mắt căn bản không nở rồi khỏi hấn.

Làm cho chính mình cư nhiên lại có loại tình cảm dị thường này, Giang Kiệt Thánh ngày càng muốn biết người đứng trước mắt rốt cuộc là ai?

“Hấn nói. . .”

“Đương nhiên là thật , chúng tôi đã hẹn hò từ lâu, sắp chuyển đến sống chung, cho nên là thật .”

Thật sự rất muốn đánh người. Thật đúng là muốn làm nàng mất mặt mà. Nếu ánh mắt có thể giết người, Trình Giáo Kim nửa đường chạy đến này tuyệt đối đã chết bao nhiêu lần.

“Anh im miệng ngay cho tôi !”

“Nha! Thân là phụ nữ có học thức sao có thể ăn nói thô tục đến vậy, thật sự là quá thất lễ.” Lý Lan Ngọc lắc đầu nói, tỏ vẻ coi trọng lễ tiết.

Vấn đề là, trường hợp này, loại tình huống này, không tới phiên tên xấu xa này đi ra phá hư. Nghênh Hạ nhất thời hiểu được hấn đang chinh nàng.

Rõ ràng, là hấn muốn báo thù.

“Lý tiên sinh, có vấn đề gì có thể trở về hoặc chờ chút nữa chúng ta hãy nói chuyện, hiện tại tôi không có thời gian đùa với anh.”

“Anh xem xem, đúng là một người phụ nữ vô tình.”

Không thể nào? Tên thôi này còn muốn tố cáo với Kiệt Thánh, càng tức hơn là, nàng cư nhiên nhìn thấy vẻ mặt Kiệt Thánh có chút đồng tình.

Hiện tại là như thế nào? Cảm giác bị đàn ông bắt nạt đột nhiên dâng lên trong lòng nàng, khiến nàng nhớ tới lúc trước khi mới đi làm luôn bị đồng nghiệp nam kỳ thị cùng khi dễ.

Trời sinh vốn kiêu ngạo khiến nàng quyết định đấu tranh lại.

Nàng hất cằm lên, lạnh lùng , kiêu ngạo nói với Kiệt Thánh đã phản bội nàng:

“Tôi cùng người đàn ông này ở cùng một chỗ, hơn nữa chúng tôi hàng đêm đều mất hôn, có thể nói ở trên giường là trời sinh một đôi, đời này tôi chỉ sợ

tìm không thấy ngựa đực dùng mảnh như vậy, bất quá, điều đó không có nghĩa là quan hệ có thể tiến thêm một bước. Mà Kiệt Thánh, anh cũng nên biết chúng ta chỉ có thể làm bạn, không đến mức có thể làm vợ chồng, nhưng đây là vấn đề của tôi, anh hay những người khác đều không có vấn đề gì. Nếu hiện tại tất cả mọi người đều đã hiểu, có thể giải tán, tôi đi trước.”

Bỏ lại những lời này, Quan Nghênh Hạ xoay người tao nhã rồi đi, lưu lại hai người đàn ông đang bốn mắt nhìn nhau.

Lý Lan Ngọc rất nhanh khôi phục vẻ mặt bình thường, khuôn mặt mỹ lệ chậm rãi gọi lên một chút ý cười tràn đầy hứng thú.

“Anh. . .”

“Anh cũng nghe thấy rồi đấy. Nàng coi tôi như một con ngựa đực, hàng đêm xuân tiêu, chuyện này đối với một người đàn ông mà nói thật là một vinh dự, có thể nói rằng biểu hiện của tôi ở trên giường khiến nàng vừa lòng ; mà anh, nàng ngay cả lên giường cũng không muốn, cho nên anh nên chuẩn bị về nhà đi thôi!” Lý Lan Ngọc vừa đắc ý nói, vừa quan sát sắc mặt rất khó coi của người đàn ông trước mặt.

Đương nhiên đôi phương cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Sao anh biết nàng không muốn lên giường với tôi?”

Lý Lan Ngọc lạnh mặt, không nói một câu.

“Bởi vì công tác bề bộn, cho nên tôi đã nói trước với cô ấy, nếu cảm thấy tịch mịch, có thể tìm người thay thế. Thực hiển nhiên, anh —— chính là người thay thế.”

Giang Kiệt Thánh vút lại một quả bom, thành công làm bùng nổ sự đổ kị trong lòng Lan Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Quan Nghênh Hạ, cô đi ra đây cho bốn vương!"

Một tiếng rống giận dữ kinh thiên động địa vang lên, giống tiếng mãnh thú đuổi giết kẻ thù, đột nhiên vang lên trong phủ nội vương gia.

Quan Nghênh Hạ đang ở trong phòng bếp nấu cơm sừng sốt một chút, sau đó không thèm để ý cúi đầu tiếp tục làm bữa tối.

Giữa trưa nàng bị tên ngốc kia huyền thuyên đến ngay cả cơm trưa cũng chưa được ăn, tinh thần cũng mệt mỏi không chịu được, cho nên tối nay nàng muốn ăn lẩu nấm hương để bồi dưỡng.

Gần đây nàng thật sự cảm thấy mệt chết đi được, nàng cần bồi bổ lại thật tốt.

Trên bàn có đồ chua chỉ hai mang tới, lẩu nấm hương mà có thêm đồ chua, hẳn là không tệ.

"Quan Nghênh Hạ!"

Nàng nghe phương hướng thanh âm, hần hần là tìm được phòng rồi đi.

"Quan Nghênh Hạ!"

Lần này là phòng khách.

"Quan Nghênh Hạ!"

Lần này là phòng giặt.

"Quan Nghênh Hạ!"

Ai! Lần này là toilet.

P phủ Vương gia này nhiều phòng như vậy, hẳn thật muốn tìm từng phòng từng phòng? Hẳn chẳng lẽ người không thấy mùi đồ ăn mê người sao ? Hẳn là giận điên luôn rồi , cư nhiên xem nhẹ mùi đồ ăn tồn tại.

Như thế thực dị thường, bởi vì đồ ăn với hần mà nói, là sinh mệnh thứ hai, nhưng hần ăn như thế nào cũng không mập, thật sự là làm người ta tức chết

mà.

Cái gì tốt cũng bị hắn chiếm hết, hắn còn có cái gì không vừa lòng ? Tính tình còn như vậy, thật sự là được chiều chuộng sinh hư .

Quả nhiên, dừng lại trong chốc lát, nàng không hề nghe thấy tiếng cửa mở, nhưng lại cảm giác được có một cổ áp lực thực lớn xuất hiện ở sau lưng.

Không cần phải nói, hắn đến đây.

Nghe được tiếng hắn chuẩn bị nói chuyện, Quan Nghênh Hạ quyết định mở miệng trước, "Hôm nay có đồ ăn rất ngon, rửa tay trở lại là có thể ăn."

"Đúng vậy, rửa tay xong là có thể ăn." Lý Lan Ngọc khẩu khí lạnh như băng có vẻ như muốn ăn nàng.

Thanh âm của hắn gần như vậy, Quan Nghênh Hạ cảm thấy nguy hiểm đã không kịp, một đôi tay mạnh mẽ đột nhiên từ phía sau bá đạo ôm lấy nàng, tuyệt không quan tâm trên tay nàng còn cầm cái muối nóng.

"A!" Nàng thét chói tai, cả người giống như là con búp bê vải bị vứt xuống trên sofa mềm mại trong phòng khách, tiếp theo một cái bóng đen nhào lên trên người nàng.

Mặt của nàng bị hắn dùng hai tay giữ lấy, trên khuôn mặt mỹ lệ tràn ngập dục vọng mãnh liệt, nàng đã gặp qua, đây là vẻ mặt của hắn với những người phụ nữ hắn mang về nhà.

Dục vọng.

Dục hỏa đốt người.

Về mặt khi cần phát tiết sinh lý.

Nhưng là hắn không nên đối với nàng có vẻ mặt này mới đúng.

"Mơ tưởng!" Nàng giãy giụa, không muốn hắn coi nàng như đối tượng phát tiết hoặc là đùa bỡn.

Phản kháng của nàng chọc giận Lý Lan Ngọc, tất cả lý trí của hắn đều biến mất, biến thành dã thú điên cuồng, tiếp đó nâng đầu nàng lên, cho nàng một cái hôn nồng nhiệt nóng bỏng lại khó quên.

Nghênh Hạ muốn né tránh, lại thế nào cũng chạy không thoát.

Nàng kinh ngạc, tên này không ngờ cũng mạnh đến vậy, lúc trước bởi vì bề ngoài mà xem nhẹ hắn.

"Anh điên rồi, rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Mau buông ra!" Nàng mắc cỡ đỏ mặt giãy giụa nói.

"Cô cứ nhiên dấm đem bản vương trở thành vật thay thế? Bản vương thế nào lại là vật thay thế? Bản vương tốt đẹp như vậy làm sao có thể làm vật thay thế? Cô đúng là có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn."

Cái gì vật thay thế? Nàng căn bản không hiểu gì.

"Là chính anh nói những nói cười, bây giờ còn tìm tôi trút giận, anh không được làm càn, mau buông ra." Hắn không có tư cách đối với nàng động thủ động cước như vậy.

"Bản vương khi nào nói những nói cười? Cô không được quên thân phận của mình, cô phải nghe lời bản vương, lúc trước chúng ta đã nói rồi."

"Chẳng lẽ anh muốn tôi lên giường nằm, chờ anh lâm hạnh, thì tôi cũng nhất định phải nghe lời sao?" Hắn coi nàng là người tùy tiện như vậy sao!

"Đương nhiên phải nghe, cô phải biết rằng, phụ nữ muốn cùng bản vương lên giường xếp hàng đến tận chân trời còn không hết, mà bản vương muốn cô, là vinh hạnh của cô !"

"Anh ít mơ tưởng hảo huyền đi! Tôi sẽ không giống loại nữ nhân hơi chút đã động tình, vừa bị anh đụng vào liền trở thành người phụ nữ dâm dăng."

"Có lẽ chúng ta có một phương pháp có thể thử xem."

Vừa nói xong, hắn liền cúi đầu, đối khất ở trên mặt của nàng hạ xuống vô số nụ hôn, từng nụ hôn đều như hỏa diễm thiêu đốt da thịt của nàng.

Nghênh Hạ rất muốn diễn giống như trên TV, gặp loại tình huống này thì liền liều mình thét chói tai cùng phản kháng, nhưng là nàng lại cảm thấy như vậy thực ngại thẹn, nàng là phụ nữ hiện đại, hắn là phải thực bình tĩnh .

Nhưng là, nàng làm sao có thể để cho tên ngu ngốc tùy hứng, lại tự cho mình là đúng này chiếm tiện nghi nhiều như vậy !

"Không được!"

"Cô sợ nói dối bị phát hiện sao? Kỳ thật cô cũng rất thích bồn vương, cho nên sợ hãi bồn vương gần cô, hôn cô, muốn cô xong, sẽ thấy không rời bồn vương được."

"Nói hươu nói vượn!"

Hắn lộ ra nụ cười tà ác, trong cười mang theo một chút trào phúng làm người ta tức giận.

Nàng muốn quay đầu đi, lại bị tay hắn nắm chặt cằm, sau đó dĩ nhiên lại hôn nàng.

Như là nhắm nháp mỹ vị, hắn đối với mỗi nàng vừa cắn lại vừa gặm, chỉ kém không có đem nàng nuốt vào.

Dường như hết sức hài lòng, hắn tiếp tục nụ hôn thứ hai.

Tay Quan nghênh Hạ chống lên bả vai muốn đẩy hắn ra, nhưng bàn tay to của hắn đã không an phận ở trên khuôn ngực của nàng vuốt ve.

"Không được. . . ."

Bởi vì phải thở gấp, cho nên bộ ngực sữa mê người của nàng cao thấp rung động, từng trận mùi thơm thiếu nữ truyền vào hơi thở của hắn, càng thêm kích thích dục vọng trong cơ thể hắn bốc lên.

Hắn vốn chỉ muốn trừng phạt nàng, đòi lại tự tôn nam nhi của mình, để nàng biết không nên tùy tiện làm một người đàn ông tức giận.

Lại trăm nghìn không ngờ rằng sau khi hôn nàng, giống như là gấu yêu mật, cho dù sẽ bị ong chích đau đớn, vẫn không sợ hãi muốn nhắm nháp tư vị mật ngọt kia.

Hiện tại hắn chính là con gấu thêm muốn mật ngọt.

Hắn khẩn cấp đem áo của nàng kéo lên trên, áo T-shirt bó sát người vừa vặn là một công cụ trời buột, chỉ cần đem nó cời đến hai tay, dĩ nhiên là có thể làm cho hai tay của nàng không thể động đậy.

"Lý Lan Ngọc!"

Nghênh Hạ khuôn mặt đỏ bừng, thoát nhìn rất đáng yêu, làm nội tâm của hắn rung động không thôi, tay hắn ở trước ngực của nàng bắt đầu vuốt ve.

Tuy rằng cách nội y nóng bỏng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được bộ ngực sữa đầy đặn kia, hắn đem nội y kéo lên, khuôn ngực tuyết non lập tức hiện ra trước mặt hắn, hai nụ hoa như viên đậu đỏ ở trên đỉnh ngực, phấn trắng nõn nà nhìn kiểu diễm ướt át.

"Thật đáng yêu nha!"

"Anh không được xăng bậy."

"Hừ hừ! Nhưng bồn vương chính là không thích bị ra lệnh, bồn vương là người thích như thế nào liền làm như thế, ta là Vương gia đấy! Cô không biết sao?" Hắn vừa nói vừa ác ý dùng ngón tay true đùa hạt đậu nho nhỏ, vừa lòng nhìn hai nụ hoa nhỏ kia dưới sự trêu đùa của hắn đứng thẳng.

Nghe được tiếng thờ dóc quẩy rũ của nàng khi bị hắn vuốt ve, lực đạo trong tay hắn nhìn không được tăng thêm vài phần, sau đó cúi đầu đem một nụ hoa phấn nộn khéo léo ngậm trong miệng, tham lam mút lấy.

"Không cần như vậy. . . ." Ngực không ngừng truyền đến khoái cảm mãnh liệt, thân thể mềm mại của nàng như là con rắn linh hoạt giãy giụa, trên mặt thẹn thùng đỏ bừng rực, muốn vươn tay lại không thể động đậy, chỉ có thể ảo não giãy giụa, nhưng vẫn không ngăn cản được từng đợt tấn công của hắn.

"Không cần bồn vương như vậy? Như thế này thì sao?" Hắn ở bên tai của nàng nhẹ giọng đùa giỡn, ngón tay chậm rãi di động xuống bụng dưới của nàng, lướt hướng về giữa hai chân.

Quan Nghênh Hạ nhìn không được run rẩy một chút, muốn giãy giụa lại bị hắn ngăn cản.

"Còn chưa có bắt đầu đâu! Không nên gấp."

"Tôi nào có gấp? Anh không nên nói bậy nói bạ!" Nàng xấu hổ và giận dữ gặm nhẹ.

Hắn cũng không nhiều lời, chính là dùng hành động chứng minh hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ngón tay linh hoạt ôn nhu lại tràn ngập hỏa lực thiêu đốt lên thân thể của nàng, dưới thân không ngừng truyền đến từng trận kích thích, khiến lý trí nàng dần dần không thể thanh tỉnh, biến thành trống rỗng.

"Cô xem, đã ướt như vậy, tất cả đều là vì bốn vương mà động tình." Ngón tay của hắn dính ái dịch trong suốt, cố ý đưa ra cho nàng xem.

Nghênh Hạ cảm thấy người nam nhân này thật đúng là một tên chết tiệt.

"Chút tài mọn thôi, hưởng hồ bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều sẽ như vậy, đây chỉ là bản năng, bất kỳ người đàn ông nào cũng đều có thể làm tôi có phản ứng."

Nghe lời nói quật cường như vậy..., làm mặt hắn lập tức đen lại, hắn đột nhiên đem hai chân của nàng tách ra, sau đó cúi đầu, đem chính mình vùi sâu vào trong cánh hoa nồng hương kia.

"Anh làm gì vậy?"

Tất nhiên phải như vậy, hắn xuất tuyệt chiêu nhất định phải làm cho nàng dục tiên dục tử, chính miệng cầu xin hắn tha thứ, khuất phục mới được, bằng không thật sự là quá mất mặt cùng tự tôn.

"Dừng tay. Dừng tay." Nghênh Hạ chưa từng bị người khác làm như vậy, khi đầu lưỡi hắn khẽ liếm cánh hoa của nàng thì nàng kích động

Muốn lớn tiếng thét ra.

Không được! Còn như vậy nữa, nàng nhất định sẽ đầu hàng, sẽ khuất phục dưới...kỹ xảo tán tỉnh cao siêu của nam nhân này.

Không thể!

"Anh muốn tôi cũng được, chỉ cần giao ra Dạ Minh Châu."

Cảm giác được người đàn ông ở trên người nàng chấn động, sau đó dừng động tác lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng.

Một chiều này mặc dù có hiệu quả, nhưng nàng lại tuyệt không thích ánh mắt khinh thường này.

Nàng vốn chỉ muốn ngăn cản hắn.

"Muốn tôi cam tâm tình nguyện ở trên giường hầu hạ anh, được thôi, đem Dạ Minh Châu cho tôi, anh muốn như thế nào liền như vậy, ngay cả băng hỏa ngũ trọng thiên* tôi đều đưa anh lên."

"Nếu bốn vương cảm thấy cô không đáng giá đổi Dạ Minh Châu thì sao?"

Nàng lộ ra nụ cười quyến rũ, làm cho tim của hắn thiếu điều nhảy vọt ra.

"Yên tâm, tuyệt đối sẽ làm cho anh vừa lòng."

Chết tiệt!

Mình tại sao lại đối với kẻ yêu tiền như mạng kia tràn ngập dục vọng như vậy?

Trúng tà sao?

Lý Lan Ngọc nằm ở trên giường vừa to lại ấm áp, đột nhiên tưởng niệm đến nhóm kỹ nghệ Đường triều ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, từng người đều rất mê người, là những sủng vật đáng yêu nhất.

Người nào nhìn thấy hắn mà không dấn lại, hẳn không thể có thể được ưu ái của hắn, chờ bay lên làm Phượng Hoàng, chìm trong vinh hoa phú quý.

Không ai lại giống như nữ nhân thối kia, vừa không nghe lời lại không đáng yêu, ngay cả muốn cùng nàng trên giường cũng còn yêu cầu hắn này nọ.

Dạ Minh Châu!

Có thể đổi được bao nhiêu nữ nhân khác, vì sao hắn phải cho nàng? Còn nói nàng đáng giá.

Hừ ! nữ nhân cao ngạo lại hung hãn như vậy, căn bản không thể gọi là nữ nhân, nàng chẳng qua là nam nhân bề ngoài giống nữ nhân, hắn làm sao có thể muốn ôm một người nam nhân?

Dừng lại vài phút, trong đầu của hắn không ngừng hiện lên hình ảnh lúc hôn nàng —— môi đỏ mọng mềm mại, da thịt ấm áp, hương thơm nữ tính, tuy rằng lúc hôn nàng gặp khá nhiều gai góc cùng trở ngại, lại đồng thời cũng kích thích bản năng nam nhân sâu trong nội tâm của hắn —— chinh phục cùng

khieu chiến.

Hắn muốn nữ nhân, không một người nào dám từ chối, thậm chí hắn không muốn, nữ nhân cũng xuất hiện ở trên giường hắn, đương nhiên đó là ở Đường triều, bên cạnh hắn có tổng quản chuyên xử lý loại chuyện này.

Hắn nghĩ, nếu nữ nhân bước bình kia đi tới niên đại của hắn.., tuyệt đối sẽ sống không nổi, bởi vì nàng rất không nghe lời .

Mà hắn tuyệt đối sẽ không trợ giúp nàng, nếu nàng lại tiếp tục không nghe lời như vậy.

Nữ nhân không nghe lời như vậy. . .

Đột nhiên, hắn nghe được ngoài phòng truyền đến tiếng nói khê ồ định lại không mất ôn nhu của Nghênh Hạ, dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, nhất định là Quan mụ mụ đến đây.

Được rồi! Nữ nhân thói này cũng có ưu điểm, tuy rằng nàng không phải là nữ nhân ôn nhu trong mộng của nam nhân, nàng cũng là một nữ nhi khiến người ta ngưỡng mộ cùng thương tiếc.

Có lẽ mạnh mẽ như vậy, cũng không thể trách nha đầu kia, bởi vì hoàn cảnh bắt buộc.

Nếu ở Đường triều, phụ thân mất, mẫu thân lại bệnh hoạn, ba nữ nhi muốn thoát khỏi gánh nặng này, chỉ sợ đều đã phải lưu lạc tới nơi bướm hoa.

Vừa nghĩ tới thân thể Quan Nghênh Hạ bị những nam nhân phóng đảng ôm ấp trong ngực, trong lòng Lý Lan Ngọc không hiểu sao rất không thoải mái, không muốn suy nghĩ đến loại hình ảnh này, thậm chí có điểm may mắn nàng là người sinh ra ở xã hội nam nữ bình đẳng này, ít nhất dựa vào sự mạnh mẽ, nàng có thể cùng nam nhân khác tranh đấu để sinh tồn.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nàng có thể đem hắn trở thành thuộc hạ của nàng, vô luận công hoặc tư, nàng chính là nha hoàn của hắn, đòi này phải cô gắng hầu hạ tốt chủ tử là hắn.

Bất quá, nàng rất lợi hại, không làm gì lại có thể khơi gợi lên hứng thú của hắn, hắn ghét nhất bị người khác phản đối hoặc là cùng hắn đối nghịch, bình thường người gọi lên sự chú ý của hắn, hắn sẽ đem hết toàn lực đi đối phó.

Chinh phục một nữ nhân với hắn mà nói, đơn giản giống như là ăn cơm vậy.

Chỉ là một nha đầu, chủ tử muốn nàng, nàng nhất định phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường.., việc này ở thời đại của hắn thật bình thường, nhưng là ở trong mắt Quan Nghênh Hạ lại trở thành hành vi phạm tội làm người ta xấu hổ.

Hắn sẽ thu phục nàng, sẽ làm nàng yêu hắn. Mảnh hồ không phát uy nàng lại tưởng hắn là mèo bệnh.

Đợi đến lúc hắn ăn nàng, chinh phục nàng, khiến nàng không thể không có hắn, thì nhìn xem ai mới là người có thể lớn tiếng.

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, lỗ tai nghe giọng nói trầm thấp dễ nghe của nàng, cư nhiên dần dần cảm thấy buồn ngủ, điều này làm cho người luôn luôn khó ngủ như hắn rất là kinh ngạc.

Nhưng hắn lại không nghĩ gạt bỏ cảm giác thoải mái này, vì thế hắn để mặc chính mình nghe ngữ điệu làm cho người khác an tâm kia, tiến sâu vào mộng đẹp.

Ở trong mộng, hắn mơ thấy nàng nói qua băng hóa ngữ trọng thiên.

Người này tướng ngủ có phải hay không rất khó nhìn a?

Nằm thành hình chữ đại, chân còn đá xuống dưới giường, cúc áo ngủ bởi vì tướng ngủ mà bị bung ra vài cái.

Cũng không nằm ở trên gối đầu, giường chính giữa, hắn lại nằm nghiêng .

Cầm trong tay khay sửa cùng bánh mì nướng đặt ở bàn nhỏ bên cạnh, Nghênh Hạ cố gắng không kinh động đến hắn, ở trong phòng thu dọn lại.

Gần đây chiếu cổ tên bốc đồng này giống như là ở chiếu cổ một đứa bé. Nha! Không, hắn so với tội trẻ con còn khó chiều hơn.

Mặc dù như vậy, nhưng vừa nói chuyện với mẹ, mẹ nói Tam vương gia mấy ngày trước đều đưa mẹ đi khám, còn hỏi bác sĩ một số chuyện cần phải chú ý, cũng tiêu thật nhiều tiền mua thuốc tốt, lại mời chuyên viên mát xa đến nhà giúp chị hai cùng mẹ mát xa, bất quá đại tỷ bởi vì Đại vương gia không muốn để cho người khác đụng tới người phụ nữ của hắn, cho nên hạ lệnh từ chối.

Suy nghĩ một chút, Tam vương gia cũng không tệ lắm !

Rất nhanh thu dọn xong phòng, nàng cầm lấy chăn giúp Lan Ngọc phủ lên, vốn hắn nên rời khỏi, nhưng không biết vì sao chân lại không nhúc nhích được.

Từ lúc gặp được người này, nàng không có một ngày nào có thể sống bình yên , luôn phải nghe theo rất nhiều yêu cầu vô lại của hắn, có đôi khi nàng thật

muốn hỏi hấn ở Đường triều có phải hay không cũng như vậy?

Nếu như vậy, nô tài của hấn có bị hấn làm cho phiền chết .

Tên hủ hòng này ở cổ đại không biết là như thế nào hô phong hoán vũ? Sống ở Đường triều với hấn mà nói có lẽ so với ở thời đại này còn tốt hơn, cha là Hoàng đế, mẫu thân là Hoàng hậu tài đức sáng suốt ôn nhu, còn có hai ca ca

anh mình lại trân trọng hấn, quả thực là nhận được ngàn vạn ân sủng.

Ai! Cũng khó trách đường thành tính tình bá đạo lại bốc đồng như vậy.

Nếu hấn là nữ, có lẽ sẽ càng thêm vô pháp vô thiên, bởi vì có một chỗ dựa cường đại ai lại không nắm chắc để lợi dụng a!

Chẳng qua tại thời đó nữ tử không có tài là chuyện tốt, khắp nơi đều phải nhìn sắc mặt đàn ông, nàng chỉ là nghĩ cũng bị hù chết.

"Thật may là anh đến hiện đại, không phải tôi đến cổ đại, bằng không chỉ sợ thật sự phải nhờ cậy anh, làm tiểu nha hoàn của anh." Thi thảo tự nói những lời này xong, nàng im lặng xoay người rời đi, lưu lại một ngọn đèn nhỏ nhỏ làm bạn với hấn, bởi vì nàng biết hấn sợ tối.

Đợi sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, người đàn ông đang đắp chăn nằm trên giường chậm rãi mở to mắt, trừng mắt nhìn trần nhà một hồi lâu, ở trong lòng hạ quyết định.

Lúc nửa đêm, một bóng dáng thon dài lén lút đi vào phòng Quan Nghênh Hạ, lúc trở ra, trong tay hấn ôm một người đang hôn mê bất tỉnh, sau đó hướng nhà cũ Quan gia mà đi.

Hướng kia chỉ giấu một thứ duy nhất ——

Máy thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ngày nào đó ở Đường triều, vào lúc ban đêm yên tĩnh——

A!

Một tiếng thét chói tai kinh hãi truyền khắp phủ Vương gia, làm tất cả mọi người đều tỉnh, quần áo không chỉnh tề, còn buồn ngủ cầm đèn lồng, hướng nơi phát ra tiếng thét đi đến.

Nhìn thấy trên mặt đất một vật thể kì quái hình tròn, một người nằm giống như bị thương, hơn nữa còn hơi gãy gập, mọi người sững sờ tại chỗ, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Phát sinh chuyện gì?"

Mọi người vây xem tách ra, chỉ thấy một lão nương, tao nhã tiêu sái đi lại đây, ánh mắt lợi hại không cho phép trong phủ này phát sinh bất cứ chuyện gì.

Nàng là tổng quản phủ Vương gia này, nàng liếc mắt liền thấy người kì quái bị vậy xung quanh lại chính là Vương gia bảo bối của nàng.

"Trời ạ! Là Tam vương gia! Nguyên lai Tam vương gia ở chỗ này!"

"Nô tài chết tiệt, còn không mau kéo bốn vương gia." Thanh âm kêu rên tựa hồ để lộ ra một chút an tâm, cho nên càng lộ vẻ ngang ngược can rờ.

Tổng quản vội vàng ra lệnh cho hai gia đình khỏe mạnh cường tráng nâng Lý Lan Ngọc ra.

Mọi người lại bị trang phục trên người Lý Lan Ngọc hù dọa.

Tam vương gia làm sao có thể mặc quần áo kỳ quái lại không hợp lễ nghi như thế? Đối với người luôn luôn chú ý bề ngoài như hấn mà nói thật là chuyện không tầm thường.

Lý Lan Ngọc nhanh chóng nhìn đám người trước mắt, phát hiện chính mình không có trở lại sai thời đại, trong lòng cũng rất cảm tạ nhị hoàng huynh thông minh, cư nhiên nhìn bản thiết kế mấy thời gian xong liền thật sự sửa chữa được.

Cảm giác trở lại nơi của mình thật tốt.

"Giúp bản vương đem tiểu thư. . . . cô nương bên trong đến phòng bản vương, nâng cẩn thận, nếu làm nàng bị thương, coi chừng cái đầu của các người."

Vừa nghe chủ tử nói như vậy, mọi người đương nhiên là tay chân vội vàng luống cuống đi vào bên trong tìm người, cũng thật sợ không cẩn thận sẽ làm nàng bị thương, kết quả chính là làm tức giận người nhìn có vẻ mỹ lệ lại thập phần nguy hiểm này.

Nhưng là mọi người lại đi ra, hai tay trống trơn, mặt lộ vẻ khó xử.

"Làm sao vậy?" Hắn không kiên nhẫn gầm nhẹ.

Bất quá hắn có rống như thế nào cũng không hữu dụng, bởi vì. . . .

"Bẩm Tam vương gia, bên trong không có ai a!"

"Đáng giận! Rốt cuộc là rút xuống chỗ nào rồi?"

Lý Lan Ngọc đi tới đi lui, như là một con báo đang phần nộ, bộ dáng sốt ruột khiến cho người bên cạnh nhìn không hiểu ra sao, mọi người đều không dám nói gì.

Như thế nào mới một buổi tối, Tam vương gia liền thay đổi? Chẳng lẽ là trúng tà rồi?

Lan Ngọc đương nhiên biết mình xảy ra chuyện gì, nhưng người khác lại tuyệt không hiểu được chuyện hắn từng trải qua.

Trọng yếu hơn, hắn cư nhiên lạc mất Quan Nghênh Hạ, hắn sắp vội muốn chết, nếu không phải nhìn mấy thời gian rõ ràng ở trước mặt của mình, hắn sẽ cho là mình thật sự giống như tổng quân nói, là mình đang nằm mơ.

Nhưng không có khả năng này, hơn nữa hắn còn kinh ngạc phát hiện thời gian mình trở lại, là sau hôm mình bị mấy thời gian hút đến hiện đại mà thôi.

Tất cả mọi người cho là ba huynh đệ bọn họ thừa dịp yến hội sinh nhật mẫu hậu lên ra ngoài du ngoạn, hôm qua mới không xuất hiện ở yến hội, tuy rằng hoàng đế giận tím mặt, nhưng may là hoàng hậu đã thay ba huynh đệ bọn họ nói chuyện, bình ôn cơn giận của vua, còn muốn đợi hắn, hoàng huynh cùng nhị hoàng huynh trở về, lại đến trước mặt hoàng hậu thỉnh tội.

Vì không muốn khiến cho dư luận xôn xao không cần thiết, hắn không hề đề cập tới đại hoàng huynh cùng nhị hoàng huynh, cũng không đề cập tới chuyện nữ nhân nửa đêm ngủ bị hắn đánh bất tỉnh, sau đó bị hắn lên giường cùng thời gian trở lại thời đại này.

Vừa nghĩ tới nàng mới có thể không giống mình bình yên trở lại Đường triều, mà là không biết phiêu lưu đến thế giới hoặc là thời đại nào, hắn liền không nhận được phiền muộn mình tại sao có thể xúc động như vậy!

"Nhanh chút đi tìm!"

"Tam vương gia, rốt cuộc muốn tìm cái gì?" Tổng quân vẻ mặt khó hiểu hỏi. Như thế nào Tam vương gia mỹ lệ của nàng trở nên kỳ lạ như vậy?

Nhất định ngày nào đó phải đi mời đạo sĩ đến trong phủ tụng kinh, trừ ma.

"Chính là. . . . Chính là một nữ hài tử ăn mặc kì quái giống bản vương, bộ dạng rất đáng yêu, đáng người cũng không tệ lắm, làn da trắng trắng mềm mềm, sở rất thích, trên mặt còn có má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, nàng căn bản là không nên có má lúm đồng tiền kia, bởi vì chỉ có nữ tử ôn nhu, đáng yêu mới có. Tính tình nàng cứng rắn, luôn thích cãi lời bản vương, nhưng mà đối những người khác lại không như vậy, nàng. . . ." Phát hiện những người trước đều nhìn tròn mắt, vẻ mặt có chút mờ mịt nhìn hắn, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ chính mình cư nhiên vừa mới dùng một đồng tử ca ngợi nữ nhân hắn luôn rất chán ghét.

"Tam vương gia, ngài không phải là vừa mộng xuân đi?"

"Làm càn!" khuôn mặt tuần mã của Lý Lan Ngọc không tự chủ được đỏ bừng, càng tức giận càng khiến người ta cảm thấy khả nghi.

"Nói ngắn gọn, chính là nhanh chút đi tìm."

Một tiếng rống rung trời cơ hồ muốn đem toàn bộ nóc nhà Vương phủ nổ tung lên, mọi người vội vàng ba chân bốn cẳng hơn nửa đêm lao ra tìm cô nương trong miện Tam vương gia —— nếu thật sự có cô nương như lời hắn nói.

Nàng nhất định phải giết tên đáng ghét kia! Mặc kệ hắn là Vương gia hay là con trai bảo bối của Lý Thế Dân, nàng muốn giết hắn.

Nhưng hiện tại nàng nhất định phải xử lý một việc trước, đó là —— làm thế nào đi xuống?

Nàng đang ở trên giường lớn ấm áp ngủ, lại bị người khác làm tỉnh lại sau đó bị đánh bất tỉnh, phát sinh chuyện gì cũng không biết, vừa tỉnh lại, liền phát hiện chính mình bị mắc kẹt ở trên cây.

Trời à! Rốt cuộc là cao bao nhiêu? Nàng nhìn cũng không dám nhìn, bởi vì chỉ cần cúi đầu xuống, nàng sẽ cảm giác được toàn bộ da đầu đều run lên.

Nàng từ nhỏ cái gì cũng không sợ, chỉ sợ cao, hiện tại so với lấy đao đặt lên cổ của nàng còn khiến cho nàng khổ sở hơn.

"Cứu mạng a! Có người hay không a." Nàng phát hiện thanh âm mình gọi ra suy yếu như tiếng muỗi kêu, từ "bị dọa đến khiếp đảm" dùng ở trong trường hợp này rất phù hợp.

Vừa lúc đó, mắt nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, một bóng dáng hết sức quen thuộc, một nam nhân nàng vừa mới nói muốn đem hắc chém thành vài trăm khúc.

"Cứu. . . Cứu. . . A. . . ." nàng còn chưa có hô xong, liền nghe được dưới móng truyền đến tiếng động nho nhỏ, làm người ta sợ hãi.

Nàng liền quên chính mình muốn hét cái gì, sắc mặt trắng bệch giống y như tờ giấy.

Nếu như ngã xuống. . ., toàn thân xương cốt tuyệt đối sẽ gãy hết. Nghĩ đến đây, nàng lại muốn rơi nước mắt.

Lại truyền tới một tiếng gãy nữa.

Đáng giận! Nếu có thể tránh được một kiếp này, nàng thì tuyệt đối sẽ ăn ít một chút, giảm đi mấy kg, hiện tại nàng chỉ khẩn cầu không cần nghe đến tiếng khủng bố như vậy nữa.

Nào biết ông trời không nghe theo ước nguyện, thanh âm rất nhỏ vào trong tai nàng lại như là tiếng sấm đình tai nhức óc, khiến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Phía dưới, Lan Ngọc vừa vịn đi đến gốc cây.

Như thế nào? Đi một muốn dựa vào cây nghỉ ngơi? Bị kinh hách đến lý trí cũng đã không còn tồn tại, Nghênh Hạ bất cứ giá nào chết cũng phải kéo một người làm cái đệm lưng.

"Lý Lan Ngọc. . . ."

Tiếng người la hét gọi hắc, là nha đầu kia? !

Cũng xác thực chỉ có nàng mới dám gọi thẳng tên của hắc như vậy.

Lý Lan Ngọc mừng rỡ như điên ngẩng đầu lên, mọi người cũng đều hướng về nơi phát ra thanh âm nhìn qua, lại ghen hòng trăn trối nhìn một nữ tử áo rách quần manh đang từ trên cây nhảy xuống, trực tiếp bổ nhào vào Lý Lan Ngọc.

Hiện trường an tĩnh trong chốc lát, rõ ràng đến mức nghe được tiếng lá rụng rơi xuống mặt đất.

Dám đề lên người Tam vương gia cao quý như vậy, nữ nhân dám đương không biết từ đâu xuất hiện thật sự là to gan lớn mật.

Mọi người lập tức xông lên, đem nữ nhân không biết trời cao đất rộng kia từ trên người chủ tử kéo ra.

"Quan Nghênh Hạ!"

"Tôi nhất định phải. . . ."

Nghênh Hạ nghiêng răng nghiêng lợi còn chưa có đem lời nói hung ác nói ra khỏi miệng, bàn tay to của Lý Lan Ngọc đã ôm lấy đầu nàng, hung hăng cho nàng một nụ hôn nóng bỏng.

Mọi người thấy vậy, tất cả đều dừng sờ tại chỗ.

"Không cần hy vọng là tôi sẽ tha thứ cho anh, cả cuộc đời tôi. . . ít nhất trước lúc trở về, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh."

Hắc cư nhiên ở trước mặt mọi người hôn nàng, không phải muốn đem bọn người cổ đại này hù chết?

Nàng bây giờ đã an toàn nằm ở trên giường lớn ấm áp của hắc, nhưng mà nàng tuyệt không thích tấm ván gỗ giường cứng rắn này, mặc dù giường rất xa hoa sang quý, nhưng vẫn kém hơn cái giường đệm lò xo của nàng, còn có cái chăn tơ tằm siêu mềm mại của nàng.

Mà tất cả đều là tại tên bỉ ổi trước mắt này làm hại.

"Tôi một chết rồi, ngày mai tôi với anh lại âm ỉ." Dù sao cả đêm đã bị kinh hách, đối với nàng mà nói quả thực chính là một loại tra tấn tàn nhẫn, cho nên trước hết để cho lòng mình bình tĩnh xuống. Muốn giết người mới có khí lực.

"Được."

Kỳ quái, không tức giận sao? Nếu lúc trước ở nhà thì hắc đã sớm tức đến dựng râu tròng mắt rồi, chẳng lẽ trở lại địa bàn của mình khiến cho hắc rất vui

về, tính tình cũng trở nên tốt hơn ?

"Còn nhìn cái gì? Không nhanh ngủ đi?" Khẩu khí của hắn quả thực giống như là coi nàng như sùng vật.

"Anh ở đây làm sao tôi ngủ được?"

"Người ngủ là việc của người, nhưng bốn vương sẽ không đi ra, bởi vì bốn vương sợ. . ."

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Sợ cái gì?"

"Sợ rất nhiều chuyện. Người không cần lo lắng, ở trong này có bốn vương lo cho người, người cần bản cùng Vương Phi không có gì khác nhau."

"Đừng tưởng rằng như vậy tôi liền tha thứ cho anh, chờ tôi tỉnh ngủ, anh tốt nhất nên lập tức mang tôi trở về." Nói được một nửa, nàng nghĩ đến một sự kiện, "Mấy thời gian không có sao chứ?"

Đương nhiên không có việc gì, bất quá làm sao có thể nói với nàng không có việc gì, đương nhiên là phải nói là có vấn đề.

Nhưng nhìn đến vẻ mặt mệt mỏi của nàng, mí mắt đã muốn sụp xuống rồi, hiện tại cùng hắn nói chuyện cũng chỉ là ở chống đỡ mà thôi.

"Người nhanh chút ngủ đi! Khó có dịp đến cổ đại, người chẳng lẽ không nghĩ vui đùa một chút?"

"Được rồi! Nhưng cũng không có nghĩa là tôi tha thứ cho anh."

"Được được, bốn vương biết."

Thật sự là cực kỳ khả nghi, bình thường luôn lớn tiếng với nàng, hiện tại cư nhiên thái độ ôn hòa lại thân thiết như vậy, chẳng lẽ một chuyến hành trình thôi có thể thay đổi cả tính một người ?

Nghênh Hạ hốt hoảng nghĩ, nhưng vẫn không thắng được sự buồn ngủ, cả người nặng nề thiếp đi.

Nam nhân ngồi ở bên giường nàng không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chú vào nữ nhân đang ngủ say sưa .

Nhớ tới chính mình thiếu chút nữa mất đi nàng, cái loại tâm lý sợ hãi này, làm cho hắn cả đời quên không được.

Nhìn nàng khi ngủ môi run nhẹ, miệng nhỏ đáng yêu lại hồng nộn như vậy, thật sự không nên có ở trên mặt nữ nhân bướng bỉnh như vậy, lại không hiểu sao làm cho hắn cảm giác ham muốn.

Hắn muốn hung hăng hôn nàng, nghe tiếng nàng thở hổn hển trong ngực.

Bởi vì nàng phản ứng mãnh liệt như thế là bởi vì hắn, hắn có thể khiến nàng dục hỏa đốt người, việc này đối với một nam nhân mà nói, là chuyện rất đáng tự hào.

Len lén hôn một chút là được rồi.

Khi hắn nghĩ như vậy, thân thể đã nhịn không được nghiêng về phía nàng, đặt môi của mình in trên cái miệng nhỏ nhắn hơi lạnh lẽo kia.

Bất quá không cần lo lắng, rất nhanh, hắn sẽ khiến nàng ấm áp.

Hắn vốn kích động muốn quấy nhiễu nàng tỉnh lại, sau đó hướng nàng đòi hỏi, cho dù sẽ bị móng vuốt nàng cào lên mặt, hắn cũng không tiếc.

Muốn nàng khát vọng mình.

Trở lại trong phủ của mình, hắn đương nhiên có thể coi nàng là nữ nhân của hắn, nhưng là. . .

Vẫn là ngoan ngoãn bởi ở cạnh nàng đi! Bởi vì hắn biết hiện tại khát vọng cùng lửa nóng, cũng chỉ là vì một nữ nhân——

Một nữ nhân hắn vốn nghĩ sẽ luôn ngược đãi.

Lý Lan Ngọc thật vất vả mới ngủ, lại bị tiếng xôn xao làm cho bừng tỉnh, nhưng là mí mắt nặng trĩu lại không nghĩ nâng lên, cứ như vậy mặc kệ người khác giao chiến, hần lại nằm trên giường một hồi lâu.

Nói thật, hần thật đúng là đã thích cái giường lớn trong nhà ở Đài Loan kia, vừa mềm mại lại thoải mái, không giống tấm ván gỗ giường này, nằm khiến toàn thân hần vừa mỏi vừa đau.

Hần đã ngủ không ngon còn phá hần, là như thế nào? Tổng quản đi đâu rồi?

"Không cho phép âm ỉ, bốn vương đang ngủ."

Nhưng là tiếng xôn xao vẫn là không dứt.

Đáng giận!

"Quan Nghênh Hạ, âm ỉ muốn chết, ngươi làm gì sáng sớm đã cãi nhau thế?" Một tiếng rống to cực độ tiết lộ ra hần đang tức giận.

Tốt lắm, hô to xong liền yên tĩnh trở lại.

Vì thế hần vừa lòng ngã đầu tiếp tục ngủ, nhưng không bao lâu lại xuất hiện tiếng bước chân, sau đó chân mền của hần bị xốc lên.

"Lón mặt!"

Hần muốn phát cuồng, không phát hiện hần đang ngủ sao? Cưng nhiên không nghe lệnh, rốt cuộc có hay không xem hần là Vương gia a!

Hần mở mắt ra, chuẩn bị mắng cái người không biết sống chết kia, lại nhìn thấy Nghênh Hạ mặt mắt hửng xuất hiện ở trước mặt của mình.

Hần cũng không có kinh ngạc, bởi vì loại mặt này hần đã thấy nhiều, sớm thấy nhưng không thể trách, chính là mình tại sao lại đối với nữ nhân hung dữ như vậy có hảo cảm?

"Làm sao vậy? Bốn vương không có mang nữ nhân khác trở về." Hần lười biếng nằm xuống lại, một bộ dạng còn muốn ngủ lại.

"Ngủ! Anh còn ngủ, thiên hạ cũng đã loạn rồi, anh còn ngủ được!"

"Có người ở đây làm sao có thể đại loạn? Người rất coi trọng trật tự cùng ngăn nắp không phải sao?" Nói thật, nếu không quá soi mói, nàng thật sự là một bà quản gia không tệ.

"Đúng vậy! Ta có thể xử lý vợ người nơi nơi ném loạn, quần áo cởi ra vứt lung tung, phòng tắm dùng xong giống như lũ lụt, còn có nửa đêm ngủ thẳng lại bị người đưa đến triều đại không điện, không di động này, nhưng là xin hỏi Tam vương gia một chút, ta như thế nào xử lý một đồng phụ nữ theo ta hỏi tội?"

Lý Lan Ngọc chậm rãi mở đôi mắt mỹ lệ nguyên bản đã muốn nhắm lại, "Đúng nha! Bốn vương quên mất."

Nghênh Hạ nhìn trước mắt một đám tiểu mỹ nhân nũng nịu, các nàng hiện tại cũng khóc hoa lệ đầm mưa, tất cả đều là vì một người đàn ông.

Các nàng là thị thiếp của Lý Lan Ngọc, nghe nói hần mang về một nữ tử xa lạ, tin tức này khiến cho các nàng chấn động không thôi, chớ đừng nói chi cô gái kia lại còn ngủ ở trên giường của hần.

Các nàng đương nhiên phải khóc, bởi vì thị thiếp được sủng ái nhất cũng còn không có tư cách có thể ngủ ở trên giường của hần cả đêm, bình thường đều là "yêu" xong, nhất định phải trở lại phòng của mình.

Cho nên sáng sớm thừa dịp Nghênh Hạ từ phòng Lý Lan Ngọc đi ra, các nàng bắt đầu xét hỏi, từng câu đều làm nàng rất tức giận, giống như nàng là hồ ly tinh, đem nam nhân các nàng mê hoặc biến thành một người khác.

Trên thực tế hần nào có thay đổi, ở trong mắt nàng hần một chút cũng không có đổi, vẫn là tùy hứng, khó hầu hạ như vậy.

Mà đầu sỏ khiến cho hết thảy xôn xao bộ dạng lại tuyệt không để ý, nhưng lại oán giận nàng đánh thức

hần, cả người như là một đồng than bị nhào ra ngồi ở trên giường, căn bản không muốn động đậy.

"Anh làm ơn hướng đám mỹ nữ này giải thích đi, tôi vì sao đêm qua phải ngủ ở trong phòng của anh, lên giường của anh."

Lúc nàng nói chuyện, tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn nữ nhân ăn mặc "rất kỳ quái", trên người nàng quần áo đơn bạc giống như là áo khoác mỏng, đường cong thân thể làm cho người ta nhìn rõ ràng.

Việc này đối với Nghênh Hạ mà nói tuyệt không cảm thấy gì, bởi vì nàng mặc áo ngủ cũng không phải là cái loại áo ngủ tơ lụa gọi cảm đòi mạng, mà là áo ngủ bằng bông có nhiều đóa hoa đáng yêu, có thể ở nhà đi tới đi lui, dễ hoạt động, rất tiện dụng.

"Tiểu nha đầu, người mặc như vậy rất không hợp lễ nghi." Nhất là nhìn thấy

gia đình tuổi trẻ ánh mắt đều vụng trộm liếc nàng, khiến hắn cảm thấy trong lòng thật không vui.

"Cái gì?" Hiện tại đối tượng thảo luận không phải nàng đi!

"Bỏn vương nói. . ."

"Tôi biết, nhưng là hiện tại việc này không phải trọng điểm đi!"

"Bỏn vương không thích người ăn mặc lộ liễu như vậy." Lý Lan Ngọc chống cằm lười biếng nói, hai mắt mê hoặc nhìn làm Nghênh Hạ nhìn không được đồ mắt.

"Tôi nào có lộ? Tôi ăn mặc vô cùng đàng hoàng nha!" Nên che đều che hết, nào có cảnh xuân lộ ra ngoài?

"Đi thay đồ đi rồi chúng ta lại tiếp tục."

"Không cần, dù sao tôi cũng trở về ngay bây giờ." Nàng nói tôi, mà không phải chúng ta, làm Lý Lan Ngọc nghe xong cảm thấy thực chói tai.

"Chỉ sợ là không thể."

"Cái gì?" Nghênh Hạ đột nhiên cảm thấy sờn tóc gáy, chẳng lẽ. . .

"Đúng vậy, mấy thời gian hồng rồi."

Hiện trường lập tức trở nên rất nặng nề.

Ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người Quan Nghênh Hạ sắc mặt lập tức trắng xanh, lại thấy đối với thái độ vô lễ của nàng ta mà Lan Ngọc lại tuyệt không tức giận, nếu trước kia, hắn đã sớm cho người mang xuống đánh tới chết rồi, làm sao còn có thể để nàng kiêu ngạo đứng ở nơi đó cùng hắn tranh luận.

Nữ nhân này tuyệt đối là sử dụng yêu thuật mê hoặc vương gia.

Nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện ánh mắt Tam vương gia cơ hồ đều không có rời đi trên người của nàng.

"Vì sao lại hồng?" Nàng gắng gượng hỏi, nếu như không đè nén thanh âm của mình, nàng chắc sẽ rống to, mất hết cả hình tượng.

"Người quá nặng, thời điểm rơi xuống bị người làm hồng rồi."

Hiện tại là lúc nào, hắn còn có tâm tình bốn cột.

"Tôi nhớ là tôi từ trên tầng cây rơi xuống đè lên anh mà."

"Dù sao cũng hồng rồi, bỏn vương cũng sẽ không sửa."

"Cho nên tôi phải ở nơi này với anh cả đời?"

"Đúng vậy!"

"Nếu như vậy. . ." Nàng dùng sức trừng mắt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi

nói: "Vậy trước tiên..."

Sau đó nàng liền làm một việc đời này chưa từng làm, nàng giơ tay lên, dùng hết sức bình sinh, hung hăng hướng mặt Lý Lan Ngọc tát một cái.

Lý Lan Ngọc còn đang kinh ngạc, gia đình lập tức tiến lên bắt lấy Nghênh Hạ.

"Tam vương gia, chúng ta đã bắt lấy tội phạm vô lễ, người muốn xử trí ra sao?" Trong đó có một đại hán to khỏe giữ tay nàng rất đau, nhưng nàng cũng cắn hắn rất mạnh.

Đúng vậy! Nàng hung hăng cắn cánh tay hắn, như là cắn thịt của hắn, một mặt là tức giận tên thô lỗ

này tùm nàng đau quá, một mặt khác là trả thù bọn họ động tác cư nhiên nhanh đến khiến nàng không cách nào đánh cái thứ hai.

"Lý, Lan, Ngọc, anh tốt nhất là nên đem tôi nhốt vào trong đại lao, bằng không tôi nhất định sẽ đánh cho anh mềm xương !"

Lý Lan Ngọc vốn tính kêu người thả nàng ra, nhưng thấy nàng ở trước mặt mọi người không cho hắn mặt mũi như vậy. Hiện tại nơi này cũng không phải là ở Đài Loan, hắn đường đường là Vương gia, nàng cho là hắn không dám sao?

"Đem nàng nhốt vào trong đại lao, không có mệnh lệnh bổn vương, không cho phép bất luận kẻ nào thả nàng ra."

Phải cho nàng một đòn phủ đầu, sau đó nàng sẽ biết nơi này là địa bàn của ai.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

"Lý Lan Ngọc, anh thật to gan, anh cứ nhiên dẫm nhốt tôi, là anh có lỗi với tôi, tôi chưa đồng ý, đã lôi tôi đến đây, còn đem tôi nhốt ở chỗ này, hử không găm nạnh tưởng tôi là mèo nhỏ sao? Tôi không sợ, cả đời tôi chỉ sợ nhất là mất tiền thôi."

Trong đại lao truyền đến một hồi tiếng rống giận rất có khí lực, khiến cho bọn canh phòng bên ngoài cười đến đau bụng.

"Ai nha! Trời ạ! Chưa từng gặp qua cô nương nào vừa dẫm cảm lại đầy sức sống như vậy, hết nửa ngày còn chưa mệt."

"Đúng vậy! Quan trọng nhất là nàng dám mắng Tam vương gia chúng ta nha, thật là khiến người ta bội phục."

Nghĩ đến chính mình nhận hết. Không! Phải nói là trong phủ không người nào không từng bị chủ tử quát mắng, lại giận mà không dám nói gì.

Thời điểm cùng địa điểm mà cô nương này xuất hiện rất kỳ quái, lại là từ trên cây rơi xuống đề lên Tam vương gia, phương thức xuất hiện như vậy thật là khiến người người chấn động.

Mặc dù như thế, bọn họ cũng rất đồng cảm với nàng, bởi vì chọc tới Tam vương gia quả thực so với chọc tới Diêm vương còn đáng sợ hơn, kết cục tuyệt đối là sống không bằng chết .

Đột nhiên, âm thanh ồn ào bên trong không thấy, hai thủ vệ liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy buồn bức, liền nghe được bên trong phát ra một câu, "Tôi muốn uống nước."

"Nhưng Tam vương gia nói. . ."

"Tôi không cần biết là ai nói, tôi khát nước rồi, tôi muốn uống nước."

Khẩu khí của nữ nhân này thật đúng là tràn đầy quyết đoán, hại bọn thủ vệ thiếu chút nữa kích động cầm nước đi vào, nhưng đánh giá một chút hai bên thân phận địa vị cùng quyền lực ——

"Tam vương gia nói không cho phép người ăn bất kỳ vật gì, cho nên thật xin lỗi."

"Các người đúng là câu nô tài."

Nghe giọng điệu uy nghiêm trách cứ , thật đúng là khiến người cảm thấy có chút bất an, nhưng là so với làm Tam vương gia tức giận, không bằng trước uy khuất nàng.

Quan Nghênh Hạ ngồi trên giường đá lạnh như băng nhìn mọi thứ xung quanh. Nàng rất hi vọng mình đang nằm mơ ! Chỉ cần tỉnh lại sẽ không có gì thay đổi, nàng vẫn ở trong nhà mình, vẫn có thể nhìn thấy mẹ của mình, chị hai cùng em gái.

Nhưng là cảnh vật đập vào mắt lại rõ ràng như vậy, khiến nàng muốn phủ nhận cũng không được.

Đã một ngày, tên thối kia còn chưa thấy bóng dáng, chẳng lẽ thật sự muốn đem nàng nhốt ở nơi này, không cho nàng ăn, không cho nàng uống, để nàng đói chết, khát chết ?

Cũng khó trách hẳn, bởi vì nàng thật sự không cho hắn mặt mũi. Đàn ông vốn vô cùng sĩ diện, hơn nữa hẳn đường đường là Vương gia, tại... triều đại không có nhân quyền này, không có ban chết cho nàng đã xem là rất nhân từ .

Nhưng không cần hy vọng xa vời nàng sẽ cầu xin tha thứ, bởi vì nàng sẽ khiến cho tất cả những chuyện thê thảm hẳn gây ra cho nàng hôm nay trả lại hẳn.

Lúc trước nàng còn không hiểu vì sao nửa đêm hẳn lôi nàng lên máy thời gian, mạo hiểm không lo máy thời gian có thể sẽ trục trặc, dừng ở một triều đại không biết tên, cũng muốn đem nàng mang đến đây.

Hiện tại nàng đã hiểu rõ rồi, hẳn muốn trả thù nàng.

Dùng tay áo quơ quơ giường đá lạnh như băng, sau đó nằm xuống cuộn thân thể lại, nàng cố gắng khiến cho mình quên đi cảm giác khát nước cùng đói bụng, còn có lạnh giá trong nhà lao, cố gắng tự nói với mình phải duy trì lửa giận đối với hắn.

Nàng nhất định phải chải rửa, tinh thần tốt mới có thể tiếp tục kiên cường, mà bây giờ, nàng cần phải bảo trì thể lực, không thể tức giận hò hét.

Trong quá trình trả thù, cách làm cho kẻ hạ độc thù mình thống khổ nhất chính là —— không thêm đề ý đến hắn.

"Nàng như thế nào? Có nói muốn gặp bốn vương không?"

"Không có, nàng ở bên kia chỉ ngủ."

"Chỉ có ngủ?" lông mày Lý Lan Ngọc không khỏi nhăn lại.

"Đúng vậy." Tổng quản cung kính trả lời.

Tổng quản thái độ vô cùng cung kính như vậy là bình thường, nhưng ở trong mắt Lý Lan Ngọc, lại càng khiến hắn hoài niệm Quan Nghênh Hạ thích cùng hắn đấu võ mồm.

Mới không đến một ngày, chính mình cư nhiên lại nhớ nàng?

"Tam vương gia, kỳ thật thuộc hạ không nên xen vào, nhưng mà bây giờ toàn bộ người trong phủ đều bàng hoàng."

"Vì sao?"

"Bởi vì cô nương kia lai lịch thật sự là rất kỳ quái, có lẽ là thích khách. Tam vương gia không nên quên chuyện lần trước có thích khách muốn ám sát Tam vương gia bất thành, có lẽ cô nương kia chính là gián điệp của thích khách kia."

"Lai lịch của nàng bốn vương rất rõ ràng, nàng không phải là thích khách."

"Bất quá vẫn rất nguy hiểm, bởi vì cô nương kia tựa hồ đối với Tam vương gia rất không lễ phép, cảm giác có loại hận thấu xương."

"Ngươi rốt cuộc muốn nói điều gì?"

"Thuộc hạ cảm thấy cô nương có chút dã tâm muốn dùng phương pháp lạt mềm buộc chặt tiếp cận Tam vương gia, lúc trước không phải cũng có một số thiên kim tiểu thư cố ý va chạm vào xe ngựa Tam vương gia, tranh thủ chú ý của ngài sao?"

Nữ nhân muốn làm Vương Phi sẽ dùng hết tâm cơ.

"Thì thế nào? Bốn vương không phải cũng mặc kệ, không thêm ngừng lại sao." Lý Lan Ngọc lười biếng trả lời, làm cho tổng quản có cảm giác dở khóc dở cười.

Trên thực tế là vậy, lúc trước xe ngựa Tam vương gia thật sự trực tiếp đi qua, không ngó ngang gì đến người đẹp.

Tam vương gia chính là người có cá tính như vậy, làm cho người ta vừa yêu vừa hận, loại cá tính này không biết là di truyền từ ai?

"Cũng bởi vì như thế, cho nên thuộc hạ mới lo lắng cô nương lần này thật sự là rất lợi hại. . ."

"Không có gì lợi hại hay không, nàng là người như thế nào bốn vương rất rõ ràng, ngươi không cần nói thêm nữa, về sau nếu lại nói lung tung . . ., ngươi có thể về vườn sớm được rồi." Lý Lan Ngọc mặt bình tĩnh nói, sau đó liền đi ra ngoài, lại bị tổng quản gọi lại.

"Tam vương gia, buổi tối có kêu Mật Á cô nương đến hầu hạ ngài?"

"Tùy ngươi."

Quan Nghênh Hạ tỉnh lại, là vì nàng cảm giác được có ánh nhìn, nàng giống như là tiểu miêu đã bị kinh hách, đột nhiên mở to mắt.

Quả nhiên, nàng không có đoán sai.

"Anh đến xem tôi chết chưa sao?"

"Bốn vương đương nhiên không hy vọng ngươi chết." Thậm chí nghĩ đến sẽ khiến hắn không vui.

"Vậy như thế nào?" Nàng chậm rãi ngồi xuống, vừa cử động như vậy, thiếu chút nữa khiến nàng kêu ra tiếng. Giường đá này hại nàng toàn thân đau nhức.

"Bốn vương là tới hỏi ngươi, rốt cuộc đã nghĩ thông suốt chưa?"

"Nghĩ thông suốt cái gì?"

"Làm nữ nhân của bốn vương."

Quan Nghênh Hạ sừng sốt chốc lát, sau đó vẫy tay với hắn, ý bảo hắn lại gần.

Lý Lan Ngọc ngoan ngoãn đi qua, một cái tay nhỏ đặt lên trán của hắn.

"Không có phát sốt! Hay là tôi phát sốt nên nghe nhầm rồi?"

Hắn đột nhiên chớp lấy tay nàng kéo nàng lại gần hơn, tròng mắt thâm thúy tựa hồ bùng lên ngọn lửa mãnh liệt, cơ hồ giống như muốn cắn nuốt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

"Anh. . . Muốn làm gì?"

"Làm nữ nhân bốn vương có cái gì không tốt? Một đồng nữ nhân dùng hết phương pháp muốn bò lên giường bốn vương, hi vọng bốn vương có thể chia một ít tình yêu cho các nàng, vì sao ngươi lại bướng bỉnh như vậy?"

Quan Nghênh Hạ mở to mắt, tựa như là nhìn thấy người xa lạ vậy, "Tôi vì sao nhất định phải bò lên giường của anh? Không phải người phụ nữ nào cũng thích cúi người trước anh."

"Vì sao? Chẳng lẽ bộ dạng bốn vương không đẹp sao?"

Ai nói? Quá đẹp. Nàng thiếu chút nữa đã thốt ra, may là nhịn xuống được,

"Thật xin lỗi, con người của tôi không phải rất coi trọng bề ngoài, tôi thích một người có tâm."

"Bốn vương cũng rất có tâm!"

"Anh chỉ biết bắt nạt phụ nữ."

"Bốn vương rất biết sùng ái nữ nhân."

"Đó là tiết dục."

"Ai nói?"

"Tôi."

"Ngươi cho ngươi là ai?"

"Quan Nghênh Hạ, một người không thuộc triều đại này, mà loại sai lầm này là do anh làm hại." Nàng nghiêng răng nghiêng lợi cự tuyệt hắn, nhưng mà hắn cũng không vì thế mà thay đổi.

"Cha ngươi không phải cũng như vậy?" Hắn lấy lý do cự tuyệt của nàng làm lá chắn, "Phát minh ra loại máy móc kì quái này hút ba huynh đệ chúng ta đến thế kỷ hai mươi mốt kia, cũng không có hỏi qua chúng ta có đồng ý hay không a!"

Tên chết tiệt!

"Nhưng Đại vương gia cùng Nhị vương gia đều đã tìm được hạnh phúc của mình, có chị hai cùng em gái tôi chăm sóc bọn họ, bên nhau cả đời, so với nơi lạnh như băng lại không có hệ thống sưởi ấm này còn tốt hơn đi!" Hắn không biết đến sức mạnh tình yêu sao?

Ừm. . . Rất có thể không biết, bởi vì hắn là loại hoa tâm đại cù cái.

"Đúng! Cho nên bốn vương không phục."

"Vì sao không phục?"

"Bởi vì theo lý thuyết đại tỷ ngươi yêu đại hoàng huynh bốn vương, tiểu muội yêu nhị hoàng huynh, vậy ngươi hẳn là phải yêu bốn vương mới đúng."

Tự mình hoang tưởng lại cho là đương nhiên, mặt Quan Nghênh Hạ lập tức đỏ lên như quả cà chua, tức giận đến phát run.

"Yêu cái gì a? Buông." Nàng giãy giụa càng thêm lợi hại.

"Đúng, người hân là phải yêu bốn vương, như vậy mới hợp lý." Hân càng nói càng cảm thấy có đạo lý.

"Bản thân mình tự ý đem tôi tới niên đại hoang dã này, tôi hận anh còn không kịp, làm sao có thể yêu anh?" Nàng nghiêng rãnh nghiêng lợi nói.

Tên thối này có phải hay không quá ngậy thơ rồi ? Hay là nghĩ chỉ cần là phụ nữ, là trốn không nổi sức quyến rũ nam tính của hân sao?

"Không cho phép, người không được phép hận bốn vương, người phải yêu bốn vương."

"Bằng không anh muốn như thế nào? Đem tôi nhốt ở nơi này đến chết ?"

Hô hấp của hân trầm trọng, trong ngực kịch liệt đập phồng, tầm mắt dừng trên mặt của nàng, như muốn đem nàng một ngụm nuốt vào lại luyến tiếc.

"Chẳng lẽ người sợ cùng bốn vương lên giường, sẽ yêu bốn vương?" Hân nhẹ nhàng phun ra những lời này.

"A!"

Một tiếng kêu đau tê tâm liệt phế từ trong đại lao truyền ra, khiến cho xôn xao thật lớn, không bao lâu liền nhìn thấy Lý Lan Ngọc được người nâng ra, hai tay chặt vật đang cầm mệnh căn của mình, khuôn mặt tuần mỹ đỏ bừng.

"Nữ nhân chết tiết, cư nhiên dám đánh lén." Dùng đầu gối húc vào huyệt đệ của hân, chiêu này ở trên tivi hân đã thấy qua, không nghĩ tới thật sự bị đung vào thì sẽ đau như vậy, hại hân đau muốn ngất đi rồi.

"Tam vương gia, ngài có sao không? Nhanh chút kêu đại phu." Tổng quản khẩn trương phân phó hạ nhân.

Tất cả mọi người đều vây quanh Lý Lan Ngọc, trong miệng lẩm bẩm nữ nhân xuống tay thật sự là không có nhân tính.

Đợi cho đau đớn giảm đi, ánh mắt Lý Lan Ngọc nhìn thấy cửa đại lao mở.

"Tránh ra, nhanh đi xem, không thể để cho cô ta trốn."

"Dạ"

Kết quả hai nô bộc vừa vọt vào trong đại lao vừa nhìn, lại xanh mặt chạy đến bẩm báo.

"Báo cáo Tam vương gia, bên trong tội phạm đã đào tẩu."

"Tìm cho bốn vương, nếu tìm không thấy, các người cũng không cần trở lại." Hân nhin đau lớn tiếng ra lệnh .

Muốn thoát khỏi lòng bàn tay của hân? Đừng mơ.

Trời ạ! Nàng thật sự sẽ bị tên thối tha kia hại chết, nếu không tại hân, hiện tại nàng cũng sẽ không lưu lạc đến nơi quỷ quái này.

Vừa ra khỏi phủ Vương gia, nàng tức giận chạy thực mạng, sau mới phát hiện mình lạc đường.

Đứng ở trên đường lớn người người qua lại, ở ngã tư đường phi thường nóng nực, nàng lại cảm thấy cô đơn trước nay chưa từng có, trong lòng có cỗ xúc động muốn hô to tên thối kia, bởi vì dù tức giận như thế nào đi nữa, hân cũng là người duy nhất ở thời đại này nàng quen biết.

Nàng bắt buộc chính mình không được dễ dàng bị lung lay, đây là âm mưu của tên thối kia, hân muốn ép nàng ý lại hân, nên mới đem nàng tới triều đại này, nàng sẽ đầu hàng, ngoan ngoãn khuất phục.

Làm người của hân? Đầu nàng cũng không phải bị hỏng rồi.

Hân là hoa hoa công tử (play boy) nha ! Chuyên làm thương tổn trái tim phụ nữ, nhưng tuyệt không cảm thấy gì.

Nàng sẽ sống sót .

Nhưng trải qua cả một ngày bôn ba tìm việc, lại phí công vô ích, có người thì vì gặp nàng mặc quần áo rất kỳ quái, cho nên sợ đến ngay cả cửa cũng đóng lại, cũng có nam nhân háo sắc nhìn thấy nàng là nữ tử nhu nhược, liền nổi lên sắc tâm.

May là nàng có học qua Không thủ đạo, một mình đối phó với những kẻ to lớn gấp đôi mình cũng không có vấn đề, ném hân qua vai, nàng lại đi tiếp trên đường.

Nàng không ngờ một người phụ nữ lại không có biện pháp sống sót tại triều đại này, trừ phi. . . lưu lạc nơi bướm hoa.

Chẳng lẽ mình thật sự phải đi làm kĩ nữ sao?

Bụng cô lõ cô lõ kêu, nàng đã hai ngày không có cơm ăn, tuy rằng có thể nhân cơ hội này giảm béo, nhưng nàng vẫn rất hoài niệm cơm trắng vừa thơm lại vừa ngon.

Sớm biết như vậy lúc trước cũng đừng có cố chấp, trước thay quần áo thời đại này, ít nhất cũng sẽ không bởi vì bộ dạng kỳ quái mà khiến cho mọi người xung quanh chỉ trỏ.

Nàng sờ sờ túi tiền trên người, không có gì hết.

Đương nhiên không có, bởi vì đây là áo ngủ, không có khả năng sẽ có tiền, hơn nữa tiền hiện đại ở thời đại này cũng sẽ không dùng được.

Tuy rằng nàng đã cố gắng coi mình như khách đang du lịch ở nước ngoài, cho nên đôi mắt hết thấy hoàn cảnh không giống với cuộc sống bình thường của mình cũng là chuyện rất bình thường.

Mình nhất định có thể. Quan Nghênh Hạ ở trong lòng động viên chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Nhưng vấn đề ở đây là, đi du lịch trên người nhất định phải chuẩn bị tiền đầy đủ, hiện tại chuyện thứ nhất phải làm là trước hết nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Đột nhiên, nàng nhìn đến cái lắc vàng trên tay phải, nàng trừng mắt nhìn nó khoảng 1 phút.

Không lâu sau, khi nàng từ trong tiệm cầm đồ đi ra, trong túi đã có một món tiền.

Không nghĩ tới cái lắc tay còn có thể bán được nhiều tiền như vậy, quả nhiên lúc trước mình đề phòng có có lý, ít nhất chống đỡ một tháng cũng không có vấn đề.

Bất quá tiền cũng giống như hoa tàn trong một ngày, nàng phải nghĩ biện pháp kiếm tiền mới được.

Vì không muốn nhiều người chú ý, nàng quyết định trước tiên đi mua một bộ quần áo đơn giản, không cần chọn màu trắng, cũng không phải diện thiếu nữ bạch y cầm đàn cổ, hơn nữa lại dễ bị bắt. . .

Đang tưởng tượng thì vừa vặn nàng chứng kiến ở cửa hiệu vải một cô bé bị đuổi ra, sau đó mấy bộ y phục bị ném trên mặt đất.

Wow! Như thế nào loại tiết mục phim Đài Loan này lại trình diễn rõ ràng ở trước mắt a?

“Lão bản, van cầu người, nếu như không có số tiền kia, mẹ ta sẽ không có tiền chữa bệnh.” Tiểu cô nương đáng thương quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin.

Thật đáng thương nha! Quan Nghênh Hạ nhìn chung quanh một chút, phát hiện không có người nào nhìn đến một màn làm người ta khó chịu như vậy, nhưng thật ra có rất nhiều đôi mắt từ mê đắm nhìn nàng.

“Nhìn cái gì vậy? Nhìn nửa liềm móc tròng mắt của người xuống!” Nghênh Hạ cố ý giả giọng lưu manh, sau đó ở trong lòng đem những hành vi khác thường không giáo dục này tất cả đều quy tội cho Lý Lan Ngọc đã hại nàng như vậy.

Quả nhiên, mọi người sợ kẻ xấu, nàng tóc tai bù xù giống như là nữ nhân điên, nếu không phải đáng người cũng không tệ, khuôn mặt cũng rất đáng yêu, ai dám tới gần?

Cho nên nàng rống như vậy, liền dọa rất nhiều sắc lang không có can đảm chạy mất dạng.

Quan Nghênh Hạ đắc ý vì đã dọa được những tên đàn ông xấu xa cổ đại này chạy mất, lập tức chợt nghe đến một ông lão cổ đại khác mở miệng.

“Làm ơn, quần áo người làm một chút đặc sắc đều không có, đặt ở tiệm của ta cũng bán không được, còn có thể hạ thấp danh tiếng cửa hiệu của ta. Lúc đầu là bởi vì đồng cảm vì người đáng thương, cho nên đáp ứng cho người để vài món.”

“Vậy bây giờ vì sao không được?”

“Thật xin lỗi, bởi vì có một đại sư từ hoàng cung ra thiết kế y phục muốn cửa hiệu chúng ta bán, người ta làm một bộ y phục, căn bản không cần đến một năm nửa tháng, đã có một đồng quý phu nhân tranh nhau muốn mua, y phục của người căn bản không có người muốn mua, người vẫn là nên suy nghĩ lập gia đình đi! Xin một chút sinh lễ cho nương người chữa bệnh mới là thực tế nhất.”

“Lão bản, ô ô. . .” Tiểu cô nương đáng thương ngay cả nói đều nói không được .

Biết rõ không cần nhiều chuyện xen vào, nhất là tại địa phương xa lạ chưa quen thuộc này, nhưng nhìn thấy tiểu cô nương tuổi cũng gần bằng tiểu muội, ngay cả dáng người cũng giống nhau, trong lòng Quan Nghênh Hạ nảy sinh cảm giác nhớ nhà.

Không suy nghĩ nhiều.

Đi nhanh đến bên người tiểu cô nương, Quan Nghênh Hạ đem tiểu cô nương quỳ trên mặt đất kéo lên, tiểu cô nương khóc đến không còn khí lực, chỉ có thể giống bệnh nhân bại liệt tùy ý nàng lôi kéo.

Thiếu chút nữa liền kéo lên không được, nhưng mà không đến nỗi mềm nhũn.

“Lão bản, tôi khuyên ông tốt nhất nên thay đổi chủ ý, thu nhận y phục của tiểu cô nương này, nàng tương lai sẽ trở thành thần tài của ông, bởi vì y phục của nàng sẽ kiếm được tiền tài đến ba đời nhà ông đều ăn không hết.”

“Làm ơn đi, mụ diên từ đâu đến đây, mặc áo quần lố lằng như vậy, còn vọng tưởng hành hiệp trượng nghĩa sao? Người cùng tiểu cô nương này có phải là cùng hội hay không? Ta sẽ không bị người lừa, vài món y phục rách rưới kia có thể cho ta vinh hoa phú quý? Người có phải suy nghĩ nhiều quá hay không?”

“Đúng vậy! Đại tỷ, người có phải hay không lầm rồi?” Tiểu cô nương vẻ mặt vô tội nhìn thấy Nghênh Hạ vẻ mặt hung ác lạnh như băng, liền cứng đờ ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Sát khí thật đáng sợ nha!

Tiểu nha đầu ngốc này, nàng đang giúp nàng ta, nàng ta lại còn giúp người ngoài ngáng chân mình, thật sự là hết chỗ nói.

“Em ngoan ngoan để cho chị xử lý là được rồi.” Đem tiểu cô nương kéo đến phía sau mình, Quan Nghênh Hạ bày ra vẻ uy nghiêm của người giám hộ, vẻ mặt này vừa xuất hiện, không có ai lại không phục tùng.

“Lão bản, làm người không nên xem trọng lợi ích nhỏ, như vậy có thể sẽ mất cơ hội phát tài.”

“Làm ơn, tiểu cô nương này tùy tiện may y phục có chất liệu không tốt, kiểu dáng cũng không có gì đặc sắc, loại này để ven đường còn không có người muốn, làm sao có thể sẽ là cơ hội phát tài?” Lão bản dùng giọng điệu cực độ khinh thị cộng thêm động tác vẩy vẩy tay, “Đi đi đi, không cần gây trở ngại việc buôn bán của ta, chờ chút nữa các tiểu thiếp Tam vương gia còn sang đây xem y phục, nếu để cho các nàng nhìn thấy các người chắn ở cửa, tức giận không mua, ta đây mới tổn thất một cơ hội kiếm nhiều tiền.”

Cái gì? Tiểu thiếp của hắn. . . Không phải là một đám lúc trước vây xung quanh nàng chứ?

Có nên tránh né trước không?

Nàng không phải sợ, mà là không muốn bị tên thối kia tìm được.

Đáng tiếc đã không kịp, nàng vừa quay người lại, liền gặp một đám nữ nhân đi tới.

Quan Nghênh Hạ ngay lập tức lại xoay người, đem ngân phiếu cầm trong tay rút một nửa đưa cho tiểu cô nương, “Này cho mẹ em chữa bệnh, còn có, em không nên bỏ qua tài năng của mình, có thể tự mình hoàn thành một bộ y phục nghiêm chỉnh là một việc rất lợi hại, nếu ở nơi của chị, em căn bản chính là thiên tài, cho nên không được dễ dàng bị vận mệnh làm gục ngã, trong tương lai, phụ nữ cũng sẽ có một bầu trời riêng. Lời cô vũ chị đã nói xong rồi, chị đi trước, sau này còn gặp lại.” Nói giống như là đại bác bắn liên hồi, nàng vỗ vỗ bả vai tiểu cô nương, tiếp theo lấy tốc độ tên lửa hướng cái hẻm nhỏ bên người tiểu cô nương tháo chạy.

Cảm giác được chính mình giống như là vĩnh viễn không chạy ra khỏi hẻm nhỏ, Nghênh Hạ không quên quay đầu liếc mắt một cái, không nhìn thì thôi, nhìn một cái cứ nhiên phát hiện phía sau một người đang ông đang đuổi theo mình.

“A!” Nàng thét chói tai, bước chân bắt đầu nhanh hơn.

Nàng nghĩ mình sắp vì chạy bộ mà té xỉu, trước lúc bệnh tim tái phát, lại thấy được đường cái.

Tốt lắm, địa phương nhiều người rất dễ thoát khỏi truy đuổi.

Phảng phất như nhìn thấu tâm tư của nàng, nàng còn chưa kịp trốn vào trong đám người, một vật nặng đã hung hăng bổ nhào về phía nàng.

“A!” Kèm theo tiếng thét của nàng, cả người nàng như bị bóng đè, gục trên mặt đất, bị đụng khiến bộ ngực rất đau.

Người xung quanh vốn đang đi lại bình thường, lại bị màn biểu diễn này của bọn họ làm cho sợ tới mức tất cả đều ngừng lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người trên mặt đất nằm chồng lên nhau.

“Đau quá!” Quan Nghênh Hạ nhịn không được rên rỉ.

“Ngươi cho là ngươi có thể thoát khỏi lòng bàn tay bốn vương sao?” Lan Ngọc lạnh lùng nói.

“Ngươi đúng là âm hồn bất tán.”

“Đương nhiên, bốn vương hao hết thiên tân vạn khổ đem ngươi tới nơi này, tuyệt đối không thể để ngươi tùy tiện chạy loạn.”

Lời của hắn vừa nói xong, nàng đã bị hắn ôm lấy.

Bởi vì người bị đè là nàng, cho nên người đau đến không thể phản kháng cũng là nàng, chỉ có thể rên rỉ bị hắn ẵm lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Lúc Nghênh Hạ phát hiện mình đang cùng Lý Lan Ngọc ở chung trong một không gian nhỏ nhỏ, muốn trốn đã không còn kịp.

Áo ngủ trên người nàng bị bàn tay của hắn vô lễ cởi ra, chỉ còn lại có quần lót, đột nhiên hành động như vậy khiến nàng hoảng sợ.

"Anh làm gì vậy?"

"Như vậy để xem ngươi trốn như thế nào?"

"Không cần. . ." Nàng thở gấp muốn né tránh, nhưng là càng là di chuyển, bộ ngực sữa nõn kia càng lay động mê người.

Hắn đơn giản một phát bắt được hai tay của nàng, đem nàng đặt trên xe ngựa, ánh mắt nóng rực tham lam thưởng thức bộ ngực sữa mỡ kia.

"Không được nhìn."

"Đương nhiên phải nhìn."

Khuôn ngực mềm mại trắng nõn cao ngất như hai ngọn núi kia ở trước mắt hắn hơi hơi lay động, làm cho người ta nhìn không được muốn hung hăng cắn một ngụm, chớ đừng nói chỉ là hai nụ hoa đáng yêu trên đỉnh kia.

"Thật đáng yêu." Hắn thì thầm nói nhỏ, kim lòng không được vрон tay, nhẹ nhàng ở trên nụ hoa kia chà sát.

Luồng điện tê dại lập tức từ ngực truyền đến, cơ thể Quan Nghênh Hạ không khỏi khẽ vận vẹo, xấu hổ muốn né tránh hắn trên giường.

"Dừng tay, không được phép chạm vào tôi."

"Ngươi vẫn không rõ sao? Ngươi bây giờ đã không có lựa chọn, bốn vương đã cho ngươi cơ hội, bốn vương sẽ không ngu ngốc nữa."

"Từ phi anh cường bạo tôi, bằng không đừng có mơ là tôi sẽ ngoan ngoãn phối hợp với anh."

"Cũng tốt thôi, dù sao bốn vương cũng không thích nữ nhân nhu thuận, như vậy chơi không thú vị."

Mặc kệ mình nói như thế nào, hắn đều có cách phản bác, nàng tức giận nghĩ lại dùng đầu gối đá hắn, nhưng lần này hắn đã có kinh nghiệm, hắn đem nàng ôm đến trên đùi của mình, để mặt nàng hướng phía trước xe ngựa.

Bàn tay to của hắn nắm bộ ngực sữa tuyết nõn của nàng, tà mị vuốt ve.

Hai tay Nghênh Hạ chộp lấy tay hắn, lại không ngăn cản được, ngược lại giống như khát vọng hắn vuốt ve mình.

"Ngươi có thể gãy gậy, có thể kêu to, chỉ cần rèm cửa này bị xốc lên, ngươi đoán thử coi người ở phía ngoài sẽ thấy cảnh xuân mê người như thế nào?"

Đương nhiên sau khi bị người khác nhìn thấy bộ dạng nàng gần như trần truồng bị đang ông đùa bỡn, nàng sao có thể gặp người khác nữa!

"Anh đúng là vô lại, ác bá!" Nàng xấu hổ giận dữ muốn xoay người đánh hắn, lại bị bàn tay của hắn dùng sức đè lại, nàng chỉ có thể dựa vào trên người của hắn.

Cho dù hai tay muốn kéo bàn tay không an phận trên người mình ra, nhưng chỉ như càng thêm chọc giận nam nhân phía sau.

Hắn tức giận con mèo hoang nhỏ không biết nghe lời, lại bị khiêu khích hưng phấn không thôi, lưng tuyết trắng của nàng ma sát ngực của hắn, không

ngừng mê hoặc hẳn.

Bàn tay to của hẳn trên khuôn ngực mê người của cô gái vuốt ve, ngón tay cũng nhẹ nhàng lôi kéo nụ hoa nhỏ nhoi kia, mê muội nhìn chúng bị chính mình đùa bỡn thức tỉnh, bày ra màu đỏ tươi sáng bóng, thoát nhìn càng giống đậu đỏ.

"Không cần . . ." Nàng khẽ cắn chặt môi dưới, không cho mình phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ, một mặt là bởi vì bên ngoài màn cửa còn có phu xe, mặt khác là nàng không muốn để cho hẳn quá mức đắc ý.

Không hề thỏa mãn với việc chỉ đùa bỡn nửa người trên của nàng, tay trái của hẳn chậm rãi dời xuống, từ phía trên quần lót của nàng thăm dò vào . . .

Mỗi lần bị đụng chạm hoa viên thân bí, Nghênh Hạ lập tức đỏ mặt, gắt gao

kep hai chân lại, không cho hẳn có cơ hội từng chút thăm dò vào.

Nhìn thấy thế công của mình bị ngăn cản, hẳn đương nhiên là không cho phép, hai tay ôm lấy eo của nàng, sau đó nhấc lên.

"Người làm gì?"

Hắn thừa cơ đem hai chân của mình chen vào vào chân nàng, sau đó lại kéo nàng ngã vào trước ngực của mình, lần này giữa hai chân nàng có hẳn, chỉ cần hai chân hẳn mở ra, nàng đừng mơ tưởng khép hai chân lại.

Tư thế xấu hổ như vậy. . . cũng chỉ có nam nhân dâm đảng này biết.

"Anh đừng nghĩ . . . A. . ." Nàng mắc cỡ đỏ mặt gầy gầy, muốn khép hai chân lại, nhưng hẳn đã yên tâm vươn tay tiếp tục công kích .

Thân thể mềm mại của Nghênh Hạ run rẩy như là bị điện giật, nhẹn không được phát ra tiếng ngâm khẽ, bởi vì bàn tay của hẳn lại thăm dò vào quần lót của nàng, đặt nhẹ trên mặt đóa hoa ướt át.

Từ trong đóa hoa không ngừng chảy ra ái dịch trong suốt rất nhanh liền lây dính tay hẳn, dục vọng khiến nàng xuân tâm nhộn nhạo tất cả đều biểu lộ không bỏ sót chút nào.

"Nha đầu, thích bốn vương sờ người như vậy sao?" Hẳn ở bên tai của nàng thổi dục nỉ non, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ của nàng, khiến nàng nổi da gà.

"Không cần . . ." Nàng muốn đẩy tay hẳn ra, lại luyến tiếc khoái cảm hẳn mang đến, tâm tình mâu thuẫn ở trong lòng giao chiến .

Đột nhiên, nàng cảm giác được lưng tuyết trắng không tỳ vết của nàng bị đầu lưỡi liếm, mặt trên lưu lại nước bọt sáng long lánh.

Nàng nhẹn không được phát ra một tiếng rên rỉ, rốt cục đạt đến cao trào lần đầu tiên, sau đó cả người trống rỗng nhu nhược nằm ở trong ngực của hẳn, mặc hẳn khinh bạc.

Nhìn thấy nàng đầu hàng, Lý Lan Ngọc hưng phấn ôm lấy nàng, giống như là ôm trẻ mới sinh vậy, như vậy hẳn có thể mút được nụ hoa nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, tay kia thì có thể âu yếm đóa hoa ướt át của nàng.

Lý trí Quan Nghênh Hạ nói cho nàng biết là không thể, nhưng giữa hai chân vẫn không ngừng chảy ra ái dịch mê người.

Lan Ngọc say sưa thưởng thức đóa hoa kiều diễm ướt át kia, đưa ngón tay chậm rãi thăm dò vào trong hoa huyết chặt chẽ.

"A. . ." Nàng khẽ kêu một tiếng, cho dù cảm thấy như vậy rất xấu hổ, nhưng vẫn không ngăn được loại khoái cảm thoải mái này truyền khắp toàn thân.

Hai tay của nàng hồ hững ôm lấy hẳn, hẳn lại đem nàng đặt ở trên đùi của mình, đem dục vọng sớm cứng rắn kia nhẹ nhàng đụng chạm trước đóa hoa của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Nụ hoa mãi cảm bị tiếp xúc khiêu khích như vậy, khiến cho nàng thở gấp liên tục, thất lưng cũng nhẹn không được nữa nhẹ lay động, hòa theo hẳn.

Dục vọng của hẳn bị đóa hoa non mịn lại ảm áp của nàng ma sát nhẹ nhàng, còn có mật hoa ngọt ngào lây dính, sáng lấp lánh.

Hắn thấy mình rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, hẳn nhất định phải lập tức đi vào nàng.

"Tam vương gia, sắp đến phủ Vương gia ."

Tiếng dận dò của phu xe truyền đến cắt đứt một khắc nóng bỏng này, Quan Nghênh Hạ cùng Lý Lan Ngọc hai người bốn mắt nhìn nhau, hơi thờ hồn hèn dẽ lộ ra bọn họ đang bị lửa tình nhiệt liệt thiêu đốt.

"Mặc kệ hấn, dù sao bốn vương nói bọn họ không đi vào là được rồi."

"Không cần ở trong này." Cơ thể mềm mại của nàng dựa vào hấn, vô lực cầu xin hấn.

"Nhưng mà. . ." Hấn cũng đã sắp bùng nổ rồi.

Vì sao ? Vì sao những nữ nhân khác tùy thời tùy chỗ hấn muốn là có thể được, còn không muốn cũng có được, nhưng mỗi lần cùng nữ nhân này thân mật đều xảy ra việc ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ hấn nhất định sẽ không dễ dàng có thể có được nàng?

Nhưng vào lúc này, xe ngựa dừng lại, bên ngoài truyền tới một tiếng cung kính.

"Tam vương gia, đã đến."

Lan Ngọc hiện tại rất không muốn dừng lại, bởi vì hấn rất sợ nàng sẽ lại phản kháng hấn, sau đó hấn sẽ không làm được giai đoạn cuối cùng.

Nhìn thấy trên mặt hấn không nguyện ý, Quan Nghênh Hạ không khỏi đỏ bừng

mặt. Nàng đương nhiên biết hấn đang suy nghĩ gì, hơn nữa dục vọng trong cơ thể nàng cũng khát vọng được thỏa mãn.

"Chúng ta đi vào trong phòng đi . . ."

Nàng thẹn thùng nói cũng còn chưa nói hết, hấn đã kéo áo choàng lên, bọc lấy nàng, sau đó không nói hai lời nhảy xuống xe hướng trong phòng đi đến.

Nhìn thấy Tam vương gia hồi phủ, đương nhiên sẽ có một đồng hạ nhân vội vàng đuổi theo chờ hầu hạ, hơn nữa nhìn cảnh tượng Tam vương gia vội vàng, trong lòng ôm một nữ nhân, chẳng lẽ là Quan cô nương?

Lý Lan Ngọc đặt Quan Nghênh Hạ ở trên mặt giường lớn ấm áp, sau đó phóng đi đóng cửa.

"Tam vương gia . . ."

"Cút !"

"Dạ " vài hạ nhân ở cửa chờ hầu hạ bị cửa đóng thật mạnh, cái mũi thiếu chút nữa bị đụng vào.

Lý Lan Ngọc quay đầu nhìn Quan Nghênh Hạ trên giường chỉ bọc áo choàng, da thịt tuyết trắng không tì vết không bị che lại, khuôn mặt thẹn thùng càng làm cho nàng thoát nhìn kiều diễm không gì sánh được.

Hấn lại bỏ nhào lên người của nàng, vươn tay kéo áo choàng, tiếp tục tình cảm mãnh liệt vẫn chưa xong.

"A . . A . . Không cần. . Ta không được rồi. . ."

Trên mặt giường lớn xa hoa lớn như vậy chỉ thấy một nam tử cường tráng đang đè lên trên một người nữ nhân mềm mại tuyết trắng, tóc đen đã muốn rơi tung xỏa xuống làm cho hấn thoát nhìn giống như là Satan tà ác vậy, mà nữ nhân rên rỉ ở dưới thân hấn, là con mồi xinh đẹp hấn bắt được.

Một khi đã đột phá giai đoạn khó khăn nhất, hấn đương nhiên sẽ tận tình làm cho hai người có thể đạt được khoái cảm cá nước giao hoan.

Rốt cục đã có được nàng, Lý Lan Ngọc giống như dã thú khát vọng đã lâu đòi hỏi không thể khống chế, ngay cả chính hấn cũng cảm thấy khó tin.

Giống như là lần đầu tiên mình nếm được mùi vị nữ nhân, giống như lần đầu tiên mình hưởng thụ được cái gì gọi là tâm linh hợp nhất nam nữ chi hoan, làm cho hấn muốn ngừng mà không được, thậm chí vẫn chôn ở trong cơ thể ngọt ngào ấm áp của Nghênh Hạ.

"A . . Chậm một chút. . ." Nàng há miệng thờ dốc, cảm giác được mình sắp không thể hô hấp được.

Hấn cuồng dã rút ra đưa vào, tận tình hưởng thụ cơ thể ngọt ngào của nữ tử trong ngực, môi tham lam mút lấy nụ hoa nho nhỏ của nàng.

Hai nơi bị công kích như vậy làm cả người Nghênh Hạ bị khoái cảm mãnh liệt bao vây, không ngừng đẩy lên trên, giống như là muốn đẩy nàng lên Thiên đường vậy.

"A . . Tam vương gia. . . tôi thật sự không được rồi . . . Anh tạm tha cho tôi đi. . ."

Nghe được nàng đáng thương cầu xin, hắn không khỏi mềm lòng, dù sao nàng vẫn là lần đầu tiên, không có khả năng hoàn toàn thừa nhận dự vọng của hắn.

Hắn nắm eo của nàng, một lần cuối cùng gia tốc co rút, một lần nữa đem hai người lên đỉnh cao trào.

"A!" Nàng vong tình hét chói tai, bên tai cũng nghe được hắn phát ra gầm nhẹ giống như dã thú gầm, sau đó một trận co rút, hoa huyết non nớt của nàng nhanh chóng bị lửa nóng tràn ngập.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, tiếng hô hấp của hai người quấn quanh cùng một chỗ, nghe qua có chút cảm giác dâm đãng, nhưng đồng thời cũng có loại hạnh phúc thỏa mãn.

"Trở lại bên người bốn vương không phải rất tốt sao?" Khẩu khí Lý Lan Ngọc giống như là một con sư tử vừa được ăn no, tay gắt gao ôm nàng không chịu thả ra, cơ thể lại thoải mái không muốn di chuyển.

Từ lúc ở trên xe ngựa bị hắn khơi lên tình dục, nàng ngay cả mình như thế nào bị ôm đến trên giường lớn đều không nhớ rõ, chỉ biết mình toàn thân đau nhức.

"Bốn vương rất vui vì nàng vẫn còn nguyên vẹn, tuy rằng bốn vương không biết vì sao nàng cố ý muốn làm bốn vương hiểu lầm rằng nàng có rất nhiều kinh nghiệm, nhất là cùng cái gì Thánh..."

"Thật vui vì Tam vương gia người đã hài lòng." Nàng nằm ở trên giường không muốn nhìn hắn, bởi vì nàng cảm giác mình thật nhục nhã, cư nhiên lại kêu lớn tiếng như vậy, càng khiến nàng không chịu được là, nàng lại đạt đến cao trào trước nay chưa có —— nếu khoái cảm vui thích như vậy không phải cao trào... , nàng không biết khi mình trải qua đỉnh điểm khoái cảm thật sự có thể ngất đi hay không?

Bí mật nhỏ này vẫn là ngoan ngoãn tồn tại trong lòng của mình là tốt rồi, không cần nói ra.

"Nàng nói gì đi ! Vì sao không nói lời nào?"

"Tôi mệt chết đi được."

"Thật sao? Vừa rồi nàng không có mệt sức."

Quan Nghênh Hạ đột nhiên lật người, một đôi mắt to hung tợn trừng lên, một tay chống cằm, Lý Lan Ngọc nghiêng người nhìn nàng. Tuy rằng rất chán ghét cá tính khó ưa kia, nhưng không thể phủ nhận, mỗi lần nàng nhìn thấy hắn, đều bị sắc đẹp mỹ lệ của hắn khiến cho mê hoặc, rồi kìm lòng không được đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Loại phản ứng này thật sự là rất không ổn, lúc trước nàng còn rất khinh thường những phụ nữ bị hắn dụ dỗ, lại không ngờ mình cũng như thế.

Chẳng lẽ ông trời có ý trừng phạt nàng sao?

"Sao anh biết tôi không mệt sức, anh phải biết rằng, phụ nữ phải la hét cũng mệt chết được."

"La hét ? Bốn vương còn tưởng rằng đó là rên rỉ khoái hoạt."

Đúng vậy ! Nhưng làm sao nàng có thể thừa nhận chứ?

"Đó là la hét."

"Là rên rỉ khoái hoạt."

"Anh cũng không phải là tôi, làm sao có thể biết đó là rên rỉ khoái hoạt hay là la hét có lẽ ?"

Nàng nhìn thấy sắc mặt nam nhân ở trước mắt thay đổi, đã không còn tươi cười, không còn thân mật như lúc này, lại khôi phục như thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hắn, khiến cho người khác rất muốn đánh cho hắn một trận!

"Rõ ràng chính là rên rỉ khoái hoạt." Hắn trầm mặc một lúc, sau đó vẫn là kiên trì như vậy.

"Được được, là rên rỉ khoái hoạt."

Nàng thỏa hiệp quá nhanh, ngược lại làm cho hắn lại càng không vui.

Sức lực lớn kéo nàng lại, hắn giống dã thú điên cuồng, hung hăng tiến vào trong cơ thể của nàng, không cho nàng có cơ hội thờ dốt, không ngừng vọt vào, một lần so với một lần càng thêm xâm nhập, không có dấu hiệu ngừng lại.

Lời của nàng làm tổn thương tự tôn nam tính của hắn, cho nên hiện tại hắn lấy hành động để chứng minh hắn có thể khiến nàng rên rỉ khoái hoạt.

Đột nhiên tình cảm mãnh liệt bùng nổ khiến nàng không thể thừa nhận, hai người

kết hợp là cuồng dã lại kịch liệt như vậy, nàng chỉ có thể ôm thật chặt hắn, cơ thể mảnh mai theo hắn va chạm mà cao thấp lay động.

"A . . A . ."

Tiếng rên rỉ đáng yêu lại mang chút dâm đãng của nàng như là tiếng kèn đại biểu hắn thành công, càng thêm kích thích hắn cố gắng đóng đưa thân mình, hi vọng có thể nghe được càng nhiều tiếng rên rỉ tượng trưng cho khoái cảm mất hồn.

Lần đầu tiên hắn khát vọng thân thể của mình có thể thỏa mãn một nữ nhân, lúc trước, hắn tuyệt không để ý nữ nhân khác có phát ra tiếng rên rỉ khoái hoạt hay không, nhưng đối với Quan Nghênh Hạ lại không như vậy.

Vì tự tôn nam nhân, đồng thời cũng vì khiến cho nàng vui sướng, hắn muốn dùng dục vọng nguyên thủy chinh phục nàng, hi vọng có thể bắt giữ được nàng.

Loại chuyện này trước kia hắn tuyệt đối sẽ không muốn làm.

Không lâu sau, Quan Nghênh Hạ rốt cục nhận không được phát ra tiếng thét chói tai, cả người như dây cung bị kéo căng ra, sau khi đến đỉnh điểm, lập tức xụi lơ ở trên giường.

Mà nam nhân trên người nàng lại còn chưa kết thúc, vẫn như cũ dùng mãnh vọt vào, cơ thể mảnh mai tuyết trắng của nàng theo hắn lay động mà cao thấp lắc lư, bộ ngực sữa mềm mại cũng lay động mê người.

"Tam vương gia . . . Anh còn chưa muốn chấm dứt sao?"

"Vẫn còn sớm."

Hắn tại sao lại có thể có thể lực tràn đầy như vậy a? Lần đầu tiên trải qua loại chuyện này liền gặp được nam nhân dùng mãnh như vậy, cơ thể của nàng thật sự có chút không chịu nổi.

"Nhưng mà. . . A . . ." Nàng vẫn chưa nói xong, đã bị bàn tay to của hắn ôm lấy eo, đổi thành nằm bò ở trên giường.

Một tay hắn vuốt ve cái mông nhỏ co giãn của nàng, đồng thời lại đem dục vọng của mình đâm vào hoa huyệt của nàng.

Khi hắn hơi chút rời đi thì thân thể trống rỗng lại mãnh liệt khát vọng hắn lấp đầy nàng, cái mông xinh đẹp nhận không được đóng đưa, giống như con mèo nhỏ đói khát vậy.

Khóe miệng Lý Lan Ngọc chậm rãi lộ ra tươi cười mười phần tà khí, biết rõ hiện tại nàng đã xuân tâm nhộn nhạo.

"Người đúng là con mèo cái tham lam lại dâm đãng." Khẩu khí của hắn cũng không có khinh thường, trái lại, thì thầm như vậy lại kích thích dục hỏa hai người.

"A . ." Nàng nhận không được phát ra tiếng rên rỉ khó có thể khống chế, thật không ngờ mình lại bị người đàn ông này trêu chọc đến khó nhận như vậy.

Vốn tưởng rằng mình sẽ không còn có phản ứng, nhưng là nàng sai lầm rồi.

Chỉ cần hắn tiếp tục, thân thể của mình sẽ rất nhanh phản ứng lại hắn, hơn nữa cũng nóng bỏng như vậy.

Giống như hắn là người duy nhất còn sót lại trên đời này, mà nàng lại giống như là người phụ nữ dâm đãng dục hỏa đốt người, không có hắn thì không được.

Đối mặt lửa khát vọng hùng hục của mình như vậy, nàng rất sợ hãi.

Ngón tay mảnh khảnh của Quan Nghênh Hạ nắm chặt lấy đệm giường, mong hắn có thể nhanh chấm dứt. Nàng sợ hãi không biết mình sẽ bị hắn đưa tới nơi nào, bởi vì toàn bộ suy nghĩ của nàng, lý trí đều bị ném lên chín tầng mây, đầu óc trống rỗng.

"Tam vương gia . . . Ta không được nữa. . ." Lại say sưa phát ra tiếng thét, nàng cảm giác được thân thể của mình rốt cuộc không thể thừa nhận thêm nhiều khoái cảm nữa.

Lý Lan Ngọc gất gao đi sâu vào hoa tâm của nàng, đem tất cả mầm móng toàn bộ bắn vào sâu trong nàng, cùng dòng nước ấm trong cơ thể nàng hòa

cùng một chỗ, đạt đến khoái hoạt cao trào.

"Trời ạ !" Nàng thì thào nói nhỏ. Hiện tại nàng rốt cuộc biết cái gì gọi là câu nói "làm tình không khác nào là chết trong chốc lát".

Người đàn ông này đã muốn khiến nàng chết vài lần.

Quả nhiên là có nhiều kinh nghiệm.

"Như thế nào? Là rên rỉ khoái hoạt đi?"

Trời ạ ! Hắn thật sự là rất cố chấp, nhất định phải tranh luận đến khi thắng sao?

"Nếu người cảm thấy không ổn, bốn vương nghi ngời một chút lại có thể tiếp tục." Nói xong, hắn hít sâu một hơi giống như là muốn luyện công vậy, dự tính sau khi hít đầy tinh khí lại tiếp tục một lần nữa.

"Là vô cùng khoái hoạt, rên rỉ cao trào thay nhau nổi lên." Nàng lập tức lớn tiếng tuyên bố, hai tay liều mạng vung vẩy, tỏ vẻ không cần lại tiếp tục.

Nếu lại để cho hắn làm thêm lần nữa, ngày mai thật sự nàng không thể xuống giường.

"Phải không?" Vẻ mặt hắn còn rất tiếc hận.

"Đừng !" Trời ạ ! Eo nàng sắp gãy rồi.

Hắn như đứa trẻ con cố chấp, sau khi chiến thắng tâm tình rất tốt, cũng rất hào phóng không còn so đo như trước, bàn tay to ôm lấy người vừa mới đổ mặt tía tai cùng hắn tranh luận.

Nàng bị ôm rất chặt, thiếu chút nữa không thể thở.

"Nàng đã nói vậy, về sau bốn vương cam đoan mỗi tối đều bắt nàng phải rên rỉ ." Mặt hắn dán chặt vào mặt nàng, vô cùng thân thiết.

Nghênh Hạ nghe xong cũng phải rên rỉ.

Không phải rên rỉ khoái hoạt, mà là một mõi quá nên thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Nếu đã trốn không thoát, tình huống tệ nhất cũng đã xảy ra, Nghênh Hạ cũng bình tĩnh tiếp nhận, nên sau khi nàng nghỉ ngơi, liền muốn ra ngoài tham quan.

Giờ nàng đã thay quần áo Đường triều, một cái áo màu hồng nhạt, dưới cũng là váy dài cùng màu, đeo một chiếc thắt lưng mềm mại, buộc lại thành cái nơ nhỏ nhỏ.

Quả nhiên nữ nhân Đường triều xưng phóng khoáng cũng không sai, cách họ ăn mặc rất mát mẻ, da thịt lộ ra rất nhiều, mà nàng thích nhất chính là tóc do chính mình sáng tạo.

Búi tóc cao cao, phía trên cắm trâm hoa, từng đóa hoa nhỏ nhỏ trên đầu leng keng rung động, cũng là một sự đặc sắc riêng.

Tuy rằng cảm thấy rất giống diễn phim cổ trang, nhưng nàng hóa trang cũng không tệ lắm, ít nhất ở cổ đại mà nói . . ., nàng cũng xem như là nữ tử mỹ lệ, hơn nữa màu hồng khiến nàng thoát nhìn có vẻ mảnh mai động lòng người, có chút mùi vị nữ nhân.

Đi ra ngoài hắn sẽ hấp dẫn không ít ánh mắt sắc lang! Nghĩ đến đây, hư vinh nữ tính không khỏi dâng lên.

"Tốt lắm, ta muốn ra ngoài." Nàng hỏi nha hoàn bán đồ, bằng không cũng phải lấy bút viết địa chỉ phủ Vương gia, như vậy xuất môn mới không sợ lạc đường.

"Đi đâu?"

Một tiếng nói quen thuộc truyền đến, tất cả nha hoàn ở bên cạnh Nghênh Hạ cùng một lúc như nhũn hai chân như ra vậy, đồng loạt quỳ xuống.

Thật là oai phong, vừa xuất hiện tất cả mọi người đều quỳ xuống đón tiếp, khó trách một đám người muốn quyền vị.

Tuy rằng trường hợp như vậy Lan Ngọc đã trở nên quen thuộc rồi, bất quá hần nhìn thấy vẻ mặt Nghênh Hạ không quen cũng không thích, lập tức ra lệnh, "Các người lui ra."

"Dạ "

Bọn nha hoàn như tiểu cầu nghe lời rời đi, còn lại hần và Nghênh Hạ .

"Ta không phải cũng nên quý xuống nghênh đón người?"

Lời nói châm biếm của nàng cũng không khiến hần tức giận, trái lại, hần còn thân mật ôm lấy nàng, lực đạo mạnh khiến nàng thiếu chút nữa không thể hô hấp.

"Nói giỡn, người là nữ nhân bốn vương, đương nhiên không cần, chỉ cần lúc ở trên giường quý nhiều một chút là được." Giọng điệu thì thầm của hần mang hai nghĩa, ý nói hần rất thích đêm qua nàng làm những chuyện như vậy.

Đêm qua, Nghênh Hạ rốt cục làm hần thấy được cái gì gọi là băng hỏa ngũ trọng thiên, nhớ nàng luôn luôn cao ngạo lại quý giữa hai chân mình, dùng cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của nàng hầu hạ hần. . . Quả thực là giấc mộng tuyệt vời nhất của nam nhân.

"Này ! Ta sắp không thở được." Nghênh Hạ đỏ mặt , trong đầu tự nhiên cũng hiện lên cảnh phong tình tối qua, hình ảnh cực kỳ nóng bỏng.

"Nàng thật xinh đẹp ! Bốn vương cũng không biết phục Đường triều mặc trên người nàng, lại có thể gọi cảm xinh đẹp như vậy." Hần hơi tách người ra, đầu ngón tay của hần cũng thuận tiện mà sát nửa phần trên bộ ngực sữa trắng như tuyết của nàng, thoát nhìn như đang đùa giỡn phụ nữ đang hoảng.

"Không được xằng bậy, một chút nữa bị lộn xôn tôi làm sao đi ra ngoài ?"

"Một mình nàng?"

"Không được sao ?"

"Tại sao người không gọi bốn vương cùng đi? !"

"Người là Vương gia đây! Tôi sao lại không biết xấu hổ làm phiền người."

"Nếu xấu hổ, vậy cũng đơn giản thôi, chỉ cần người bày tỏ một chút cảm kích."

"Cái gì cảm kích. . ." Lời còn chưa nói hết, nàng liền biết ý tứ của hần, bởi vì bàn tay to của hần đã không an phận dò vào trong váy nàng, ở trên đùi tron nhẵn của nàng chậm rãi vuốt ve.

"Nàng không có thay quần lót?"

"Loại đồ này tôi mặc không quen, nhưng mà tôi có kêu sư phó may giúp ta vài cái quần lót hiện đại." Đáng chết, sao lại nói với hần loại sự tình này ! Thật sự rất mất mặt.

"Phải không? Vậy không phải là hù dọa người ta?"

"Đúng vậy! Anh nên nhìn biểu tình trên mặt sư phó, như là tôi không mặc quần áo mà đi trên đường vậy."

"Bốn vương thật ra rất hi vọng nàng không mặc quần áo. . ." Hần thì thầm , sau đó cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ của nàng, cho nàng một nụ hôn mãnh liệt.

"Không nên như vậy. . . Sẽ có người thấy. . ."

"Bậy bạ, làm sao có người nhìn được, không muốn sống nữa sao." Hần bá đạo bác bỏ.

"Được thôi! Tôi chỉ nhắc nhở anh mà thôi,làm gì mà hung dữ như vậy." Nàng chu miệng lên thầm oán nói.

Hần lập tức mềm lòng, "Bốn vương xin lỗi nàng, bốn vương sẽ bồi thường." Bàn tay của hần phủ lên đóa hoa mềm mại giữa hai chân nàng, sau đó xoa bóp, khiến cho nàng có từng trận khoái cảm.

"Tôi sẽ đứng không nổi. . ." Nàng thở dốc, hơi thở nóng bỏng phun trên mặt của hần, hai tay không tự chủ được ôm lấy cánh tay hần.

Hần ôm lấy lấy nàng, đặt trên bàn, sau đó vén váy của nàng lên.

"Chờ một chút. . ."

Lời của nàng còn chưa nói hết, hần đã đem hai chân của nàng tách ra, lộ ra đóa hoa phấn hồng non nớt, trên mặt nàng đỏ hồng mê người.

Lúc này, cách đó không xa có tiếng nói truyền đến.

"Có người. . . A. . ." Nàng muốn ngăn cản hắn, đáng tiếc bàn tay của hắn đã bá đạo âu yếm cánh hoa của nàng.

Lý Lan Ngọc vươn hai ngón tay đặt lên môi nàng, nhẹ giọng nói: "Suýt! Không phải nói sợ người ta thấy sao? Vậy không cần kêu lớn tiếng như vậy, tuy rằng bốn vương biết nàng rất thích."

Thích cái đầu anh! Người đàn ông này nói chuyện kiêu ngạo như vậy, thật sự là khiến người tức chết đi được, rõ ràng hắn làm xằng làm bậy trước, bây giờ còn nói nàng phải cố gắng gương.

Quan Nghênh Hạ vẫn nhắm hai mắt lại, hưởng thụ bàn tay của hắn nhàn nhã vuốt ve đóa hoa hơi hơi ướt át của nàng, cảm giác được toàn thân tê tê đại đại, thật không thoải mái.

"Không nên như vậy! Nếu bị người ta nghe được. . ." Nàng kháng cự lại dục vọng nói.

"Nàng không cần la quá lớn là được rồi."

"Làm sao có thể. . . A. . ." Nàng thét lớn, cảm giác được có một cái gì đó cứng rắn bá đạo xâm nhập vào trong cơ thể của mình, tràn đầy khiến nàng sắp không thể hô hấp.

Không cho nàng có cơ hội cự tuyệt hắn, một khi tiến vào trong cơ thể ngọt ngào của nàng, hắn lập tức tận tình hưởng thụ khoái cảm thoải mái bị hoa huyết chặt chẽ kia gắt gao vây quanh, lại muốn càng nhiều, cũng liều lĩnh say sưa kéo ra đút vào.

"A. . ." Quan Nghênh Hạ nhin không được thét to.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Lý Lan Ngọc tuy rằng cũng rất thích nghe nàng rên rỉ đáng yêu như vậy, nhưng lại sợ nàng thét to quá, liền vươn tay che cái miệng nhỏ của nàng, sau đó lại mãnh liệt đi vào.

"A. . ." Toàn bộ cơ thể mảnh mai của nàng bị đẩy lên trên, cái bàn cũng di chuyển, nhưng toàn thân nàng đã mềm nhũn ra, không nhúc nhích được.

Một bên hắn cuồng vọng rút ra đẩy vào, bàn tay cũng chia ra nắm bộ ngực sữa của nàng, quần áo Đường triều thuận tiện ở chỗ, chỉ cần lôi kéo vạt áo, sẽ nhìn thấy được cái yếm nho nhỏ.

Hai tay Lan Ngọc xâm nhập từ phía dưới cái yếm, ngón tay linh hoạt tìm được hai luồng mềm mại lại co giãn kia, nụ hoa rất nhanh đã đứng thẳng cứng rắn.

"Còn nói không cần, đã cứng ngắc như vậy rồi." Hắn xấu xa nói, ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp, lôi kéo hai nụ hoa nho nhỏ kia, làm toàn thân nàng nhin không được một trận run rẩy tê dại.

Rốt cục nàng cũng khuất phục, vươn cánh tay trắng nõn nắm bàn tay của hắn, khi hắn cuồng dã vọt vào thì nước nỏ, eo nhỏ mềm mại cũng say sưa hòa theo hắn, nhiệt tình đồng đưa.

"Tiểu nha đầu, nàng thật sự quá tuyệt vời." Hắn thở hổn hển nói, hai tay bắt lấy hai chân của nàng, làm cho hắn có thể càng xâm nhập sâu hơn, một lần so với một lần càng thêm xâm nhập, thẳng cho đến khi nàng cảm thấy rốt cuộc vô lực thừa nhận.

"Không được. . . . Tôi đã. . . A. . ." Đột nhiên, cơ thể không hề báo động trước run rẩy một trận, tiếng rên rỉ trong miệng nàng bật ra tiết lộ khoái cảm ngọt ngào, kèm theo run run, cả người nàng lập tức xụi lơ.

Lý Lan Ngọc phát hiện ở trong cơ thể của nàng có một dòng nước ấm tươi lên hắn, nhảy mất bao vây mỗi một tác của hắn, lửa nóng vui thích cơ hồ sắp hòa tan hắn.

Sau khi tiến vào lần cuối, hắn đem toàn bộ mầm móng nóng bỏng của mình bắn vào hoa tâm non nớt kia, lại một lần nữa thỏa mãn cơ thể đói khát.

"Tuyệt quá, mỗi lần ân ái với nàng đều cảm thấy giống như là lần đầu tiên."

Nàng đã không thể nhúc nhích, cả người giống như kem bị tan ra nằm ở trên bàn, mà hai chân của nàng còn đặt ở trên bả vai của hắn, váy bị đẩy ở trên lưng, nửa người dưới cũng trần trụi, xấu hổ nhất chính là dục vọng của hắn còn ở trong cơ thể của nàng, không an phận run run nói rõ ý đồ của hắn——

Hắn lại muốn thêm một lần.

"Không cần đi dạo phố! Chúng ta có thể ở trên giường hảo hảo vượt qua một ngày." Hắn mê đắm ở bên tai của nàng, bàn tay to bắt đầu ở ngực của nàng nhẹ xoa xoa.

Thế lực người đàn ông này nàng đã được chứng kiến, nếu không ngăn cản, nàng sẽ thật sự không thể bước ra khỏi phòng.

"Không được, hôm nay tôi nhất định phải đi dạo phố."

"Nếu như bốn vương không cho phép."

"Về sau tôi cũng không cho phép anh chạm vào tôi."

Lúc Quan Nghênh Hạ chính thức có thể đi dạo phố thì đã xế chiều rồi, cho dù có bao nhiêu hàng hóa cũng nhìn không thấy, bởi vì có quán đã dọn hàng.

"Đều tại anh ! Hại tôi đi dạo không nhìn thấy nhiều đồ được."

"Nhưng mà bốn vương cảm thấy rất đáng." Ý nói hắn tình nguyện đi dạo không nhìn được nhiều thứ cũng muốn cùng nàng triền miên, nghĩ đến đây, khuôn mặt xinh đẹp của hắn không biết biến đi đâu, đi dạo trên đường phố cũng là khuôn mặt thối, ngay cả đi đường cũng giống như là hành quân vậy, thiếu chút nữa nàng theo không kịp.

"Đó là do anh đã thấy quen rồi nên không cần đi dạo, cho nên mới phải nói như thế!"

"Không có."

"Không có?" Nàng nghiêng đầu nhìn hắn.

Thật đáng yêu, hại hắn lại muốn nữa rồi, không . . không nên không nên, nhanh tìm cái gì dòi lực chú ý đi.

Hắn vừa vặn thấy có người đang bán cái quạt xinh xắn.

"Tiêu nha đầu, muốn mua cái quạt để vung vẩy hay không . . . Ồ ? Người đâu?" Hắn quay đầu, nhưng không có nhìn thấy Quan Nghênh Hạ.

Nghe được đằng trước xôn xao, hắn ngẩng đầu nhìn qua, sắc mặt lập tức trở nên hung ác.

Chỉ thấy Quan Nghênh Hạ đang giằng co với một lão nhân, mà tay lão nhân kia thì lôi kéo một tiểu cô nương khóc sụt sướt, tiểu cô nương đáng thương toàn thân đầy vết thương.

Người xung quanh không ai dám giúp, bởi vì thân phận lão nhân này là phụ thân của Trương quý phi.

Trương quý phi là phi tử hiện tại hoàng thượng rất sủng ái, tự nhiên phụ thân của nàng cũng có thể cầu trọng nhân thế*. (chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng)

"Xú nha đầu này, từ đâu xuất hiện, không có văn hóa như vậy."

"Tôi không có văn hóa cũng còn hơn tên cầm thú nhà ngươi, con gái của mình ông không yêu thương, còn đánh cho toàn thân đều có thương tích, nếu không phải tôi vừa mới ngăn cản, hiện tại cô bé sớm đã bị ông đánh chết."

"Đã chết rồi sao? Còn chưa có nha! Nó cùng mẫu thân nó hạ lưu như nhau, đánh thế nào cũng không chết được. Nếu ngươi không buông ra, ngay cả ngươi ta cũng đánh."

"Ông dám! Ông nếu động vào một sợi lông của tôi, ông nhất định sẽ chết."

"Hừ ! Xú nha đầu, ngươi có biết ta là ai hay không ?"

"Đương nhiên biết."

"A ! Vậy còn không mau quỳ xuống cầu xin tha thứ?"

"Tôi biết ông là vô địch ghê tởm biến thái siêu cấp vũ trụ."

Không nghĩ tới người trước mắt này từ xấu hổ chuyển thành giận dữ cư nhiên đem tiểu cô nương đẩy về phía Nghênh Hạ, Nghênh Hạ theo bản năng vươn tay ôm tiểu cô nương xông về phía nàng, nhưng không có đề phòng cú đâm đằng sau.

"A!" Lập tức nàng cùng tiểu cô nương liền bị lực đạo cường đại như vậy đánh ngã trên mặt đất, Nghênh Hạ cảm thấy mắt phải rất đau, vội vàng vươn tay che mắt phải, tức giận đến nói không ra lời.

"Thế nào? Hiện tại cho dù ta đánh chết người, cũng không có ai dám ra tay cứu người." Lão nhân đắc ý nói, hoàn toàn không có cảm nhận được một cỗ sát khí rất lớn ở phía sau.

Nhưng cũng chỉ là ngăn ngừa, bởi vì sát khí đáng sợ như vậy cho dù là người ngu ngốc cũng sẽ không dám xem nhẹ .

"Ngay cả bốn vương cũng không nở đánh, người cư nhiên dám đánh trước, chán sống sao?." Lão nhân xoay người, còn chưa kịp phát ra thanh âm gì, cả người đã bị một cái chân lớn hung hăng đạp ngã trên mặt đất, sau đó lại có một cái nắm tay lấy tốc độ sét đánh hướng mắt lão nhân đi đến.

"A! A! A!"

Lão nhân la ba tiếng, mọi người vây xem cơ thể cũng co rúm lại ba cái, có người còn nhìn không được sờ sờ mắt, tựa hồ có thể cảm nhận được sự đau đớn này.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh. . ."

"Người kêu bốn vương không đánh, bốn vương sẽ không đánh sao? Vừa rồi bốn vương có kêu người đánh sao? Người lại đánh rất vui vẻ, người có biết cái người bị người đánh giống chó hoang là bảo bối của bốn vương hay không, người lại xem nằng là cô đại ven đường, hôm nay người chết chắc rồi."

Lý Lan Ngọc một bên vừa nói, một bên vẫn liều mạng đánh, lão nhân bị đánh đau đến kêu thảm thiết, người bên cạnh vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Nghênh Hạ không thể nhúc nhích, trên mặt một vùng nóng rát.

Chán ghét ! tên tồi này rốt cuộc đang nói cái gì ? Ở trước mặt mọi người còn nói lời ghê tởm buồn nôn như vậy.

Nghênh Hạ nhìn thấy trong đám người chung quanh có ánh mắt hâm mộ thì lại cảm thấy có một loại cảm giác rất thỏa mãn.

Thì ra ở cô đại nam nhân của nằng rất oai phong, nằng đang hưởng thụ hạnh phúc được bảo vệ.

"Đáng đánh, không ngờ lại dám đánh bốn cô nương, Tam vương gia, dùng sức một chút."

Mọi người nghe được lời nói của Quan Nghênh Hạ, tất cả đều đem tầm mắt dừng ở trên người mỹ nam tử trẻ tuổi đang thực thi công lý kia, kinh ngạc đến nỗi cảm muốn rớt xuống .

Bọn họ sao lại kinh ngạc như vậy? Nghênh Hạ khó hiểu.

"Không nghĩ tới Tam vương gia luôn luôn bá đạo ngang ngược cư nhiên cũng sẽ gặp chuyện bất bình."

"Đúng vậy, đúng vậy! Lúc trước thời điểm hấn làm xằng làm bậy, ai dám lên tiếng ?"

"Nếu hấn có thể như hôm nay giúp kẻ yếu như vậy, coi như là dân ta có phúc ."

Vụng trộm nghe được quần chúng xì xào bàn tán, trên trán Nghênh Hạ không khỏi hiện ba vạch đen.

Thì ra trong cảm nhận của người dân Tam vương gia này cũng là một trong những tai họa, nằng sớm nên nghĩ đến .

Lão nhân vừa nghe thấy người đánh hấn là Tam vương gia, sợ tới mức ngất đi, xụi lơ trên mặt đất giống như con heo đực đợi làm thịt vậy.

Lúc này, Bộ đầu cũng nhận được người báo án nên chạy tới, vừa thấy được là Tam vương gia, không khỏi sùng sốt một chút.

"Các người tới đúng lúc lắm, xú nam nhân hung bạo này. . . Ngay cả nữ nhi của hấn cũng động tay động chân, ngày nào đó bị đánh chết cũng không biết, cho nên phải đưa hấn đi xử theo luật. Nhưng mà tội nghiêm trọng nhất của hấn chính là động vào nữ nhân của bốn vương, đánh nằng giống như đánh một con chó hoang vậy, hại bốn vương đau lòng vô cùng, cho nên tốt nhất là bây giờ nên làm cái gì thì liền làm như vậy đi, nếu Quý phi gì đó tới xin tha, thì kêu nằng đến tìm bốn vương."

"Dạ"

Sau khi Lan Ngọc dặn dò qua loa, Bộ đầu đem lão nhân đang hôn mê đi, tiểu cô nương cũng cảm kích ôm Nghênh Hạ một cái, "Cám ơn tỷ tỷ."

“Về sau mặc kệ đối phương có phải cha mẹ, hoặc là người thân của em hay không, chỉ cần không thương em, có ý đồ muốn thương tổn thân thể của em, cũng không cần nhẫn nhục, phải bảo vệ mình, nên giận không phải là phương pháp giải quyết!”

“Em biết rồi.” Nói xong, tiểu cô nương vội vàng đi theo Bộ đầu, dù sao hắn vẫn là cha mình.

Nghênh Hạ vừa mới thở phào, một đôi tay lập tức bưng lấy mặt nàng, kéo nàng quay lại đối diện mặt hắn.

Người đàn ông ở trước mắt đôi mắt đẹp giống như là ra-da không ngừng dò xét trên mặt nàng, “Còn có chỗ nào bị thương không?”

“Mặt vẫn hơi đau.”

“Đúng vậy, dám đánh nàng như đánh chó hoang.” Hắn bắt mặn lắm lắm, sau đó vươn tay ôm lấy nàng.

“Muốn đi đâu? Tôi còn chưa đi dạo xong!”

“Về nhà ! nàng muốn đem bộ dạng này đi dạo trên đường sao?”

“Không được sao?”

Làm sao có thể không được? Con mắt bên phải của nàng đen một vòng chẳng những không khiến nàng biến dạng, ngược lại còn càng thêm đáng yêu, tuy rằng hắn đau lòng, nhưng lại càng không thích ánh mắt của những nam nhân khác dừng ở trên người của nàng, lúc này hắn phát hiện có rất nhiều sắc lang mê đắm nàng.

Làm sao có thể!

Đương nhiên là phải về nhà.

Nghênh Hạ giống như là Hách Tư Gia bị Bạch Thụy Đức ôm, khuỷu tay cường tráng ấm áp khiến nàng cảm giác vô cùng an toàn.

“Có phải luôn muốn bồn vương thay nàng thu dọn ? nàng không thể học theo những nữ nhân khác, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh người đàn ông của mình được sao ?”

“Nếu vậy, tôi làm sao mà biết nguyên lai Tam vương gia mỹ lệ cũng có mặt rất đàn ông như vậy ?” Nàng ngẩng đầu ngọt ngào nói.

Sắc mặt Lan Ngọc vốn đang khó chịu có chút dịu đi, không chịu thừa nhận mình rất hưởng thụ lời nói của nàng.

Nhìn thấy mặt hắn đỏ hồng, Nghênh Hạ nhìn không được lại khen thêm một câu, “Hơn nữa lần đầu tiên tôi được anh hùng cứu mỹ nhân đây! Thật vui nha!”

“Phải không?”

“Đúng vậy!” Lần này là nàng ăn ngay nói thật.

“Bồn vương cũng đã nói chỉ cần nàng ngoan ngoãn làm nữ nhân của bồn vương, bồn vương sẽ là chỗ dựa cho ngươi, ngươi muốn sướng gì với ai cũng được, nhưng là phải nhớ kỹ một điều.”

“Điều gì ?”

“Nhất định phải khai tên bồn vương ra trước, bồn vương không hy vọng mỗi ngày đều nhìn thấy mặt của nàng đen sẫm một vòng.”

“Đôi mắt tôi đen cũng không do phải đánh nhau mới có .”

Lời oán hận của nàng bị hắn nghe thấy.

Trên mặt hắn chậm rãi hiện lên một chút tươi cười, cúi đầu nhìn chăm chú vào nàng, “Là bồn vương hại sao? !”

Mặt của nàng đỏ hồng, “Anh ít nghĩ lung tung đi !” Nàng vừa nói vừa giãy giụa từ trong ngực của hắn nhảy xuống.

Nàng muốn chạy trốn, tay nhỏ bé của nàng lại bị bàn tay to của hắn nắm lại.

“Đi đâu?” Hắn kéo nàng đi đến một gian tử lâu, “Bồn vương dẫn nàng đi ăn thức ăn ngon nhất của thời đại này.”

“Anh cảm thấy ăn ngon, không nhất định tôi cũng cảm thấy như vậy !” Nàng cố ý tranh luận với hắn, sau đó chờ hắn nói ra lời nói mà trong lòng nàng đã biết trước.

Nhất định là bá đạo đến không trả lời được.

“Bồn vương nói ngon thì nhất định là ngon, nếu không bồn vương đã niệm phong gian tử lâu kia rồi.”

Nàng lộ ra tươi cười sáng lạn như hoa. Quả nhiên nam nhân bá đạo a! Thật là.

“Cười cái gì? Bồn vương nói sai sao?”

“Không có ! Nhanh dẫn ta đi ăn, anh phải mời khách nha!”

“Đương nhiên, từ nay về sau nàng ăn bồn vương lo, mặc bồn vương lo, thuận tiện ngủ bồn vương cũng lo luôn là được rồi, cái gì cũng không cần suy nghĩ.”

Nghênh Hạ vươn tay nắm hần một cái, “Ai muốn anh lo ngủ ! Xấu xa.”

Hần cười sang sảng.

Nghênh Hạ cũng bị nụ cười của hắn cuốn hút, hùa theo hắn cùng nhau đùa giỡn.

Tiếng cười vui vẻ truyền vào trong lỗ tai hai người, mầm yêu cũng càng thêm mặc sức mà trưởng thành, mãi cho đến khi lan tràn chiếm đoạt toàn bộ trái tim mới thôi.

Nhưng mà bọn họ còn không biết, thời điểm phát hiện được, chỉ sợ cũng đã không cách nào thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Có lẽ sinh ở thời đại này cũng là một loại hạnh phúc, ít nhất phụ nữ không cần đi ra ngoài cạnh tranh với rất nhiều đàn ông, chỉ cần mềm mại đáng yêu chọn một người đàn ông tốt, có thể không cần lo lắng cuộc sống hằng ngày.

Đây chính là cuộc sống của phu nhân cao quý trong truyền thuyết, thật ra cũng không tệ.

“Tiểu thư, đây là điểm tâm trong cung Hoàng thượng thích ăn nhất, Tam vương gia ra lệnh cho nô tỳ đặc biệt đưa tới một ít cho tiểu thư thưởng thức.”

“Được, làm phiền muội rồi.” Nghênh Hạ vươn tay gấp một khối cho tiểu nha hoàn, “Thưởng cho muội.”

Lúc này nhìn thấy tiểu nha hoàn lúc nói chuyện cũng không nhìn mình, chỉ nhìn chăm chăm điểm tâm, nàng cũng biết tiểu nha hoàn đã muốn ăn đến chảy nước miếng.

"Cám ơn tiểu thư."

"Không cần khách khí."

Nhìn tiểu nha hoàn vui vẻ cầm điểm tâm ngọt chạy đi, Nghênh Hạ nhận ra mình rất nhớ em gái và chị hai, nhớ nhất là mẹ, không biết khi bọn họ phát hiện cô biến mất, đã thương tâm cỡ nào?

Dĩ nhiên, bọn họ biết cô đi nơi nào, bởi vì Tam Vương gia đó cướp người đi còn không quên để lại tờ giấy thông báo.

Trừ chuyện nhớ nhà, ở chỗ này có một người đàn ông bốc đồng bảo bọc, nàng có thể thoải mái làm một đóa hoa trong lồng kính.

Nhưng mà làm Vương gia cũng bận rộn quá, một đạo thánh chỉ, hắn phải lập tức vào cung.

Lại còn cần Phụ thân hạ thánh chỉ mới mời được con trai bảo bối, chỉ sợ chỉ có tên nam nhân bị làm hư như hắn mới làm được thôi.

Cũng không thể trách hắn! Bởi vì mấy ngày qua nàng đều lôi kéo hắn đi khắp nơi, hiện tại để hắn vào cung tận hiếu đạo, nàng cảm thấy mình rất hiểu chuyện.

Ở thời đại này làm quý tộc thật là uy phong, khó trách một đồng người không từ thù đoạn cũng muốn lấy được quyền thế.

Nhưng mà người đàn ông kia không cần khổ cực nhiều cũng đã làm thiên kiều chi tử.

Có lẽ nên suy nghĩ bảo hắn bỏ tiền giúp nàng mở một cái trung tâm thương mại, để nàng phát huy sở trường mua đồ sau này, bằng không cái thời đại không có TV này, thật nhàm chán đến muốn đập muỗi luôn rồi.

Nghĩ đến ý niệm này, nàng hưng phấn vô cùng, muốn lập tức nói với hắn.

Vừa lúc đó, một tiểu nha hoàn vội vàng vàng chạy tới.

“Tam Vương gia hồi phủ.”

"Có thật không?"

Không nghĩ tới mình lại nhớ hắn như vậy, hắn chẳng qua mới vào cung ba ngày thôi.

Khi Nghênh Hạ kích động chạy tới tiền sảnh, nàng phát hiện có một bóng dáng cũng đang chạy về phía nàng.

Không cần suy nghĩ, nàng cũng biết là người nào.

Bình thường nam nhân này luôn bày ra bộ mặt hung dữ trước người ngoài, vừa thấy nàng liền cười như một con cún con, chuyển biến lớn như vậy làm không ít người kinh ngạc, nhưng mà ở trong lòng nàng lại cảm thấy hắn nên cười nhiều mới được.

"Đã lâu không gặp."

“Có nhớ Bồn vương không?” Lan Ngọc vừa nhìn thấy nàng, liền nhiệt tình ôm lấy, thoạt nhìn tưởng niệm vô cùng, ánh mắt còn có quang thâm.

“Có nhớ, nhưng chưa tới mức muốn huynh chết.”

"Phải không?"

“Đúng vậy! Huynh chết, ai làm núi cho ta dựa! Ta không thể làm bầy xung quanh rồi.”

“Vậy cũng đúng, vậy bồn vương phải sống thật khỏe mới được.”

"Không sai."

Hai người thân mật trò chuyện nhưng Nghênh Hạ lại cảm nhận được một ánh mắt căm thù, nàng tìm được ngọn nguồn, đó là một thiếu nữ xinh đẹp khả ái.

Cả người thiếu nữ tràn đầy thanh xuân, đàn ông đều thích những em gái thanh thuần thế này.

"Vị này là."

“Nàng muốn tới ở vài ngày trong phủ.”

“Cái gì ở vài ngày? Sau này nơi này sẽ là nhà của Bồn công chúa.” Thiếu nữ ngọt ngào nói, một tay vòng ôm lấy cánh tay Lan Ngọc.

Hành động tuyên chiến.

"Tại sao?" Nghênh Hạ cảm giác được có cái gì không đúng.

“Bởi vì ta là Vương phi của huynh ấy!” Hòa Nhạc công chúa cười nói.

Nghênh Hạ chậm rãi buông tay ra, phát hiện mình tuyệt không muốn trở thành một trong những nữ nhân vì Lan Ngọc mà tranh giành.

“Huynh mang mỹ nữ này về làm Vương Phi của huynh?” Nghênh Hạ lạnh lùng hỏi.

“Đừng nói nữ nhân này, một lát Bồn vương sẽ gọi tổng quản đưa nàng ta về phòng, bây giờ Bồn vương dẫn nàng đi ăn món ngon.” Lan Ngọc muốn kéo Nghênh Hạ ra ngoài, lại bị nàng kéo tay áo lại.

“Nói rõ ràng.” Nàng ghét nhất là không rõ ràng, tìm chuyện đánh trống lảng.

Mở to mắt, Hòa Nhạc công chúa cũng cười nói: “Đúng vậy! Nói rõ ràng tốt hơn.”

Nghênh Hạ nhìn Hòa Nhạc công chúa một cái, chẳng qua cũng không có ác ý gì, nhiều lắm là kinh ngạc, dù sao nữ nhân nơi này đều muốn an tĩnh, không thể nói nhiều, Hòa Nhạc công chúa này tựa hồ không có tính tình buồn chết người đó.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Cộng thêm ánh mắt hung ác của Lan Ngọc, Nghênh Hạ đột nhiên cảm thấy mình không thể nào ghét nàng ta.

“Có cái gì để nói? Bồn vương đã nói rõ ràng với ngươi ở trong cung.” Hấn tức giận nhìn chăm chăm Hòa Nhạc công chúa.

“Nào có? Huynh chẳng qua chỉ ném lại một câu, nói huynh không lấy ta, nhưng mà làm sao huynh có thể bội tình bạc nghĩa với ta như vậy? Huynh muốn giao phó thể nào với phụ vương của ta?”

“Có cái gì cần phải giao phó? Ngươi cứ gả cho Vương gia khác đi! Không nhất định liều chết ngã vào Bồn vương.”

“Ta nào có liều chết ngã vào huynh? Ta có gì không tốt sao?”

"Ngươi có chỗ nào tốt?"

“Chẳng lẽ vì đại tỷ tỷ này sao?”

“Tôi ---- “ Nghênh Hạ vừa phát hiện đề tài chuyển tới mình, lập tức mỉm cười muốn nói, lại bị Hòa Nhạc công chúa cắt đứt.

“Huynh cho rằng ta là nữ nhân hẹp hòi sao? Ta dĩ nhiên sẽ không để ý huynh có mấy tiểu thiếp, dù sao những nữ nhân kia chẳng qua thay ta phục vụ huynh, đơn thuần là thỏa mãn nhu cầu thân thể, nhưng nguyên phối ta đây không giống như vậy, ta là thê tử kết tóc ở cạnh huynh cả đời.”

Điên thật, mới vừa rồi nàng còn cảm thấy không cách nào ghét nàng ta, thu hồi lại, muốn ghét nàng ta không khó khăn gì hết.

Cái gì gọi là đơn thuần thỏa mãn nhu cầu thân thể?

Có đơn giản như vậy sao?

Nghĩ tới tiểu cô nương này cư nhiên chê bai nàng, lại còn hiểu lầm như vậy, nhất định là có người đã nói lung tung. Nghênh Hạ nhìn chăm chăm nam nhân mặt đen bên cạnh.

Nàng cho rằng chỉ cần là nữ nhân thì Lan Ngọc sẽ có phần thương hương tiết ngọc, nhưng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hấn đang dần kinh khủng, trong lòng nàng đột nhiên có một dự cảm bất an.

Lan Ngọc vươn tay nắm lấy cổ áo của Hòa Nhạc công chúa, giống như là kéo món đồ bỏ đi, mọi người đều bị dọa sợ, Hòa Nhạc công chúa không phản ứng kịp cũng kinh sợ.

"Ai nha!"

Bị ném ra khỏi cửa, chưa kịp tức giận, Hòa Nhạc công chúa đã nghe giọng của Lan Ngọc lạnh lùng uy hiếp, “Nếu như để Bồn vương nghe được ngươi khích bác tình cảm của Bồn vương và Nhị nha đầu, có tin Bồn vương sẽ giết ngươi không?”

“Ngươi dám, nếu vậy, ta sẽ nói Phụ vương ta phát động chiến tranh, đánh tới Trung nguyên các ngươi.”

Sáng sớm hôm sau, Hòa Nhạc công chúa thở phì phò chạy tới phủ Vương gia, lại ăn bế môn canh. (bị nhốt ở ngoài)

"Ta muốn thấy Tam vương gia."

“Sợ rằng không có cách nào.” Chặn đường không là Trình Giảo Kim, mà là Tổng quản của Phủ Vương gia.

Nàng cảm giác thời đại mình cảm quyền được sung ái đã qua, hôm nay nói chuyện giống như một cô nương cần tranh giành ba nghìn sung ái.

Cũng bởi vì điều này, cả người nàng không có phần chán ghét, ăn mặc rực rỡ, ngược lại là một bộ y phục đơn điệu màu xám, tựa như lòng nàng bây giờ.

Nhìn thấy một hoàng thân quốc thích vừa bị làm hư, tâm tình tổng quản không tốt lắm nhưng vẫn phải ứng phó.

"Tại sao?"

“Bởi vì Tam Vương gia đang ở cạnh Quan cô nương.”

“Chẳng lẽ ở cạnh nàng ta thì không thể ra ngoài gặp ta sao?”

"Sợ rằng không được." Tổng quản lắc đầu một cái.

"Tại sao?"

“Bởi vì Tam Vương gia hạ lệnh không cho phép quấy rầy chính là không cho phép quấy rầy.”

"Ngay cả hoàng thượng truyền lệnh cũng không nghe sao?"

Tổng quản sùng sốt một chút, có vẻ khó khăn không biết nói sao cho phải, “Nhưng mà...”

“Ngươi chỉ là nô tài đã to gan như vậy, chờ ta lên làm Tam Vương phi, chuyện đầu tiên chính là đuổi ngươi!”

Giọng điệu kiêu ngạo không khách khí làm Tổng quản bất mãn. Nàng mặc dù không phải rất thích Quan cô nương, vừa xuất hiện đã nhận tất cả sủng ái của Tam vương gia, mọi chuyện trong nhà đều do Quan cô nương xử lý, nhưng mà Quan cô nương sẽ không làm bộ làm tịch, hết sức khách khí với nàng, thậm chí còn tăng lương.

Cho nên đối với Hòa Nhạc công chúa trước mắt này, nàng nhất thời cảm thấy Quan cô nương thanh khiết như tiên nữ vậy.

Tâm, ngay lúc này đã muốn chọn lựa bên đứng.

“Rất xin lỗi, Hòa Nhạc công chúa, chỉ sợ ngài phải thất vọng rồi, bởi vì Tam Vương gia nhà chúng ta rất cố chấp, ngay cả Hoàng Thượng tới cũng chưa chắc có biện pháp với người ấy, chứ đừng nói chỉ là muốn ngài ấy bỏ lại nữ nhân yêu mến.”

“Cái gì? Nữ nhân yêu mến? Là ai?” Hòa Nhạc công chúa tức giận hỏi.

"Dĩ nhiên chính là Quan cô nương."

“Hừ! Hẳn chẳng qua là nhất thời mê luyến, nam nhân đều như vậy, chỉ cần sau khi ta và hắn ở chung một chỗ, nữ nhân khác sẽ không xuất hiện nữa.”

“Ngài cũng muốn đuổi nàng ra ngoài?” Tổng quản biết mình không nên mạnh miệng, nhưng mà nếu nàng có thể theo hầu chủ tử Lan Ngọc lâu như vậy, đương nhiên cũng có can đảm.

“Không, ta làm sao có thể bỏ qua cho nàng đơn giản như vậy? Ta muốn bán nàng đến kỹ viện, để cho ai cũng có thể làm chồng của nàng.”

Thật là một cô gái không có khí chất, uổng cho đáng đẹp xinh đẹp như vậy.

“Ta sẽ chuyển cáo Tam vương gia, nếu có tình hình gì đặc biệt sẽ thông báo cho Hòa Nhạc công chúa.”

“Ta hiện tại muốn gặp hắn.”

“Nếu như chọc Tam Vương gia không vui, chỉ sợ con đường để Hòa Nhạc công chúa làm Tam vương phi sẽ xa xôi hơn.”

Hòa Nhạc công chúa cẩn thận suy nghĩ. Đúng là không cần thiết vì việc này chọc Lan Ngọc không vui, nàng muốn hắn thích nàng, yêu nàng, đem ba nghìn sủng ái của hắn cũng chỉ cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

“Được, ta trở về, ngươi tốt nhất nên chuyển cáo, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tha ngươi.”

“Dạ.” Nhìn Hòa Nhạc công chúa xoay người cao ngạo rồi đi, Tổng quản nhìn hướng cấm địa trong phủ, trong lòng quyết định nhất định sẽ chuyển cáo thật tốt cho Tam Vương gia, ngay cả nàng ta nói muốn xử lý Quan cô nương thế nào cũng sẽ chuyển cáo.

Nếu như Tam vương gia hết sức sủng ái Quan cô nương nghe được thì thế nào? Tổng quản đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều.

Để xem, đến lúc đó người nào bị đuổi ra ngoài!

Hừ hừ! Đây chính là điểm đáng sợ khi đắc tội với nữ nhân.

Ngheh Hạ cố gắng coi mình là tiền mới không thét chói tai hoặc là hồng mắt.

Cũng vì tên thối Vương gia đó yên tâm giao trưởng vụ cho nàng, không lo lắng nàng sẽ cuốn gói mà chạy, làm cho tổng quản và khổ phòng giận cũng không dám nói, bởi ai dám can đảm đứng trước mặt Tam vương gia nói, không cho phép ngài làm vậy?

Đương nhiên là không dám.

Nghênh Hạ rất thích cảm giác có gia tài bạc vạn nhưng tiền tài đối với cái tên thiên chi kiều tử đó mà nói, hần sẽ không để vào mắt, bởi vì thứ hần muốn đều là thứ tốt nhất, tiền cũng coi như không.

Khó trách hần muốn trở về thời đại này, ở chỗ này có thể hô phong hoán vũ, mặc dù hần đến hiện đại vẫn là thiên chi kiều tử, có nhiều ưu điểm hơn những người đàn ông khác....

“Sao nàng không nói lời nào?”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, giống như đột nhiên phát hiện người trước mắt làm nàng rất kinh ngạc, mà trên thực tế Lan Ngọc đã ngồi trước mặt nàng cả ngày.

Người đàn ông này cư nhiên làm bật đến nỗi phát động chiến tranh cũng không để ý, hơn nữa còn lôi kéo nàng vào nữa.

“Sao huynh vẫn ngồi ở nơi này, không nhanh đi lấy lòng công chúa bảo bối của huynh? Nếu thật sự gây ra chiến tranh thì sao bây giờ?” Nàng tận lực để giọng nói của mình không tràn đầy ghen tức, nhưng cũng không thể nào che giấu được.

“Bỏn vương không quan tâm.” Hần ngược lại không để ý.

“Cho xin đi, một khi chiến tranh, chịu khổ đều là người dân, huynh có thể máu lạnh vô tình như vậy sao?” Vừa nghĩ tới cái loại chiến tranh vừa dã man vừa không có hiệu suất, nàng đã cảm thấy rợn tóc gáy, không chừng tới lúc đó hần còn bị phái đến chiến trường nữa.

Nghĩ đến hần sẽ máu chảy đầy mặt chém giết với người ta, lòng nàng đã cảm thấy như có ai nhéo.

“Tại sao không thể? Ta vốn không muốn làm Vương gia, mặc dù ta hưởng thụ rất nhiều quyền lợi của Vương gia.” Nhưng ta cũng đã bỏ ra rất nhiều.

Bởi vì hần đã từng đến hiện đại, nhìn thế giới tương lai và phương thức mọi người sống với nhau, hần biết mình mất cái gì.

Quan trọng hơn là thế giới kia sinh ra nữ nhân mà hần yêu mến, mặc dù nàng còn rất không nghe lời nhưng lại tràn đầy trí tuệ và dũng khí.

Đây là điều mà nữ nhân thời đại này ít có.

Dĩ nhiên, công chúa ngoại bang đó là ngoại lệ.

“Đúng rồi! Không có thân phận này, làm sao huynh có thể bay tới bay lui trong bụi hoa, làm Hoa Hồ Điệp.”

“Làm sao nàng lại tức giận như vậy?”

"Tôi nào có tức giận?"

“Nàng đang tức giận.”

“Không có, tôi sẽ không tức giận với những chuyện nhảm chán này, tôi chỉ là...”

“Nàng đang ghen.”

Tên hư hỏng này luôn tự cho mình là đúng, trên mặt còn treo nụ cười gian xảo làm người ta muốn đập bẹp.

Nàng suy nghĩ xem mình có nên sử dụng tuyệt chiêu phóng bút lông xuyên qua không, “Tôi khuyên anh tốt nhất không nên chọc tôi tức giận.”

“Được được được, Bỏn vương dĩ nhiên sẽ không chọc nàng giận, Bỏn vương thương nàng còn không kịp, cho nên nàng không cần ghen, người của ta, lòng của ta đều là của nàng, chẳng lẽ nàng còn hoài nghi?” Hần vừa nói vừa xích lại gần, bàn tay không an phận di động trên người nàng.

“Đương nhiên hoài nghi, bởi vì tôi không nhìn thấy Dạ minh châu.” Nàng vươn tay vỗ nhẹ lên má chunh của hần, hần ngoan ngoãn rút tay về, lại chuyển sang một hướng khác, đi tới ôm nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Có Bỏn vương đương nhiên có Dạ minh châu! Trọng điểm là, lòng của Bỏn vương trân quý hơn Dạ minh châu gấp trăm lần.”

“Lòng của anh, tôi nhận không nổi, quá lớn.” Nàng thốt lên lời nói thật lòng, phát hiện không người trả lời, cái tay làm loạn cũng dừng lại, cô ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt bi thương của hần.

Lời mình vừa nói, làm tổn thương hần sao?

Nên nói xin lỗi sao?

Nhưng mà nàng không có nói sai a!

“Nàng tình nguyện muốn Dạ minh châu cũng không cần lòng của ta?” Hần cho rằng quan hệ của hai người đã khác trước, tại sao đến bây giờ nàng vẫn

cho rằng Dạ mình châu quan trọng hơn hẳn?

"Tôi"

“Nàng nói xem! Nàng nói xem!”

Cũng không phải đang đóng quảng cáo, hơn nữa hẳn thích uống sữa tươi chứ không phải sữa đậu nành, còn muốn nàng nói vì sữa đậu nành nóng sao?

Nhìn bộ dạng của hẳn, nàng dầm lên địa lôi của hẳn rồi.

Nhưng mà hẳn làm gì mà tức giận như vậy? Nàng nói thật chẳng lẽ có lỗi sao? Người không đúng là hẳn mà!

"Lòng của ta hoặc Dạ Minh Châu."

Ánh mắt bị giết người cho nàng biết điều đó, nhưng tính khí quật cường đang bị khơi mào, nàng cũng mất hứng nói, “Dạ minh châu.”

Hắn nhìn chằm chằm nàng, không biết trốn mắt bao lâu, hẳn đột nhiên đứng lên, không nói lời nào quay đầu rời đi, lưu lại một mình nàng ngồi ngơ ngác trong phòng.

Mặc dù trong thư phòng đầy sách nhưng giờ phút này Nghênh Hạ lại cảm thấy gian phòng lạnh lẽo trống rỗng.

Thế mới biết khẩu thị tâm phi là không tốt, bởi vì nàng biết mình đã phạm phải sai lầm.

Lý Lan ngọc, thật ra cái em muốn nhất chính là anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Mấy ngày sau.

"Không thể nào."

"Nhưng tiểu thư."

“Tổng quản, tôi biết sự xuất hiện của tôi làm địa vị của ngài có chút thay đổi, nhưng mà tôi đảm bảo, tôi tuyệt đối sẽ không ở lâu, chỉ cần tôi tìm được gì đó có thể trở về. . . . Dù sao tôi nói ngài cũng không hiểu, nói tóm lại, ngài nói hẳn không muốn thấy tôi là sao?”

Nghênh Hạ nói sắp gãy ba tác lười vẫn không thay đổi được tổng quản đại nhân bảo thủ nghiêm khắc này.

Đã qua nhiều ngày như vậy, Lý Lan Ngọc không tới quấy rầy nàng, lại cho nàng rất nhiều thời gian, hôm nay là cực hạn rồi.

Nàng không quen cuộc sống ở đây, hẳn không thể ném nàng chứ?

Mặc dù đang sống trong vinh hoa phú quý, áo cơm không sút mẻ nhưng mà không có ai có thể nói chuyện, nàng sắp buồn chán chết rồi, cộng với nàng càng ngày càng nhớ người nhà của mình. . . .

Không thể, tại sao có thể bỏ nàng như vậy, hờ hững như vậy? Nàng tuyệt đối không cho phép.

"Tôi nhất định muốn gặp hẳn."

“Tiểu thư, sợ rằng không thể, bởi vì.”

Lời của tổng quản còn chưa hết, hai người đã nghe trong nhà truyền đến tiếng cười vui vẻ của một cô gái.

Ngay lập tức Tổng quản đã thấy sắc mặt Nghênh Hạ hơi trắng bệch, nhin không được có chút đồng tình.

Lúc Tam vương gia sủng ái một nữ nhân, có thể làm nữ nhân kia cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Nhưng mà nếu không còn hứng thú với nữ nhân này, dĩ nhiên sẽ giống như đẩy nàng ta vào địa ngục.

“Tôi muốn biết hẳn đang bận rộn cái gì.”

“Chủ tử ra lệnh, chúng tôi làm hạ nhân chỉ có thể biết nghe lời.”

“Tôi biết, tôi sẽ không làm khó ngài, nói với hấn tôi đã tới là được rồi.” Nghênh Hạ cứng giọng nói, sau đó xoay người đi.

Tổng quản nhìn bóng lưng nàng rời đi, đột nhiên cảm thấy tâm trạng không tốt cực kỳ. Nàng nhìn vào trong nhà một cái, không hiểu nổi rốt cuộc Tam Vương gia đang làm gì? Cự nhiên lại vừa nói vừa cười với công chúa điều ngoa đó?

Nhưng nàng nhìn thấy Quan cô nương cũng không muốn cãi nhau, chẳng lẽ nàng ấy không có tình cảm với Tam Vương gia sao?

Nàng ấy không giống với những nữ nhân trước kia, một khóc hai nháo ba thất cổ.

Mặc dù như thế, chủ tử đã ra lệnh, nàng là hạ nhân không có quyền can thiệp.

Nàng chỉ hi vọng Tam Vương gia biết mình đang làm gì, trêu chọc vào nữ nhân điều ngoa vô lý đó là tự tìm đường chết.

Nghênh Hạ vốn không muốn khóc, bởi vì từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ ngày cha mất, cô tự nói với mình không thể khóc.

Nhưng mà hôm nay lại gặp được một chuyện khiến nàng tức đến khóc.

Cái tên bốc đồng đó tránh mặt rồi, nàng không phải nhất định muốn gặp hấn nhưng lại tức giận hấn mấy ngày nay dính vào với Hòa Nhạc công chúa.

Trong lòng rất khó không cảm giác được một cô ẽ ảm ghen tức, cũng bởi vì chuyện này mới để cho nàng phát hiện mình cũng không có mình cho là cái kia dạng không câu chấp.

Cái tên kia cự nhiên đem Dạ minh châu cho Hòa Nhạc công chúa, nàng ta lấy được Dạ minh châu rồi lập tức tới đây khoe để thị uy.

Lúc ấy nàng đang chuẩn bị hành lý, trong lòng suy nghĩ, nếu như hấn đã ghét mình thì cần gì phải chết ở đây? Mặc dù nàng cũng không có chỗ nào để đi.

Nhưng mà vì đề phòng chuyện chưa xảy ra, nàng vẫn nên gom một túi những thứ đáng giá trong phủ này, dù sao ban đầu hấn không hỏi ý kiến của nàng đã mạnh mẽ bắt nàng tới, dĩ nhiên phải bồi thường một chút.

Thế nhưng khi nàng nhìn thấy Dạ minh châu mình thiên tân vạn khổ muốn lấy được lại ở trong tay nữ nhân khác, cái loại chua xót tức giận thật khó nói nên lời. . .

“Tiểu nha đầu, ngươi xem Tam Vương gia đưa ta cái gì đây?”

Thấy Dạ minh châu nàng đã rất khó chịu rồi, công chúa này còn dùng giọng điệu khinh miệt giả bộ thân thiết gọi nàng là Nhị nha đầu.

Sự xưng hô này nàng nhận định là đặc biệt của Lan Ngọc, nghe được từ miệng người khác nàng không quen, cũng không thích.

"Tôi biết, tôi có mắt."

“Là Dạ minh châu! Hấn đem vật trân quý như vậy đưa ta là đại biểu điều gì? Có phải trong lòng hấn ta càng trân quý hơn Dạ minh châu?”

Đúng vậy, đúng rồi! Thật lợi hại, có cần mở hộp bảo không? Nghênh Hạ tức giận thầm nghĩ.

“Mấy ngày nay không phải cô và hấn dính vào nhau sao? Phải rõ ràng hơn tôi chứ.” Nghênh Hạ lạnh lùng nói, cố gắng che giấu sự ghen tỵ.

Công chúa này rõ ràng muốn tới khoe khoang, nàng cần gì phải phối hợp diễn trò với nàng ta? Không cần thiết để nàng ta nhìn ra mình đang ghen, không thể thua tâm cơ nhỏ nhen của nàng ta được.

“Còn nữa, tôi có tên, đừng gọi tôi là tiểu nha đầu.” Nghênh Hạ tiếp tục sửa sang đồ, không ngẩng đầu lên nói.

“Ta biết ngươi hiểu lầm ta, ban đầu ta cũng hiểu lầm ngươi, cho ngươi là bạn trên giường của Tam vương gia nhưng mà sau đó Tam vương gia đã giải thích với ta, hấn nói các ngươi không phải loại quan hệ đó.”

Dĩ nhiên, những sự vui mừng trước mắt đều là giả dối.

“Vậy tôi phải cảm ơn Tam vương gia đã trả lại sự thanh bạch cho tôi.” Những lời này thật là châm chọc, bởi vì người cướp đi sự trong sạch của nàng lại chính là hấn.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Chẳng qua là nếu hấn tặng ta Dạ minh châu có nghĩa là hấn tiếp nhận ta, cũng không uổng phí mấy ngày này ta bị hấn hại đến đau lưng. Ngươi nói xem, hấn có phải rất lợi hại không? Biết được nữ nhân đòi hỏi, ta vốn còn lo lắng bề ngoài hấn xinh đẹp như vậy, trên giường chắc ẻo lả, không nghĩ tới...” Hòa Nhạc công chúa vừa nói vừa đỏ mặt.

Sắc mặt Nghênh Hạ cũng lúc trắng lúc xanh, không biết làm sao, cũng quên động tác bên tay.

Thì ra là hấn đã.

Cái tên nam nhân đáng chém ngàn đao, tại sao không ai dắt hấn đi đim lồng heo? Không đúng! Hình như chỉ có nữ nhân mới bị đim lồng heo.

Thật ra thì, có gì tốt để khoe, hấn muốn quyến rũ một nữ nhân lên giường có gì khó đâu? Ngay cả nàng cũng khuất phục dưới kỹ xảo cao siêu và vuốt ve của hấn, đắm chìm trong hoan ái hấn mang đến, huống chi một cô gái còn nhỏ tuổi.

"Phải không? Cô thích là tốt rồi."

“A! Ta quên nữa, hôm nay còn phải bồi hấn. Ngươi có biết không, mấy ngày nay hấn đều cố gắng về tranh, cũng không biết đang về cái gì, muốn ta mài mực giúp, hại tay ta mỏi quả nhưng mà phu xướng phụ tùy, không phải sao?”

"Ừ!"

Hòa Nhạc công chúa cực kỳ giống cô gái đang yêu, ngay cả đi cũng nhẹ như bay, khi nàng ta bay tới cạnh cửa, như nhớ tới gì đó quay đầu lại nhìn nàng, “Tiểu nha đầu, ngươi đừng lo lắng, ta đã nói với Tam vương gia, sẽ thay ngươi an bày, gả cho một nam nhân tốt, mặc dù không có điều kiện tốt như Tam vương gia nhưng cũng sẽ không để ngươi bị ủy khuất.”

“Hấn sẽ không đồng ý.” Nghênh Hạ nhin không được cảm giác muốn cầm đồ đập người.

“Phải không? Chẳng qua hấn cũng không nói không được.”

Nữ nhân đang yêu rồi đi, toàn thân Nghênh Hạ nhin không được run rẩy, nhưng mà không phải vì lạnh, mà là tức giận.

Là như thế nào? Chơi nàng chán rồi định ném cho nam nhân khác?

Hấn thật cho rằng ở chỗ này nàng chỉ có thể dựa vào hấn sao?

Thật cho rằng nàng không thể không có hấn sao?

Thật cho rằng hấn là nam nhân của nàng cho nên muốn ăn nàng thì ăn sao?

Được lắm.

Nàng vốn định lại một ít của hấn nhưng bây giờ cảm thấy bọc quần áo nhỏ nhỏ này không đủ xem, muốn chạy trốn dĩ nhiên phải lấy nhiều một chút, nếu không sẽ rất thiệt thòi.

Nàng lộn xộn tìm kiếm khắp nơi trong phòng, muốn tìm một cái gương lớn một chút, không cẩn thận đụng phải gì đó, vách tường tự nhiên mở ra.

Đó là mật thất trong truyền thuyết sao?

Nàng nhìn bốn phía một chút, xác định không ai vào, nàng lấy dũng khí, lén lén lút lút, thận trọng đi vào.

Vừa tiến vào mật thất, nàng ngây ngẩn cả người.

Thì ra thứ mình vất vả tìm thật lâu đang ở ngay trong phòng của mình, khó trách nàng tìm cả Vương phủ đều không có, khó trách người đàn ông kia không hề lo lắng.

Hấn thật sự nắm chắc nguyên tắc gọi là chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.

Nhìn máy thời gian trước mặt, căn bản hoàn hảo như lúc ban đầu, nào có hư như lời hấn nói.

Người đàn ông ghê tởm đó lại giả dối gạt người. Nghênh Hạ càng nghĩ càng hận, động tác càng nhanh đi ra phòng, đem một đồng lớn kim ngân tài bảo trên bàn nhét vào trong bao nhưng nhiều qua nhét không được.

Ghê tởm!

Nàng tròn mắt nhìn bên ngoài, lại nhìn máy thời gian, nàng đóng kỹ cửa, nhét hành lý dưới đáy bàn, sau đó phải đi ra ngoài mua cái gương siêu cấp lớn.

Nàng vui vẻ cầm hầu bao, nhìn lại y phục trên người mình, quyết định trước khi rời đi phải mặc y phục đẹp nhất. Vì vậy nàng gọi một nha đầu giúp nàng ăn mặc.

Không bao lâu, một giai nhân xinh đẹp như hoa mỉm cười ra cửa dạo phố.

Nghênh Hạ thật thích đường phố cổ đại, tràn đầy phong vị, bên tai thỉnh thoảng truyền đến thanh âm vang dội, tất cả mọi người bày bán này nọ, có cảm giác giống như đi dạo chợ đêm.

Nhớ tới em gái thích nhất là đi dạo chợ đêm, nếu có thể mang nó tới, nó nhất định sẽ mua hết.

Cảm xúc nhớ nhà lại bóp chặt tim nàng, nhất là khi nàng bị thương tổn, mất đi hạnh phúc, càng thêm khó chịu.

Chị hai và em gái thích ngọc.

Vì vậy nàng bước vào một tiệm ngọc rất lớn, ánh mắt chọn lựa, không lâu sau, nàng đi ra, trên mặt mang theo một nụ cười thống khoái.

Nàng mua lại cả tiệm ngọc, coi như là người nam nhân kia cho nàng một chút bồi thường nho nhỏ đi!

Đi tiếp, ngang qua tiệm vàng xinh đẹp, nàng suy nghĩ một chút, rồi đi vào, dĩ nhiên, không bao lâu, nàng cũng cười mị mị ra ngoài.

Mẹ thích vàng.

Cuối cùng, nàng vào một gian cổ họa nổi tiếng, chọn lựa mấy bức, tuy lúc này chưa có danh tiếng nhưng ở thế giới tương lai cũng ngàn vàng khó mua, nếu mang về, so với vàng còn đáng tiền hơn.

Được rồi, nên làm chuyện chính.

Nàng đi tới một gian bán đồ gỗ, chọn một cái rương lớn nhất, bảo người đưa đến phủ Vương gia, tính tiền người nam nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Khi mua xong tất cả thì trời cũng đã tối, nhưng nàng vẫn chưa muốn về, cho nên tìm một quán trà nhỏ thoát nhìn cao nhấ, thuận tiện ăn no bụng.

Ăn uống no rồi, con buồn ngủ ập tới, nàng gục đầu xuống bàn.

Không biết qua bao lâu, tiểu nhị chần chờ đứng trước mặt Nghênh Hạ.

Khi cô nương này xuất hiện trong quán, đã thu hút mọi người chú ý, bởi vì khí chất cao quý và cách ăn mặc hoa lệ cho thấy nàng có xuất thân bất phàm, quan trọng nhất là nàng đi một mình, không có nha hoàn hay gia nhân theo.

Nàng chọn rất nhiều thức ăn ngon, ăn no lại không để ý tới ánh mắt của người khác, gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Hiện tại quán sắp đóng cửa nhưng hấn vẫn không dám kêu nàng tỉnh.

Vừa lúc đó chương quỹ đi tới bên cạnh tiểu nhị, “Làm gì đứng ngơ ngác ở đây? Ngươi không thu dọn rồi về à?”

"Chương quỹ, nhưng mà."

Chương quỹ nhìn theo ánh mắt của tiểu nhị, phát hiện trong quán còn khách, hơn nữa lại ngủ thiếp đi.

“Nàng trà tiền chưa?”

Tiểu nhị lắc đầu một cái.

Chương quỹ đi tới, gõ nhẹ cái bàn, gọi nàng tỉnh.

“Cô nương, thật ngại quá, chúng ta sắp đóng cửa.”

Nghênh Hạ dụi mắt, giật mình vì ngủ trễ đến thế, vội vàng nói tiếng xin lỗi, “ Bao nhiêu tiền?”

"Tổng cộng là một lượng bạc."

"Được." Nghênh Hạ sờ thắt lưng, chuẩn bị trả tiền, lại phát hiện hầu bao không cánh mà bay.

Không thể nào? Tình huống như vậy cũng phát sinh trên người nàng sao?

Chưồng quý nhìn nàng sờ tới sờ lui, đương nhiên biết chuyện gì xảy ra.

"Hầu bao có phải bị rớt rồi không?"

Gò má Nghênh Hạ nóng lên, nàng gật đầu, "Nhất định bị trộm rồi, khi ra cửa, ta mang rất nhiều tiền."

"Vậy sao? Hình như kẻ trộm đồ may mắn quá." Chưồng quý lạnh giọng, "Ngươi chờ bỏ tù đi."

*

Lan Ngọc nổi giận đùng đùng, vọt tới huyện đường, cầm dùi trống cạnh cửa, gõ thật mạnh.

Tiếng trống ầm ầm vang dội huyện nha, bên trong nhanh chóng lao ra mấy tên binh lính, uy phong lẫm lẫm lên tiếng quát.

"Người phương nào đánh trống kêu oan?"

"Lập tức gọi huyện thái gia của các ngươi ra ngoài." Lan Ngọc không nhin được hàm hừ.

Vừa lúc đó Huyện thái gia đi ra, gương mặt hắn thật không vui, bởi vì đang ngủ ngon lại bị đánh thức, một bụng lửa giận không có chỗ trút.

Hắn cũng muốn xem kẻ nào không có mắt, dám quấy rầy giấc ngủ của người khác!

"Muốn giả oan, đánh trước hai mươi đại bản." Huyện thái gia vừa ngáp vừa nói.

Lan Ngọc vừa thấy quan phụ mẫu vô trách nhiệm, lại nghĩ tới, nếu Nghênh Hạ rơi vào tay thứ người này không biết ăn bao nhiêu khổ, hắn càng phát điên lên.

"Dám đánh Bôn vương thì cứ thử đi."

Huyện thái gi nhìn thấy nam nhân uy phong lẫm lẫm đang nộ khí xung thiên, dụi mắt nhìn kỹ lại, thiếu chút nữa mềm chân.

"Tam vương gia đại giá quang lâm không biết có chuyện gì?" Huyện thái gia gần như bò đến trước mặt Lan Ngọc.

"Bớt sàm ngôn, lập tức thả cô nương bị đưa vào quan nha tối nay."

"Cô nương nào? Đúng rồi! Là cô nương ăn uống không trả tiền sao?" Huyện thái gia vừa nói xong, lập tức nhận lấy một ánh mắt muốn giết người.

"Có Bôn vương nuôi nàng, nàng muốn ăn uống chùa không được sao? Ngươi có biết cái quán không có mắt đó đã bị Bôn vương phái người đốt rồi không, chẳng lẽ ngươi cũng muốn Bôn vương xử lý ngươi?"

Cái gì? Đốt? Không nghĩ tới sau lưng cô nương kia lại có núi dựa vững chắc như vậy, đừng nói là ăn uống chùa, ngay cả xin nàng ăn cũng được vinh quang, bởi vì chỉ cần một câu nói của Tam Vương gia, vinh hoa phú quý đều hường không hết.

"Người đâu, lập tức đem nữ phạm nhân."

"Hửm?" Một tiếng bén nhọn cảnh cáo, Huyện thái xa lập tức đổi lời nói.

"Nhanh mời vị khách quý ra, nếu dám động một sợi lông của nàng, không tha các ngươi." Nói như vậy đã có thể tiêu bớt lửa giận của Tam Vương gia chưa?

Lúc Nghênh Hạ đi ra ngoài, trong lòng đã sớm biết ai cứu nàng ra, cũng chỉ có cái tên Tam Vương gia hô phong hoán vũ, không gì làm khó được.

"Nàng." Hắn rất muốn nói chuyện dịu dàng, nhưng mà khẩu trương quá nên chưa kịp lựa lời nói, "Nếu nàng báo danh hiệu của Bôn vương ra thì cũng không bị bắt lại."

"Cám ơn ngài, tôi đã không có tư cách dựa vào Tam vương gia ngài nữa." Nàng lạnh giọng, bỏ lại một câu nói rồi vội vã ra ngoài.

Lan Ngọc bị ném lại, tức giận cũng không dám phát, những người khác tò mò nhìn hắn nhưng khi ánh mắt Lan Ngọc đảo tới thì mọi người đều xoay đầu, làm bộ đáng bề bộn nhiều việc.

Ngay cả muốn giận chó đánh mèo cũng không tìm được người, Lan Ngọc đành phải nặng nề phẩy tay áo bỏ đi.

Chương 24

Dọc đường đi, Nghênh Hạ đi phía trước, Lan Ngọc leo đèo theo sau, về phủ vương gia thủ hạ giữ cửa bị đuổi ra phía sau, mọi người trợn to mắt nhìn bọn họ, rốt cuộc thấy được ảnh hưởng to lớn của một nữ nhân, thật là lợi hại.

Mấy ngày trước, Quan cô nương có thể nói là chọc Vương gia vui vẻ đến tận trời, mỗi ngày cả mắt cũng cười, Tam vương gia vui vẻ thì những hạ nhân cũng sống tốt hơn. Nhưng sáng hôm nay Tam Vương gia phát hiện không thấy Quan cô nương, thê thảm cứ như trời sập xuống.

Tam vương gia nói, nếu như không tìm được Quan cô nương, mọi người cũng không được ăn cơm. Nhưng mà bọn họ cũng không bị ủy khuất bao nhiêu, bởi vì Tam Vương gia cũng không ăn không uống.

Cho đến vừa nãy, rất nhiều thương gia đưa tới một đồng đồ muốn Tam Vương gia trả tiền thì mọi người mới biết Quan cô nương đi mua đồ.

Nữ nhân chỉ có tâm tình không tốt mới đi mua đồ, mà Quan cô nương đúng là cần phải đi mua đồ cho thoải mái, bởi vì lúc tất cả mọi người đều cho rằng Tam Vương gia sẽ lấy năng lực Vương Phi lại lôi ra một công chúa đã mất.

Tam Vương gia và Quan cô nương giận dữ mấy ngày, công chúa điều ngoa đó cũng không hạ thủ lưu tình, làm cả phủ Vương gia ngập tràn chướng khí, dân chúng lâm than.

Cho nên tất cả mọi người đều hy vọng Tam vương gia cưới Quan cô nương, hơn nữa người có mắt ai cũng nhìn ra được Tam Vương gia thích Quan cô nương đến mức nào.

Có lúc đề tài nói chuyện phiếm của hai người họ làm hạ nhân không hiểu rõ lắm nhưng mà cũng rất ngạc nhiên, ngay cả cái gì mà con gà bay bầu trời cũng xuất hiện trong chuyện bọn họ.

Tóm lại, hình như chỉ có Quan cô nương mới có thể nói chuyện hợp ý với Tam Vương gia, hơn nữa, chỉ có lúc ở cạnh Quan cô nương, Tam vương gia mới bộc lộ được một số tính người.

Nếu bình thường, thật đúng là một vương gia lãnh huyết vô tình!

Chẳng qua Tam vương gia luôn luôn phách lối làm theo ý mình hôm nay hình như có điều cố kỵ, chỉ ở phía sau, giống như không biết nên nói thế nào với Quan cô nương vậy.

Bọn hạ nhân sau lưng đúng là đoán đúng lòng của Lan Ngọc.

Hắn vốn là cố ý muốn lạnh nhạt với nàng, để nàng suy nghĩ một chút, không có hắn bên cạnh, có tốt được không?

Nào biết nàng thoát khỏi hắn chẳng những không khóc sụt sùi như hắn tưởng tượng, mà còn đi dạo phố, mua sắm.

Bước vào phủ vương gia, Nghênh Hạ mới phát hiện đồ mình mua đã mang tới.

Nhiều như vậy à!

“Sao nàng lại mua nhiều đồ vậy?” Câu đầu tiên hắn nói là câu này, thật ra hắn muốn nói là, nàng thích mua gì cứ mua, nhưng mà sao không dẫn ta đi cùng?

Nghênh Hạ nghe vào tai lại là lời trách cứ, dĩ nhiên, nàng không phải phụ nữ nhạy cảm, hay nghĩ lung tung, chẳng qua đó là trước khi Hòa Nhạc công chúa xuất hiện, trước khi hắn cho Hòa Nhạc công chúa Dạ Minh Châu.

“Tôi đã không thể tự do mua đồ sao?” Nàng chưa sót nói, chậm rãi quay đầu đối mặt với hắn, giống như một pho tượng mỹ nhân bạch ngọc, lạnh lùng cao nhã nói: “Không cần lo, những thứ này so với Dạ Minh Châu chỉ là một cọng lông thôi.”

“Nàng còn nói Dạ Minh Châu nữa, chẳng lẽ trong cảm nhận của nàng, Dạ Minh Châu còn quan trọng hơn bản vương?” Có trời mới biết hắn yêu một nữ nhân hám lợi thế nào, yêu tiền cũng không yêu hắn?

Nhưng mà đáng chết, mặc dù như vậy, hắn cũng không có cách nào không thương nàng.

“Dĩ nhiên, bởi vì tôi đã nói với anh ta muốn Dạ Minh Châu, anh cũng đã hứa cho tôi.” Nghênh Hạ có chút ghen ngào nói.

Lúc này nàng mới bừng tỉnh, hiểu tại sao mình là cố chấp muốn Dạ Minh Châu của hắn như vậy.

Bất kể người khác xem Dạ Minh Châu này có ý nghĩa gì, trong lòng nàng, đã sớm đem nó làm một loại cam kết, vật đính ước.

Bởi vì hần từng nói, chỉ có nữ nhân hần cho là đáng giá giao mình mới có tư cách lấy được viên Dạ Minh Châu này.

Nàng muốn vật đính ước này, hơn nữa muốn hần tự tay giao cho nàng.

Không biết mình đã yêu hần từ lúc nào, nhưng hiện tại mới biết cũng đã không còn kịp rồi.

“Nàng muốn gì Bồn vương cũng sẽ cho nàng, đừng nói Dạ Minh Châu gì, một viên, một trăm viên bồn vương cũng có thể cho nàng.”

“Không cần, hiện tại tôi đã không cần.” Nói xong nàng xoay người trở về gian phòng của mình, những thứ trước cửa cứ để chậm một chút sẽ lên chuyển.

"Quan Nghênh Hạ!"

“Anh có biết người với người cãi nhau một lần sẽ giống như cắt một cái lên tờ giấy, đến cuối cùng cả trang giấy cũng không cách nào như lúc ban đầu, rách tung tóe, huynh hì vọng chúng ta cắt nát tình cảm lẫn nhau sao?”

"Dĩ nhiên không muốn."

“Vậy thì ngủ đi, có chuyện gì mai tôi sẽ nói với anh.” Nếu mai anh có thể tìm thấy tôi. Nghênh Hạ thầm nói một câu.

Cửa cứ như vậy đóng lại một cách vô tình trước mặt hần.

Mọi người nhìn Lan Ngọc bị cự tuyệt ngoài cửa, rất đồng tình với hần.

“Tam vương gia, có lẽ Quan cô nương thật sự mệt moti, đã trễ lắm rồi, có muốn nghỉ ngơi không?” Tổng quản nói. Nàng đã thấy tất cả.

“Không cần.” Lan Ngọc xoay người rời đi, tự nhốt mình trong thư phòng, buồn bực uống rượu, làm cho người ta thật không nổi.

“Ta muốn gặp Tam vương gia, cầu nò tài các người dám ngăn cản ta ?”

"Tam vương gia có lệnh."

“Có phải hần lại cũng một chỗ với con hồ ly tinh đó phải không?”

“Hòa Nhạc công chúa.”

Không bao lâu, thủ phạm gây ra trận hỗn loạn này đã xông vào phủ vương gia, đứng trước mặt Lan Ngọc. Hần phát hiện mình rất không kiên nhẫn.

"Đi ra ngoài."

“Tam vương gia, sao huynh lại hung dữ với ta như vậy? Về sau chúng ta phải sống cả đời với nhau.” Hòa Nhạc công chúa chu môi làm nũng, nhưng mà dùng với Lan Ngọc thì không được, ngược lại giống như châm dầu vào lửa.

“Không có cả đời, tốt nhất bây giờ ngươi nên rời khỏi Bồn vương, nếu không đừng trách bồn vương không khách khí.”

“Chẳng lẽ huynh không sợ ta tố cáo với phụ vương ta, sau đó dẫn tới chiến tranh?”

“Nếu như muốn đánh, còn sợ đánh thua các người hay sao. Hơn nữa không cần phụ vương của người, Bồn vương sẽ giết người trước, đừng tưởng bồn vương không dám.”

Thấy Lan Ngọc hung ác như la sát, Hòa Nhạc công chúa bị dọa sợ lùi lại, kết quả không cẩn thận giẫm lên quần, cả người ngã ra sau.

“A!” Nàng ta ngã ngồi trên mặt đất, một vật vì thế rơi ra từ người nàng ta.

Hòa Nhạc công chúa tái mặt muốn giấu kỹ Dạ Minh Châu nhưng không kịp, Lan Ngọc bước tới, nhặt Dạ Minh Châu lên.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

“Làm sau người có vật này?” Khó trách hần tìm không được, thì ra là bị nữ nhân này trộm đi.

“Viên Dạ Minh Châu này vốn là của ta, ta lấy là đương nhiên, chẳng lẽ đợi đến khi huynh đưa cho con hồ ly đó sao?” Nàng ta nói như hiển nhiên, “Ta biết viên Dạ Minh Châu này có ý nghĩa gì, huynh nói muốn đưa cho Vương phi tương lai, cho nên ta đương nhiên có thể.....”

“Không thể nào, bởi vì người có tư cách làm Vương phò của Lý Lan Ngọc ta chỉ có một người, nhưng tuyệt đối không phải là người.”

"Lý Lan ngọc, người thật là quá đáng!"

“Ta vốn có cá tính như vậy, không chịu nổi có thể đi, không ai cần người ở đây.”

“Tại sao? Ta kém hơn Quan Nghênh Hạ kia sao? Tại sao ả ta mới biến mất trước mặt huynh chốc lát, huynh lại như kiến bò trên chảo nóng, liều mạng tìm ả, còn ta, lại giống như một món đồ bẩn, đuổi đi? Ta có đáng ghét thế sao?”

“Người trộm đồ của Bồn vương, chính là kẻ trộm, Bồn vương không thể cười một tên trộm làm thế tử.”

“Vậy sao? Vậy huynh có thể cười một nữ nhân không rõ lai lịch, không có gia thế làm Vương phi sao? Huynh nghĩ, phụ hoàng của huynh sẽ đồng ý ả?”

"Người sẽ không đồng ý."

“Điều này đúng rồi.” Nàng ta dương dương tự đắc nói: “Huynh không cần lo lắng, ta sẽ không để ý trước kia huynh có bao nhiêu nữ nhân, cũng đừng lo nên xử lý Quan Nghênh Hạ thế nào, ta có nói với ả ta sẽ giúp ả tìm một nhà chồng thật tốt, ả sẽ không bị ủy khuất.”

"Người nói gì?"

“Huynh lấy ta là chắc chắn rồi, hơn nữa, ta làm vậy cũng đã làm ả ta chết tâm.”

“Chết tâm thế nào?”

“Ta đưa Dạ Minh Châu cho ả xem, ả ta lập tức đồng ý không xen vào giữa chúng ta.”

"Cái gì? Không thể nào."

“Ta biết ả ta mua nhiều đồ như vậy, nhất định muốn chuẩn bị rồi khỏi huynh, ta cũng không cần so đo nhiều, chỉ cần ả bằng lòng rồi huynh, ta thấy rất đáng giá.”

Lan Ngọc trừng mắt nhìn nữ nhân không biết thẹn trước mặt, ngay cả hần bày ra sắc mặt khó coi cũng không đuổi được nàng ta, còn dám nói những lời khốn nạn này.....

Khoan đã! Chẳng lẽ tiểu nha đầu mua những thứ đó để.....

“Không! Không thể!” Hần giống như bị lửa đốt, lập tức chạy về phía phòng của Nghênh Hạ.

"Không cho phép, Bồn vương không cho phép!"

Tất cả mọi người bị tiếng rống của Tam Vương gia làm sợ, mọi người dừng hết mọi việc, vội vàng chạy theo, bởi vì bọn họ chưa bao giờ thấy Tam Vương gia kinh hoàng như vậy.

Lan Ngọc hung hăng đá cửa phòng Nghênh Hạ, liền nhìn thấy nàng đang cố sức đẩy mọi thứ lên máy thời gian.

Nghênh Hạ bị giật mình, rương lớn trong tay rơi xuống, lăn đến trước mặt Lan Ngọc, kim ngân tài bảo bên trong rơi tán loạn.

Mọi người mở to mắt, trong lòng đồng thời la lên, Kia! Gom đồ chạy trốn đó!

Lan Ngọc tròn mắt nhìn những thứ trên đất, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Nghênh Hạ.

Nghênh Hạ không kịp nhặt đồ, nhảy lên máy thời gian, đưa tay muốn nhấn nút khởi động.

“Không! Đừng mơ tưởng!” Hần giống như một con sư tử điên cuồng, nhào tới nàng, nắm chặt cổ tay nàng, dùng sức ôm nàng vào trong ngực, “Không cho phép trở về, ta không cho phép nàng bỏ lại ta như vậy.”

“Buông tôi ra, dù sao anh đã lợi dụng tôi rồi, không cần hư tình giả ý nữa, tôi đã nhìn thấy rõ bộ mặt thật của anh, anh không phải là người có thể chung thủy với một người phụ nữ cả đời, cái anh muốn chẳng qua là mới mẻ, chỉ muốn chinh phục. Được, tôi đầu hàng, anh đã lấy được thân thể của tôi rồi, hiện tại chơi xong, không cần đuổi, tôi cũng sẽ đi, không cần anh như vậy, bảo vệ hôn thê cầm Dạ Minh Châu làm nhục ta. Quan Nghênh Hạ tôi không phải loại phụ nữ quần lấy đàn ông mãi không buông. Anh buông tay, tự tôi sẽ đi.”

Nàng giãy dụa, cắn răng nói, buồn bực trong lòng mấy ngày nay cuối cùng cũng có cơ hội nói, nhưng người đàn ông này nắm nàng thật đau.

“Nói hươu nói vượn, Bồn vương không có cho nàng ta cái gì, Dạ Minh Châu là nàng ta trộm.”

“Không cần nói nữa, tôi đã thấy hết rồi, cho dù tôi ở lại với anh, cho dù anh yêu tôi thật, thì thế nào? Chúng ta không thể nào bên nhau, tôi muốn một người chồng thuộc về mình, sau đó ra ngoài khổ cực kiếm tiền nuôi tôi và con, ngày nghỉ thì nấu chút thức ăn ngon, hai người cũng hưởng bữa tối dưới ánh nến.”

"Bồn vương cũng có thể làm được!"

“Anh quên thân phận của mình sao? Anh không phải người bình thường, anh thả tôi đi!”

"Không cho phép, Bồn vương không cho phép."

Nghênh Hạ giãy dụa, nhấn nút, thừa dịp hấn không chú ý đẩy hấn xuống máy thời gian.

Thừa dịp máy thời gian vẫn còn khởi động, nàng quyết định nói ra lời trong lòng, “Tôi yêu huynh, cũng vì tôi yêu anh, tôi sẽ không có cách nào tha thứ tương lai anh có tam thê tứ thiếp, thậm chí là hậu cung tàn phi, bởi vì anh là vương gia, phụ hoàng là Lý Thế Dân, mà đại ca và nhị ca của anh đã không còn tồn tại trong triều đại này, cho nên anh có thể là hoàng đế trong tương lai, anh không nên bỏ lại tất cả, cho nên, quên ta đi! Tôi cũng sẽ quên.”

Nếu như có thể.

"Không! Quan Nghênh Hạ, không cho phép nàng rời ta."

Máy thời gian đã khởi động, nàng sắp trở lại nhà ấm áp của mình, quên tất cả mọi chuyện ở đây, quên người đàn ông này, mặc dù nàng biết điều này vô cùng khó khăn.

Nhắm mắt lại, nước mắt nàng nhịn không được, chảy xuống.

Nàng cảm giác được máy thời gian chậm rãi bay lên, không khí bốn phía cũng thay đổi, nàng có thể cảm nhận mình bị sương mù bao phủ, chung quanh bị ánh sáng màu bạc cuốn lấy.

Nàng muốn rời đi.

Nhưng mà tại sao lòng của nàng như muốn vỡ ra thế này?

Có lẽ khi nàng trở về, nhìn đến sách sử, thấy hấn và người phụ nữ khác thành thân, sinh con, nàng sẽ điên mất?

Nhưng nếu lưu lại, nàng càng sống không bằng chết.

Nàng biết mình không thể không đi, bởi vì nếu tiếp tục như vậy, nàng sẽ trở thành một người phụ nữ vì yêu mà mất đi tự trọng, nàng cũng sẽ vì hấn mà cố gắng lấy lòng, sau đó biến thành một người mà chính mình cũng chán ghét.

Không! Nếu như không thể có được tình yêu của hấn, nàng tình nguyện rời đi.

“Tạm biệt, tình yêu của em.”

Khi nàng nhắm hai mắt lại, thâm tình nói những lời này thì đã nghe giọng nói quen thuộc phía sau.

“Nhưng mà tình yêu của em không muốn tạm biệt em.”

Quan Nghênh Hạ đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Lý Lan Ngọc đã leo lên máy thời gian từ lúc nào.

“Anh.”

Nàng chưa nói hết, đã bị hấn ôm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Trong chốc lát, một hồi lay động mãnh liệt, giống như lợ lững trong biển, nàng sợ hãi ôm lấy hấn thét lên.

Lý Lan Ngọc cố gắng nắm lấy máy thời gian, không chế cục diện hỗn loạn này.

“A! Chúng ta có thể chết không?”

“Sẽ không đâu, anh còn chưa nói ba chữ kia, làm sao có thể chết.”

“Ba chữ nào?”

“Anh yêu em”

Hắn vừa nói xong, liền cảm giác được mấy thời gian giống như rơi tự do, nhanh chóng rơi xuống.

Nghênh Hạ hét lớn, hai tay ôm chặt lấy hắn không buông.

“Nếu như chết, em cũng muốn chết cùng anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh.” Cô điên cuồng nói với hắn.

“Anh biết, anh cũng vậy, thật yêu, thật yêu em!”

Hai người khẩn thiết nhìn nhau, trong lúc này, sự kinh khủng đang diễn ra với họ mà nói chẳng là cái gì hết.

Bởi vì hắn đã lựa chọn, không phải sao?

Hắn có thể ở lại Đường triều làm Vương gia, nhưng mà hắn không chọn điều đó, hắn lựa chọn cùng nàng trở lại hiện đại, điều này chứng minh là hắn yêu nàng.

Quan Nghênh Hạ cảm động nhào tới, chủ động hôn hắn một nụ hôn nhiệt tình như lửa.

Khi bọn hắn lưu luyến không rời, phát hiện thanh âm rơi xuống cũng đã ngưng, bọn họ đã trở lại nhà họ Quan, bày biện bốn phía cho Quan Nghênh Hạ biết bây giờ bọn họ đã ở phòng thí nghiệm của ba.

“Chúng ta.” Nàng lẩm bẩm.

“Trở lại.” Hắn cũng nhận ra.

Hai người giống như từ cõi chết trở về, ôm chặt lấy nhau, tựa như muốn không bao giờ tách ra. Lý Lan Ngọc không ngừng hôn nàng, Nghênh Hạ cũng ngoan ngoãn đáp lại.

Trong lúc bất chợt, nàng nhớ đến một chuyện, khẽ đẩy hắn ra.

"Không được, anh phải đi về."

“Anh đã lựa chọn cùng ở một chỗ với em, tại sao anh lại phải trở về?” Hắn không hiểu.

“Nếu anh không trở về cưới công chúa, lỡ như gây ra chiến tranh thì sao bây giờ?” Nghênh Hạ không dám nghĩ, thay đổi lịch sử.

Vậy còn tạm được!

“Có gì đâu? Anh đã xem qua lịch sử, quốc gia của nữ nhân xấu xí đó không lâu sau sẽ bị phụ vương của anh tiêu diệt, có chiến tranh ở đâu chứ?” Hắn đột nhiên nhớ lại tài liệu lịch sử từng xem qua.

“Có lẽ bởi vì anh không cưới cô ta, cho nên cô ta bắt mất, phụ vương của anh mới phái binh, cho nên...”

“Cho nên em nghĩ rằng anh đưa tới cuộc chiến tranh này?” Hắn tức giận hỏi.

“Không phải vậy, mà là...” Nàng chần chờ, “Em sợ bởi vì em hại anh đưa tới cuộc chiến tranh này, em không muốn anh trở thành người gây tội trong lịch sử.”

Nghe chính miệng người yêu nói những lời quan tâm mình, người đàn ông đang rất khó chịu kia lập tức cười vui vẻ, nụ cười tràn đầy sức quyến rũ này làm tim nàng đập mạnh.

“Thì ra là vậy, đơn giản thôi.”

Nói xong, hắn dùng sức đập mạnh lên mấy thời gian.

“Nè! Anh!”

Hắn cười xấu xa, sau đó nói như chuyện đương nhiên: “Hư rồi sẽ không về được, không thể quay về thì không cần lo lắng, anh sẽ giống như hoàng huynh, biến mất trong lịch sử, cũng sẽ không trở thành tội nhân.”

“Làm Vương gia không làm, ở nơi này, anh chỉ là một người vừa bình thường vừa không có tiền.”

“Em để ý anh là người bình thường lại không có tiền sao? Hiện tại anh không có Dạ Minh Châu cho em, em sẽ không cần anh sao?” Hấn cố ý nói.

“Em có thể không cần anh hả?”

"Dĩ nhiên không cho phép."

Đã biết trước hấn nói như vậy mà, Quan Nghênh Hạ vươn tay ôm hấn, tựa mặt vào ngực hấn, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc.

“Có trái tim của người mình yêu, càng làm bản thân thỏa mãn hơn có vô số Dạ Minh Châu.”

“Em đúng là thức thời.”

“Dĩ nhiên.” Nàng ngọt ngào nói, “Với năng lực hiện nay của em, nuôi một người đàn ông không vấn đề gì, chỉ cần khi em gặp phải nguy hiểm, anh dùng võ công cao cường bảo vệ em thì được rồi.”

“Anh đương nhiên sẽ bảo vệ em, hơn nữa còn dùng tính mạng để bảo vệ em. Chẳng qua là em không cần lo lắng phải nuôi anh, bởi vì.”

Hấn mới nói được một nửa, đã nghe ngoài cửa có một tiếng động, sau đó truyền đến giọng của mẹ Quan, “Ai nói chuyện bên trong vậy? Ăn trộm hả? Tôi báo cảnh sát đó!!”

Không bao lâu, đã nghe giọng buồn ngủ của chị hai và em gái, “Mẹ, chuyện gì vậy?”

“Có ăn trộm” Mẹ Quan phát hiện có cái gì đó không đúng nên gọi tất cả mọi người tới.

“Phải đó!”

Quan Nghênh Hạ vội mở cửa ra ngoài, được nhìn thấy người thân, nàng kích động ôm lấy, “Mẹ, chị hai, em, con rất nhớ mọi người!”

“Không phải mới gặp lúc ăn tối sao? Còn nữa, sao con lại mặc cổ trang?”

Lý Lan Ngọc mỉm cười đi ra ngoài, bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của Đại ca và Nhị ca, bọn họ nhìn hoàng tộc phục sức trên người hấn, còn cách ăn mặc của Quan Nghênh hạ cũng chợt hiểu ra.

Lý Lan Tĩnh nhẹ nhàng hỏi: “Đệ quyết định rồi chứ?”

Lý Lan Ngọc nhìn Quan Nghênh Hạ đang vui vẻ, bộ dạng thâm tình khẩn thiết làm cho người ta hiểu hấn không thể tự thoát ra nữa rồi, cả đời của hấn cũng không thể rời khỏi người phụ nữ hấn yêu.

"Dĩ nhiên."

“Vậy đệ nên làm một người đàn ông có trách nhiệm, chăm sóc tốt người phụ nữ của mình, đừng để nàng phải cực khổ như vậy.”

“Ừ!” Lý Lan Ngọc mỉm cười xoay người, mở rương hành lý phía sau máy thời gian ra, bên trong chứa đầy kỳ trân dị bảo.

“Đừng nói là đệ đem kho bạc trong phủ theo đó?” Lý Lan Tĩnh hỏi.

"Dĩ nhiên, toàn bộ đưa đến rồi, dù sao đây vốn chính là của đệ."

Lúc này Quan Nghênh Hạ cũng nhìn thấy, ánh mắt nàng bừng sáng, tràn đầy cảm động nhìn Lý Lan Ngọc, “Thì ra... Anh đã sớm định trở về?”

“Dĩ nhiên, anh muốn em ở lại thời đại của anh, nhưng anh không đành lòng nhìn em nhớ thương người nhà, hơn nữa, anh cũng không thể sống cuộc sống thiếu tiếng cầu nhau của hai hoàng huynh.”

“Thiệt là, tiểu tử này.” Lý Lan Tĩnh vỗ vai hấn, Lý Lan Khang cũng tới ôm, huynh đệ tình thâm.

“Nếu ôm thì tất cả cùng ôm đi!” Quan Nghênh Hạ vui vẻ nói.

"Tốt!"

Mẹ Quan đầu tiên, Quan Nghênh Xuân và Quan Nghênh Hạ cũng muốn ôm Lan Ngọc lại bị người đàn ông của mình ôm trước.

Lý Lan Ngọc ôm lấy Quan Nghênh Hạ, ôm thật chặt.

Đương nhiên, còn một món đồ nữa mới có thể là kết cục hoàn mỹ nhất.

Một tay Lý Lan Ngọc nắm lấy tay Quan Nghênh Hạ, một tay đặt viên Dạ Minh Châu lóng lánh rực rỡ vào tay nàng.

Quan Nghênh Hạ cảm động khônh nói nên lời, ôm hắ chặt hơn.

Cứ như vậy, tất cả mọi người ôm nhau, vô cùng vô cùng vui vẻ.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Có Vương Gia Mới Dám Lớn Tiếng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.